Gérard de Villiers

Afacerea Kirsanov

ISBN:
973-597-065-1

Malko Productions – Paris,
L'affaire Kirsanov
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2002
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Gérard de Villiers

SAS

Afacerea Kirsanov

În românește de
Maria Măciucă

Tinerama

2002

Capitolul I

Gregor Kirsanov călcă pedala de frână cu o secundă mai târziu, iar bara de protecție a mașinii Mazda albe izbi partea posterioară a unui Seat 127 verzui, care era oricum într-o stare destul de jalnică. Cele două vehicule se opriră, apoi fură manevrate astfel încât să poată staționa, declanșând imediat un imens vacarm în jurul lor. Circulația pe sens unic de pe Calle Serrano se derula într-un flux continuu, iar spaniolii se bazau mai mult pe claxon decât pe sistemul de frânare.

O tânără hippie în blugi sări din Seat-ul 127 și ocoli mașina. Furioasă, ea se opri în spatele acesteia. Gregor Kirsanov se dădu jos din Mazda, hotărând să rezolve cât mai iute incidentul.

Deși era aproape ora șapte seara, o căldură sufocantă domnea în oraș.

Gregor Kirsanov își aminti cu nostalgie de colinele verzi ale parcului Gorki din Moscova în timp ce se îndrepta spre șoferița supărată.

Era un bărbat înalt de 1,90 m și avea o siluetă atletică. Părul negru, pieptănat spre spate, ochii verzi ușor migdalați și chipul ce emana energie îl făceau să fie râvnit de toate femeile ce lucrau la Ambasada Uniunii Sovietice din Madrid.

— *Señorita*, sunt dezolat, îmi cer mii de scuze!

Șoferița privea înfuriată la mașina pe care urma lăsată de impact se pierdea printre multe alte semne. Părea complet imună la șarmul bărbatului din fața ei.

— Trebuie înlocuită partea din spate, spuse ea încruntându-se. Deocamdată trebuie să chemăm un *guardia civil* sau un *municipio*...

Gregor Kirsanov simți că i se lipește cămașa de spinare. Acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea. Nu trebuia să atragă atenția asupra sa în nici un fel.

Cu un surâs dezarmant, el îi propuse:

— *Señorita*, problema este că sunt extrem de grăbit. Mai bine vă despăgubesc pe loc, cu bani gheață. Cât credeți că vă va costa reparația?

Surprinsă, tânăra hippie se uită la portbagajul mașinii, ezită puțin, apoi spuse repede:

— În jur de cincisprezece mii de pesetas.

Era de patru ori mai mult decât ar fi costat. Fără să discute, Kirsanov scoase din buzunar trei bancnote a câte cinci mii de pesetas și i le întinse fetei.

— Iată banii!

Zgomotul traficului îi obliga să țipe ca să se audă unul pe celălalt. Ea luă bancnotele, le îndesă în geantă și, după un vag „mulțumesc", se urcă în rabla ei hodorogită. Gregor Kirsanov se grăbi să se urce în mașina lui, pornind imediat motorul. Aștepta ca Seat-ul din fața lui să plece primul. Era inutil să riște din nou. El începu să clocotească de enervare. Rabla fetei refuza să demareze. Șoferița coborî și făcu un gest de exasperare:

— Uf, acum nu pot să o pornesc !

Un trecător se apropie. Gregor Kirsanov se grăbi să coboare din Mazda și amândoi se opintiră să împingă Seat-ul până ce acesta se urni din loc, într-un nor înecăcios de fum albăstrui. Ud de transpirație, Kirsanov se întoarse la mașina sa. Tocmai se pregătea să plece mai departe, când dădu cu ochii de silueta unei femei ce stătea nemișcată pe trotuar lângă un chioșc cu ziare.

Era Larisa Petrov, soția șefului secției KR[1] din cadrul centralei KGB-ului din Madrid. Soțul ei avea sarcina să controleze și să supravegheze activitatea diplomaților și a

---

1. Serviciul de Securitate internă – din KGB (n.a.)

membrilor KGB, precum și conduita acestora. Era suspectă orice abatere de la ideologia marxist-leninistă și orice veleitate ce ar fi putut conduce la trădarea intereselor de stat. În mod oficial, Larisa era doar secretara secției Referentura, compartimentul ultrasecret al KGB, care se ocupa de comunicațiile codificate cu Moscova și avea arhivele secrete. Gurile rele spuneau însă că Larisa își mai rotunjea veniturile și prin activitatea de „stukaci"[1], ajutându-l pe soțul ei să descopere suspecți reali sau imaginari.

Kirsanov simți brusc că-i îngheață inima. Întâlnirea sa cu Larisa Petrov putea declanșa o catastrofă. Arborând cel mai seducător zâmbet al său, el se îndreptă către aceasta.

— Ce faci aici, Larisa?

— Dar tu ce faci aici?

Deslușì o notă de suspiciune în glasul femeii. Fiecare membru al stației, precum și agenții KGB erau obligați să treacă în registrul de zi orice întâlnire din afara biroului, iar el scrisese că are oră la dentist. Din nefericire, doctorul său stomatolog avea cabinetul în vechiul Madrid. Calle Serrano se afla în partea opusă a orașului. Fără să-i pese că mașina sa era parcată necorespunzător, el o luă pe Larisa de talie și o sărută pe gât. Fu învăluit de un parfum de bună calitate. Tânăra femeie era îmbrăcată cu o rochie înflorată, încheiată în fața sa cu nasturi și ajustată pe bustul plin și pe șoldurile în formă de amforă.

Avea o piele albă ca laptele pentru că se temea de soare.

— Aveam o întâlnire de lucru în zonă, porumbița mea, îi șopti el la ureche.

Maiorul Gregor Kirsanov era unul dintre cei mai buni ofițeri ai centralei și obișnuia să lucreze cu o mulțime de informatori. Larisa se eliberă din strânsoare și spuse cu un zâmbet ambiguu.

— A fost totul în regulă? N-ai avut nevoie de protecție?

Intra pe un teren periculos. Gregor o strânse iar lângă trupul lui.

---

1. Spion, „turnător" (n.t.)

— Da, da, totul a fost bine. Dar tu, Larisa Stefanovna? Ce cauți tu pe aici? Ai avut întâlnire cu vreun admirator?

În rândul funcționarilor ambasadei sovietice era lucru știut că Larisa era nemulțumită de performanțele sexuale ale soțului ei. Adevărul era că Anatoli Petrov nu avea nici una din calitățile unui Don Juan. Semăna mai degrabă cu un broscoi, cu ochii bulbucați și maxilarul proeminent. Întotdeauna era îmbrăcat cu un costum albastru din serj, lustruit de atâta purtat, și limbajul său era scos din vechile cărți ale doctrinei comuniste. În plus, mai era și un bețivan înrăit care reușise să parvină în urma unor manevre murdare. Petrov era un tip răzbunător, capabil să pună pe oricine într-o situație dezavantajată. Folosea orice metodă, denunțul și șantajul, fiind armele sale favorite. În urma unui denunț făcut de el, chiar și cel mai capabil ofițer putea fi trimis urgent în țară cu interdicția de a mai părăsi Uniunea Sovietică. Iar acolo, în cea mai fericită situație, trebuia să se mulțumească cu o funcție minoră.

Ca să-și compenseze frustrările, Larisa Petrov mai călca strâmb din când în când. Erau notorii aventurile ei cu colegii din ambasadă. Bineînțeles, infidelitățile ei îl făceau pe Anatoli Petrov să spumege de furie. Așa că, aura de seducător a lui Kirsanov nu putea să-i inspire decât o antipatie profundă față de acesta.

Larisa râse cu poftă.

— La naiba! Făceam cumpărături și încercam să economisesc câteva ruble din salariul meu amărât.

Pe Calle Serrano se aflau numeroase buticuri cu haine pret-à-porter elegante.

— Nu ai cumpărat încă nimic? o întrebă Kirsanov privind mâinile ei goale.

— Am cumpărat doar o rochie, zise ea. Chiar dacă o plătesc în două rate, tot scumpă rămâne pentru buzunarul meu. Mi-ar trebui un amant cu bani! Nu cunoști tu unul ca să mi-l prezinți?

Gregori zâmbi. Trebuia cu orice preț să o țină de vorbă.

— Eu unul nu sunt bogat, dar pot să te invit la o votculiță. Ai timp?

— Tot timpul din lume! făcu ea veselă. Anatoli este plecat la Roma, la o reuniune. Unde mergem?

— Știu undeva în apropiere un locșor plăcut și discret. Ești cu mașina?

— Nu. Am venit cu un taxi.

Madridul era plin cu taxiuri. Acestea aveau o bandă roșie pe portieră și costau foarte puțin.

— Ce face soția ta? îl întrebă femeia cu un ton ironic. Nu-ți va face o scenă?

— Doar știi prea bine că nevastă-mea e la Moscova. Are grijă de mama ei care tocmai a fost operată de o tumoare.

Era doar locotenent când se căsătorise cu Ana, o tânără muziciană ștearsă și dulce, cu ochii albaștri ca de porțelan și un trup androgin. Viața lor sexuală se vestejise curând. Nu aveau copii, iar Ana detesta Madridul. Sejururile ei în Moscova se lungeau din ce în ce mai mult și Gregori se aștepta ca într-o bună zi, Ana să-i ceară divorțul.

Kirsanov deschise portiera Mazdei cu un gest galant și o invită pe Larisa să urce.

Aceasta privi invidioasă interiorul nou-nouț al mașinii.

— Cred că te-a costat cel puțin zece mii de ruble! remarcă ea. Cum de te descurci cu leafa pe care o primești?

— O, sunt un bun comunist, făcu Kirsanov râzând.

Într-un fel, avea dreptate. Era fiul unui ofițer, membru al Partidului Comunist și urmase studiile Institutului de limbi străine, învățând spaniola și engleza. Apoi, lucrase ca interpret în Departamentul Internațional, iar în cele din urmă, fusese angajat în Comitetul Sovietic pentru Pace, ce făcea parte din structurile KGB.

În 1966, a fost remarcat de GRU[1], unde a rămas doi ani. Atotputernicul KGB, aflând de existența acestui element de elită, l-a integrat în 1968 în A Doua Direcție Generală. De atunci, dosarul său de cadre nu conținea decât elogii. Era unul dintre cei mai tineri maiori din departamentul său.

---

1. Serviciul de Informații al Armatei (n.a.)

Kirsanov demară și pătrunse cu atenție în fluxul intens de pe Calle Serrano.

Larisa, așezată lângă el, își etala picioarele pline și albe. Se machia puternic și strident și degaja o senzualitate animalică ce nu-l lăsa indiferent. Ei se priviră, iar Gregori știu cum avea să procedeze. Punând mâna pe genunchiul rotund al Larisei, el spuse:

— Ești tare frumoasă, porumbițo.

— Oprește, Gregor Ivanovici! spuse ea alintându-se. Sunt o femeie măritată.

El zâmbi și vira la dreapta pe Calle Zurbaran, coborând către Paseo de la Castellana, artera principală a orașului. Își luase adio de la întâlnirea programată!

Întâlnirea cu tânăra femeie schimbase complet situația, iar acum trebuia să găsească o soluție pentru problema ivită.

* * *

Deși era deja ora opt seara, la *Blues Vila Club* era puțină lume. Spaniolii ieșeau târziu în oraș, obișnuind să cineze către orele unsprezece sau chiar la miezul nopții. Era un local intim, cu scaune confortabile, adânci, lumină discretă și picturi moderne. Ici-colo se vedeau cupluri de îndrăgostiți.

— Aici obișnuiești să îți aduci iubitele?

— O, nu. Am venit aici doar de vreo două ori.

Tocmai de aceea o adusese aici. Era un necunoscut, iar barmanul nu dădea prea mare atenție clientelei. Localul era situat pe o străduță liniștită, *Calle Santo Domingo de Silos*, la doi pași de stadion și de cartierul Salamanca. Aici se întâlneau cele mai multe *call-girls*, majoritatea perechilor fiind nelegitime.

Cei doi se instalară într-un colț mai ferit. Larisa întrebă:

— Or fi având coniac franțuzesc?

— În mod sigur, făcu Gregori.

Cinci minute mai târziu, pe masa lor apărură două sticle: una de Gaston de Lagrange și cealaltă de votcă Stolycinaya.

* * *

Ochii Larisei străluceau și obrajii ei erau roșii ca focul. Nivelul coniacului din sticlă scăzuse în mod considerabil. Rusoaica se servea întruna cu renumitele *tapas*[1] dintre care nu lipseau cârnăciorii *chorizos* și măslinele. Gregor Kirsanov nu se lăsase nici el mai prejos în privința votcii. Ținea o mână pe coapsa tinerei femei. Aceasta îl întrebă deodată:

— Gregor Ivanovici, ce ai de gând să faci cu o femeie atât de ștearsă și neinteresantă ca mine? Știam că ai o amantă spaniolă, superbă...

— Cine ți-a spus?

Ea își ascunse un sughiț.

— Uiți că Anatoli știe tot. Acesta este rolul lui...

Această constatare avu efectul unui duș rece asupra lui Kirsanov. Întâlnirea lui cu Larisa reprezenta un pericol mortal. Era ca grăuntele de nisip care poate determina distrugerea celor mai perfecționate mecanisme. Știa că Larisa putea să-i spună soțului ei că îl întâlnise. Acesta ar fi putut să-l verifice punct cu punct, iar atunci...

Gregor Kirsanov se apropie de Larisa și o sărută.

— Îmi placi foarte mult.

El fu surprins de violența cu care femeia răspunse sărutului său. Când se desprinse de el, bău o gură de coniac și spuse cu o privire tulbure:

— Ești complet nebun! Dacă ne vede cineva...

— Ai dreptate! zise el. Hai să mergem într-un loc ferit.

— Unde?

— La mine acasă, de exemplu...

KGB-ul îi pusese la dispoziție un superb apartament de trei sute metri pătrați în Paseo de la Castellana.

— Nu, este prea periculos. Trebuie să plec acasă. Anatoli o să mă sune de la Roma. Dacă nu mă găsește...

El se așteptase la acest răspuns. Cu toate astea, insistă:

---

1. Aperitive, ce se servesc alături de băutură (n.t.)

— Știu un hotel, pe drumul de Burgos...

— Nu, nu, trebuie să plec...

El îi astupă gura cu un sărut, iar mâna îi alunecă urcând pe coapsa ei. Larisa se desprinse de el gâfâind, în timp ce sânii ei se agitau puternic.

— Zău că nu știu ce te-a apucat azi, Gregor Ivanovici! Ne cunoaștem de atâta vreme și ai fi avut de mult ocazia să-mi faci avansuri. De ce tocmai azi?

— Păi, din cauza bărbatului tău gelos, spuse el.

Luă sticla cu coniac de pe masă, îi umplu din nou paharul, iar el își turnă votcă.

Rămaseră o vreme înlănțuiți, ascultând muzică și pierduți în gândurile lor. Apoi se îmbrățișară iar. Gregor o apucă pe Larisa de mână și i-o puse pe pantalonul său. Degetele femeii se crispară o fracțiune de secundă pe protuberanța care creștea acolo, apoi aceasta spuse cu un râs vulgar:

— Este adevărat ce se spune. Ești al naibii de bine dotat...

Cu toate astea, ea își retrase mâna.

— Să o lăsăm pe altădată, Gregor Ivanovici. Nu vreau să am probleme cu Anatoli. Doar știi cum este el. Mă conduci, nu?

Lui Kirsanov îi rămăsese puțin timp la dispoziție. În acest cartier animat, era dificil să întreprindă ceva. Când se aflară din nou în mașină, el se aruncă din nou asupra Larisei. De astă dată, ea nu se mai feri când el îi ridică rochia și îi atinse slipul din nailon. El îndepărtă fâșia îngustă a slipului și găsi sexul cald și primitor. Larisa tresări violent.

— *Stoi*[1]!

El o țintui de scaun cu un sărut pătimaș și continuă să o mângâie. Apoi îi desfăcu nasturii rochiei și îi cuprinse sânii. Aveau sfârcurile dure și ascuțite. Larisa reuși să se detașeze de el. Respira greu.

Un băiat aflat pe trotuar se uita la ei.

---

1. Oprește-te! (n.a.)

— Să plecăm de aici! spuse ea.

Gregor porni mașina. Până la locuința Larisei erau douăzeci de minute de drum. Fără să ezite, el își desfăcu fermoarul pantalonului, apucă mâna Larisei și i-o ghidă spre membrul său învârtoșat.

— Mângâie-mă! îi spuse el.

— Ești nebun de legat! gemu femeia.

Cu toate astea, ea nu rezistă tentației și degetele ei începură să urce și să coboare pe membrul enorm. Fără să vrea, era impresionată de o așa podoabă și simțea că nu mai rezistă. Niciodată nu avusese un amant cu asemenea calități.

Mazda se întoarse în Plaza de Cuzco și intră pe Calle Alberto Alcocer, îndreptându-se spre est. Soarele era la asfințit și înserarea le oferea protecție. Gregor simți cum se excită sub mângâierile din ce în ce mai focoase ale femeii.

— Haide, micuțule, haide, dă-ți drumul! Eliberează-te în mâna mea! Ai să vezi ce bine e!

Mâna ei se mișca din ce în ce mai repede. Gregor ridică piciorul de pe pedala de accelerație zicând:

— Nu, nu vreau așa.

Reușise să ajungă la țintă, într-o anumită privință. Înțelegându-i greșit intenția, Larisa se aplecă și îl prinse cu gura. Kirsanov se zbătea în chinurile iadului să nu explodeze. În ciuda plăcerii pe care o simțea, Gregor rămânea cu creierul limpede, rece ca un aisberg. Ajunseseră în cartierul Moratalaz. Mai aveau puțin și ajungeau la imobilul în care locuia Larisa Petrov. Gregor o smulse pe Larisa de pe el. Tânăra îl privi uimită.

— O să terminăm altădată, spuse rusul.

În ochii femeii se citi neîncredere. Până acum nici un bărbat nu refuzase ofranda gurii ei.

— Asta înseamnă că nu te excit! făcu ea furioasă.

Gregor micșorase viteza. Ajunseră la ea acasă. Edificiul modern era înconjurat de un spațiu vast. Rusul privi în jos la membrul său lung de douăzeci de centimetri.

— Vorbești prostii, porumbița mea! spuse el.

Larisa nu înțelegea nimic. Când vedea sexul acela

fantastic de mare pe care ea reușise să-l realizeze, murea de dorința de a-l satisface complet.

Clădirea în care locuia Larisa avea opt etaje, interfon, marmură. Era de lux. Pe terenul viran din fața ei, era o turmă de oi care păsteau liniștite. Rusul își ținea respirația. Dacă femeia îl lăsa baltă aici, ar fi fost o catastrofă.

El îi întâlni privirea și ceea ce citi în ea îl făcu să apese pedala de-accelerație.

— Ce-ai de gând să faci?

El nu-i răspunse, însă îi apăsă capul peste membrul întărit. Ascultătoare, Larisa reluă manejul de la capăt. Farurile luminară o cărare ce șerpuia pe un imens teren viran. El conduse mașina pe ea, lăsând în urmă ultimele case. Scuturată de hurducăturile mașinii Larisa îl întrebă:

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde am să-ți dovedesc ce simt pentru tine.

Ea rămase lipită de el, ținându-i sexul în mână. În oglinda retrovizoare se zăreau luminile orașului ce rămânea în urma lor. Gregor Kirsanov își regăsise sângele rece. Mai conduse câteva sute de metri, apoi se opri după un dâmb.

Imediat, Larisa își dădu jos slipul și se aruncă asupra lui sărutându-l pe unde apuca și masându-i membrul cu frenezie.

— Sper că ai de gând să-mi vâri jucărioara aia a ta în pântece, nu?

Gregor stinse farurile și deschise portiera:

— Să coborâm. Va fi mai bine afară.

El o trase de mână apoi o lipi de mașină. Cu un gest brutal, el îi sfâșie partea din față a rochiei, descoperindu-i sânii strânși în sutien.

— Vai, rochia mea..., protestă molatic Larisa.

Gregor scrută orizontul. Se lăsase noaptea. Farurile odată stinse, ei erau invizibili. Față de căldura din centrul Madridului, aici părea răcoare. Larisa gâfâia amețită de dorință.

El îi spuse în timp ce îi desfăcea picioarele cu genunchiul:

— O să-ți cumpăr altă rochie.

Larisa asta așteptase. Îi apucă sexul și îl ajută să o penetreze. În ciuda dimensiunilor monstruoase, reuși să-l implânte până la rădăcină cu un geamăt. Apoi îl prinse de gât cu ambele mâini. El începu să se miște sacadat.

— Nu te grăbi, gemu femeia.

Gregor o pironi de caroserie și începu să o lucreze cu mișcări ample, gândindu-se doar la plăcerea pe care o simțea.

— *Davai! Davai!* gemea Larisa.

Tâmplele lui Gregor zvâcneau. Încă mai avea timp să se răzgândească.

Lipită de el, Larisa șoptea cuvinte de dragoste ce ar fi topit și Kremlinul. Din păcate, cei zece ani de serviciu îl învățaseră pe Gregor că trebuie să se ferească de femeile îndrăgostite și, mai cu seamă, de Larisa Petrov. Aceasta putea deveni cea mai periculoasă dușmancă a sa. Cea ce aflase despre el în acea zi era dinamită curată, chiar dacă pe moment ea nu bănuia acest lucru.

Când își recăpătă suflul, femeia întrebă:

— Cum o să mă întorc acasă cu rochia ruptă în halul ăsta?

Gregor nu-i răspunse.

— La ce te gândești? îl întrebă ea.

Sexul tare era încă înfipt în adâncul trupului ei și Larisa simțea o plăcere difuză și intensă. Gregor își goli creierul de gânduri. Mâinile sale urcară încet pe corpul femeii. Larisa închise ochii. Ar fi dorit din suflet să-l poată invita la ea și să facă dragoste noaptea întreagă. Mâinile bărbatului îi cuprinseră grumazul. Era întuneric și nu-i putea vedea expresia din ochi.

— Vrei să mă sugrumi? îl întrebă râzând.

— Nu, zise Gregor.

Degetele lui găsiră cele două artere carotide ale tinerei femei și apăsară cu fermitate. Larisa tresări, încercând să se smulgă, dar un văl negru i se lăsă peste ochi și ar fi căzut dacă nu s-ar fi aflat țintuită de Gregor. Acesta folosea un truc rapid și eficace pentru a neutraliza pe cineva. Larisa

era acum leşinată, dar şi-ar fi revenit dacă ar fi slăbit strânsoarea, deoarece sângele ar fi oxigenat din nou creierul.

Gregor simţea trupul cald lipit cu totul de el. Trebuia să se forţeze ca să nu renunţe la planul său. Nenorocirea era că Larisa ar fi reprezentat un imens pericol. Din cauza ei, risca să fie trimis la Moscova într-o celulă din Lubianka. Iar într-o bună zi să primească un glonţ în ceafă, potrivit ceremonialului rezervat trădătorilor.

Larisa gemu, întredeschise ochii şi încercă să se elibereze.

Gregor ştiu că a sosit momentul.

Se dădu puţin înapoi şi îi dădu un pumn puternic în faţă. Femeia se clătină. Gregor îi smulse şi restul rochiei, apoi începu să o lovească până ce o doborî la pământ. Se năpusti asupra ei, o întoarse cu faţa în jos şi începu să-i strângă cu putere artera carotidă.

Larisa Petrov se zbătu un timp cu ochii ieşiţi din orbite, încercând să-l zgârie, apoi mai avu un spasm şi rămase nemişcată. Gregor continua să-i preseze artera. Transpiraţia îi şiroia pe faţă. Îi luă pulsul. Femeia era moartă.

Cu repeziciune, el exploră întunericul de jur împrejur. Nu se vedea nici ţipenie de om. De altfel locul acela nu avea nimic atrăgător.

El ocoli Mazda, ridică de jos slipul Larisei şi i-l puse. Apoi, i-l sfâşie cu violenţă şi îl azvârli în iarbă. Îşi dădu seama că era desfăcut la pantaloni şi se aranjă. Îşi recuperase complet calmul. La lumina plafonierei, cercetă cu atenţie interiorul maşinii ca să se asigure că nu rămânea nici un indiciu, apoi îi scotoci în geantă. Găsi câteva mii de pesetas pe care îi luă şi îi băgă în buzunar. Scenariul era perfect. Cu sutienul ridicat deasupra sânilor şi cu rochia sfâşiată cu sălbăticie, femeia părea victima unui atac şi a unei crime sadice.

Gregor se urcă în maşină şi, în clipa când voi să demareze, observă o siluetă ceva mai departe. Un val de adrenalină îi inundă trupul. El se dădu jos din maşină şi se apropie. Deodată izbucni în râs. Era o imensă pubelă cu roţi. Atunci avu o idee.

Târî pe pământ trupul neînsufleţit al Larisei şi îl aruncă în pubelă. La fel procedă şi cu resturile vestimentaţiei ei. Apoi puse capacul. În acest mod, cadavrul nu avea să fie găsit imediat. Putea să treacă mult timp până atunci.

El se sui în maşină şi demară fără să aprindă farurile, ajutat doar de lumina lunii. Se orientă în direcţia opusă clădirilor. Rulă mai mulţi kilometri până să ajungă la o zonă industrială.

Când ajunse la şoseaua de centură el îşi spuse că în curând avea să fie bogat, liber şi fericit.

Capitolul II

Prin imensele ferestre închise ermetic din cauza sistemului de aer condiționat, Malko putea să vadă cursul sinuos al celei mai importante artere ce tăia în două Madridul, Paseo de la Castellana, ce după moartea lui Franco purtase numele Paseo del Generalisimo. Se afla la etajul treizeci al clădirii BB[1] care domina Plaza del Doctor Maranon.

Lângă vechile imobile înnegrite și respectabile din centrul Madridului, se ridicau câțiva zgârie-nori ultramoderni, din sticlă și beton, ca cel în care se afla Malko.

Plecase din Austria în urmă cu două zile cu un zbor direct al Air France, Salzbourg-Paris. CIA îi oferise un bilet la Business Class unde era o mâncare excelentă, acompaniată de vinuri franțuzești renumite și de un confort aproape echivalent cu cel de la First, mai ales pe rute scurte.

Imediat după aterizare, Malko închiriase un Ford Orion nou-nouț la agenția sa preferată, Budget. Apoi se instalase la *Ritz*, cel mai bun hotel din Madrid, care se afla lângă Muzeul Prado. Se înscrisese sub adevăratul său nume, ca un simplu austriac venit în vizită la niște prieteni. *Ritz* era la fel de vesel ca un cimitir de provincie, cu imensele sale

---

1. Banco Bilbao (n.a.)

saloane în stil rococo, pustii la acea oră. Așa că se grăbi să plece la întâlnire. La etajul treizeci, găsise o placă pe care era scris *Microchips Technology Inc.* O secretară surâzătoare îl poftise în acea sală de așteptare cu pereții cenușii, de unde putea admira panorama Madridului.

Ușa se deschise și intră un bărbat solid, aproape chel, pus la patru ace. Avea chipul roșu de cuperoză, iar ochii albaștri străluceau în spatele ochelarilor cu montură de aur. El îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc James Barry. Bine ați venit la Madrid.

James Barry era șeful Centralei CIA din capitala Spaniei, iar *Microchips Technology Inc era o* discretă „infrastructură" a CIA-ei. Cei doi bărbați trecură în biroul alăturat, aproape la fel de dezolant ca sala de așteptare. Acolo se aflau mai multe calculatoare și o uriașă fotografie ce reprezenta Silicon Valley. Ei se așezară în fotoliile din piele neagră, iar secretara le aduse cafele.

James Barry, cu ceasul său de aur, cămașa cu dungulițe și cu chipul perfect bărbierit, arăta mai degrabă ca un businessman prosper decât ca un spion.

Accentul său bostonian indica apartenența la Eastern Establishment ca toți șefii din CIA care soseau fie din marile orașe din estul Statelor Unite, fie din cele sudice. Era o tradiție veche încă de pe timpul OSS[1].

— Sper că-mi veți spune mai multe despre misiunea mea aici, spuse Malko.

James Barry luă un dosar gros de pe biroul său și-l puse pe genunchi.

— Este vorba de ceva mai diferit decât ceea ce făceați până acum, spuse el. Este vorba de CE [2].

Malko își ascunse surprinderea. Oamenii din contraspionaj, în mare parte atinși de paranoia, apelau foarte rar la serviciile lui din cauză că era străin și, deci, un virtual trădător. Probabil că descoperirea unei rețele de spionaj sovietic

---

1. Office of Special Services. Predecesorul CIA-ei (n.a.)

2. Contraspionaj (n.a.)

în Virginia, în care erau implicați americani conservatori, îi făcuse să-și schimbe părerile. James Barry îi întinse un teanc de fotografii, cea mai mare parte din ele în alb și negru. Malko începu să cerceteze documentele. Ele reprezentau un bărbat de talie înaltă, cu alură atletică, cu părul pieptănat spre spate, cu un zâmbet superb ce-i lumina trăsăturile de play-boy. Ai fi crezut că este vorba de un actor de televiziune.

— Vi-l prezint pe maiorul Gregor Ivanovici Kirsanov, spuse americanul. 1,90 m, 83 kilograme. A fost succesiv în post la Caracas, Buenos Aires și apoi Madrid. Vorbește la perfecție spaniola și engleza, este un Don Juan cunoscut și un briliant element al KGB. În prezent este ofițer la centrala din Madrid și are sarcina să organizeze o rețea de informatori spanioli. Are acoperirea de șef de birou al agenției de presă *Novosti*. Locuiește în apropiere, pe Castellana, la numărul 127. Soția sa se află acum în Uniunea Sovietică. În prezent, se înțelege prost cu șeful său, un general de brigadă îmbibat de votcă.

James Barry făcu o pauză, apoi continuă:

— Gregor Ivanovici Kirsanov este gata să treacă de partea noastră, iar noi suntem dispuși să-l primim.

Un transfug major în KGB putea fi destul de interesant...

— Care este motivul acestei hotărâri?

James Barry zâmbi.

— Cunoașteți inițialele MICE? *Money, Ideology, Compromission, Ego*[1]. Reprezintă întotdeauna toate motivele care pot împinge un om să-și părăsească țara. Agenții noștrii l-au „tamponat" pe Kirsanov la sfârșitul sejurului său în Venezuela, acum doi ani. În acea epocă, ei au observat că era deja scârbit de modul de viață sovietic. După aceea a avut ceva probleme cu directorul departamentului care l-a împiedicat să fie avansat la gradul de colonel. Pe plan sentimental viața sa este la fel de neîmplinită: se înțelege prost cu soția lui. Pe scurt, am descoperit că are un ego

---

1. Bani, Ideologie, Compromitere, Ego (n.a.)

rănit, că este dezgustat de ideologia sovietică și că nu are rădăcini solide în țara lui. Mai era doar o coardă de sensibilizat: banii. Atunci i-am oferit un milion de dolari dacă trece Rubiconul.

— *Gott in Himmel!* făcu Malko, dar nu aveați obiceiul să plătiți atâta bănet...

— Aveți dreptate, recunoscu James Barry, numai că nu avem ocazia în fiecare zi să punem mâna pe un maior KGB care lucrează într-o zonă atât de sensibilă ca America Latină.

— Așadar, tipul a acceptat oferta și lucrează pentru dumneavoastră. Vă mărturisesc că nu-mi dau încă seama ce rol am eu în toată povestea asta.

De obicei, când CIA recruta un sovietic, îl urcau în primul avion ce zbura spre Washington, unde era descusut cu grijă timp de câteva luni.

— Situația nu este atât de simplă, spuse James Barry, după ce mai bău puțină cafea. Gregor Kirsanov încă nu a lucrat pentru noi. Singurul lucru pe care ni la dat este lista contactelor lui din Argentina pe care, bineînțeles, nu am utilizat-o. Până acum am putut să verificăm anumite informații ca să vedem cât de serios este. Abia după aceea cei de la Langley m-au autorizat să-l recrutez. Știți doar ce prudenți sunt. Oricând am putea avea de-a face cu o provocare.

— Atunci ce mai așteptați? Dacă află KGB-ul ce planuri are o să-i facă felul...

James Barry zâmbi încurcat.

— Înainte de a încheia târgul, trebuie să fie supus la un examen „de trecere"... Mai întâi vrem ca el să-și continue activitatea în centrala KGB-ului, ca să verificăm un anumit număr de informații. Este vorba de o ocazie nesperată. Am primit de la Langley o listă de *întrebări* pentru el, extrem de importante. Or, ar fi imposibil să-l contactăm de trei ori pe zi! Știu că nu vom avea timp să obținem răspuns chiar la toate, dar ne vom strădui să scoatem cât mai multe informații.

— Cum adică?

Chipul bine îngrijit al lui Barry se destinse într-un zâmbet, dar ochii săi rămaseră reci ca gheața.

— Sarcina dumneavoastră este de a-l contacta în acest scop de acum înainte. Știu că vorbiți limba rusă.

— Dar Kirsanov vorbește bine engleza, ce probleme sunt?

James Barry scutură gelatina ce-i servea drept bărbie.

— Eu sunt șeful Centralei și spaniolii mă cunosc bine. Deja am riscat destul întâlnindu-mă personal cu Kirsanov. Dumneavoastră nu sunteți american și aici, în afară de KGB, nu vă știe nimeni...

— Eu credeam că Spania este membră NATO și este aliata dumneavoastră în principiu, obiectă Malko. Omologii spanioli nu sunt la curent?

— Ei bine, nu! mărturisi Barry. Și asta, din mai multe motive. Mai întâi, pentru că e vorba de o afacere care a început cu America Latină și nu cred ca asta să le placă. Apoi, se știe că spaniolii sunt extrem de susceptibili. Dacă îi facem părtași la această operațiune, vor cere să-l luăm pe Kirsanov sub „protecția lor" ca să-l descoasă ei primii, fapt ce iese din discuție.

Malko vedea bine cum stăteau lucrurile. CIA punea gheara pe un sovietic care lucra în Spania și aveau de gând să ofere spaniolilor o versiune revăzută a informațiilor primite de la acesta. Așa era regula jocului. James Barry continuă:

— În plus, în ciuda aparențelor, noi nici nu suntem în relații prea bune cu ei. Asta din cauza idioților din NSA[1].

— NSA? Dar de ce?

— Anul trecut, în ianuarie, le-a venit în cap ideea să fotografieze antenele de pe Palatul guvernului, în scopul de a putea intercepta mai ușor comunicațiilor. De aici a ieșit un tărăboi îngrozitor. Noi am fost țapii ispășitori. Așa că dacă se prind că le-am suflat un agent KGB chiar sub nasul lor, vor înnebuni de-a binelea. Și ar mai exista un motiv extrem de serios pentru a fi cât mai discreți.

---

1. National Security Agency se ocupă de spionajul electronic. Este o structură diferită de cea a CIA-ei (n.a.)

— Care anume?

— Am aflat de la Gregor Kirsanov că în CESID se află un trădător. Dacă îi avertizăm pe spanioli, riscăm să condamnăm toată operațiunea la eșec și să-l condamnăm și pe Kirsanov, dintr-o singură lovitură.

Soarele dogorea atât de puternic, încât aerul condiționat nu reușea să facă față. Malko își tampona fruntea transpirată. În luna iunie, la Madrid era la fel de cald ca la Rio în sezonul estival.

— Am înțeles, spuse el. Când începem?

Barry se uită la ceas.

— După săptămâni de tratative, am obținut un pașaport în alb de la State Department. Vom trece în el un nume american, iar amicul nostru va putea pleca la Washington cu drăguța lui logodnică...

— Care logodnică?

CIA nu era o agenție matrimonială.

— Asta este a doua parte a misiunii dumneavoastră. Din cauza asta Kirsanov a ales libertatea, plus un milion de dolari. Pentru doi ochi verzi, sânii lui Raquel Welch și o crupă înfocată.

— Este o americancă?

— Nu. Este vorba de o spaniolă căsătorită. Sunt îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Dacă Kirsanov se va întoarce în Uniunea Sovietică după postul din Madrid, femeia asta nu cred că l-ar urma în tundră.

— Și ce vreți să fac eu?

— *My God!* Nimic. Absolut nimic! exclamă Barry. Tot ce vreau e ca operațiunea să fie sub control. Până acum, n-am luat contact cu femeia asta. Poate că asta nu ne va fi de nici un folos, dar aș vrea totuși să am un *feedback*[1] independent de cel primit de la amicul Kirsanov. În orice caz, astfel veți avea ocazia să cunoașteți o femeie cu adevărat frumoasă. Iată priviți.

El îi întinse o fotografie în culori decupată din revista HOLA. Reprezenta o tânără surâzătoare, a cărei vestă din

---

1. Control (n.a.)

piele descheiată lăsa să se vadă o bluză mulată pe niște sâni de toată splendoarea. Talia de viespe era accentuată de un cordon lat, iar fustiță era atât de strâmtă încât, cu siguranță, abia putea să meargă îmbrăcată cu ea. Lângă ea, se afla un bărbat în smoking, blond, cu un chip distins.

— Dar este chiar Thomas del Rio! făcu Malko uimit. James Barry făcu ochii mari.

— Ce, îl cunoașteți?

— Nu sunt intim cu el, dar l-am întâlnit la Feria din Sevilla, la ducesa de Alba cu prilejul unei partide de vânătoare. Este un *señor sevillano* pur sânge. Crescut în puf și răsfățat de tăticu', dar fermecător. Nu ar face rău nici unei muște. Este înnebunit după vânătoare, după viața în aer liber și după tauri. Are o imensă *ganaderia* [1] în afara Sevillei. M-a invitat să o vizitez. Este vorba de...

— ... de soția lui, completă James Barry. *My God!* Nu știam că îl cunoașteți. Asta va simplifica dar, în același timp, va complica lucrurile. Tipul este la curent cu activitățile dumneavoastră?

— Nu, nu cred, zise Malko. Relația noastră a fost pur mondenă. Nici măcar nu știam că este căsătorit. Cum o cheamă pe soția lui?

— Isabel. Rareori sunt împreună, căci lui nu-i place Madridul, iar ea detestă Sevilla. În plus, faptul că tipul este mort după tauri nu-l face să fie un etalon de virilitate. Se pare că nu se prea ocupă de nevastă-sa...

— Așa că rusul a putut să o cucerească mai ușor, completă Malko. Văd cu claritate tabloul acesta. Bărbatul duce o viață separată, cu amantele lui, iar nevasta joacă golf, bridge sau gin.

— Isabel del Rio ar dori să joace și altceva, spuse Barry. Acum ar fi timpul să mergem la masă.

* * *

1. *Crescătorie de tauri (n.t.)*

De când doamna Reagan luase masa acolo, restaurantul *El Botin* din Calle de Postas, din vechiul Madrid, nu ducea lipsă de turiști. Madrilenii însă nu prea veneau acolo.

Înghesuiți la o masă, între un grup de japonezi și unul de americani gălăgioși, Malko și Barry consumau o friptură de miel, preparată într-un cuptor vechi de două sute cincizeci de ani. Nici mielul nu părea mai tânăr... Malko se aplecă deasupra mesei și întrebă:

— Și KGB-ul cum reacționează? Nu s-au ivit probleme când au aflat că omul lor e încurcat cu o aristocrată spaniolă?

James Barry care nu consuma decât Contrex și mânca puțin, clătină negativ din cap.

— Kirsanov se bucură de o reputație excelentă. Acoperirea sa de ziarist îl obligă să facă numeroase contacte și cum obține și rezultate bune, centrala lor trebuie să mai închidă ochii la escapadele lui. În plus, șeful lui, Anatoli Petrov este un vechi om de partid, conservat în votcă. Oricum, acesta are alte probleme pe cap acum. Nevasta lui a fost asasinată acum o săptămână de un sadic pe care spaniolii nu au reușit încă să-l găsească.

— Iar prietenii noștri sovietici nu apreciază asta...

James Barry își șterse ochelarii.

— *You bet*[1]. Am auzit ceva ecouri.

El se uită la ceasul său din aur masiv.

— Să mergem!

* * *

Librăria *Aguirre* se afla la intersecția străzilor Serrano și Jorge Luis. Malko supraveghease atent fațada și ușa ce dădeau înspre intersecție, înainte de a pătrunde înăuntru. El se amestecă printre clienți și începu să se uite la cărțile etalate la parter. În aripa stângă ce dădea în Calle Jorge Luis, se afla o galerie la care se putea ajunge pe o scară de

---

1. Chiar așa (n.t.)

lemn. rezervată cărților de artă și edițiilor de lux. El mai întârzie puțin la parter până ce un bărbat înalt intră în librărie. Era îmbrăcat cu o cămașă cu dungi galbene și albastre și cu un pantalon gri. Deși tipul purta ochelari fumurii, Malko îl recunoscu pe Gregor Kirsanov.

Rusul părea foarte calm. El se îndreptă către scara ce ducea la galerie. James Barry veni și el imediat și schimbă o privire cu Malko, apoi se cufundă în lectura unei monografii despre Bosch.

După câteva minute se îndreptă către scara de lemn. Kirsanov se delecta cu niște gravuri persane, când americanul se apropie de el. Închise cartea și se îndepărtă câțiva metri. James Barry deschise cartea. Ar fi trebuit să stai lipit de el ca să observi cum ia o foaie de hârtie din carte. Procesul invers îi permise rusului să recupereze mesajul trimis de CIA. După câteva momente, cei doi bărbați erau alături, în aparență absorbiți în contemplarea unor reproduceri.

În galerie apăru și Malko.

— Iată-l pe noul dumneavoastră prieten, spuse în șoaptă americanul. Este totul în ordine?

Rusul îl privi cu atenție pe Malko.

— Da totul merge bine, spuse el. Dar la dumneavoastră?

— *Everything's under control,* făcu James Barry. Trebuie să mai aveți însă puțină răbdare.

O umbră de iritare trecu pe chipul rusului.

— Dacă vor suspecta ceva, nu mă veți mai vedea niciodată, spuse el.

Americanul îi zâmbi încurajator.

— Încă un mic efort. După aceea veți uita de toate grijile și veți fi liber și fericit. Trebuie doar să treceți un mic examen.

El se îndreptă către scară, lăsându-l pe Malko în locul său.

Acesta era deja lângă Gregor Kirsanov și îi spuse în rușește:

— Bună ziua Gregor Ivanovici. Mi s-a spus că ne vom mai revedea.

Malko îl examină cu rapiditate. Era un bărbat chipeș, cu pometi puternici și niște ochi migdalați și verzi, de o frumusețe stranie. Parcă era un animal de pradă.

Rusul părăsi librăria. Malko îl văzu cum se îndepărtează și se urcă într-o mașină albă staționată lângă trotuar. Așteaptă puțin, apoi plecă și el. James Barry avea să-i comunice locul următoarei întâlniri... Spera din toată inima ca optimismul șefilor din CIA să se verifice.

* * *

În biroul micuț al lui Anatoli Petrov, aflat la al patrulea etaj al clădirii principale a Ambasadei Uniunii Sovietice, domnea o liniște de mormânt. Aici toate zidurile erau duble. Acestea erau în așa fel construite încât să nu poată fi pus în aplicare nici un sistem de ascultare electronică. Chiar și puținele ferestre erau făcute dintr-un plexiglas special.

Șeful K.R. își umplu un pahar cu votcă și privi cu un aer dezgustat la dosarul din fața sa. Poliția spaniolă comunica sovieticilor toate rezultatele anchetei. El le citise și le răscitise fără ca să găsească nimic nou. Faptul că soția sa, Larisa, fusese violată era demonstrat din punct de vedere tehnic. Asta era tot. Știa punct cu punct cum își petrecuse timpul. Verificase absolut totul și nu descoperise nimic suspect. Telefonul ei de la centrală era ascultat fără ca ea să-și dea seama. Larisa nu avusese întâlnire cu nimeni. Anatoli Petrov nu era însă pe deplin convins că ar fi fost vorba de o crimă sadică, așa cum pretindeau spaniolii. Era o deformație profesională.

El înălță capul și văzu verdeața de afară. Ambasada sovietică se afla foarte aproape de Paseo de la Castellana, în Calle Maestro Ripoli, o străduță rezidențială sinuoasă, plină cu vile imense, aflată în inima Madridului.

Ea se compunea din trei corpuri de clădiri dintre care doar una era la stradă.

Anatoli Petrov închise dosarul cu un oftat. Bătea pasul pe loc. Ieși din birou și trecu prin fața secretariatului, o sală

amplă împărțită în douăsprezece boxe, în care analiștii redactau rapoartele sau traduceau documentele.

Ușa sălii alăturate era deschisă și i se strânse inima când zări locul gol unde lucra odinioară soția sa. Două soții de ofițeri KGB se aflau acolo și interceptau toate comunicațiile trimise și primite de centrala KGB.

Secretara de serviciu îi adresă un zâmbet plin de compasiune.

— Bună seara, Anatoli Sergheievici.

El mormăi un vag „bună seara" și trecu o privire distrată peste fotografiile prinse pe pereți, ce reprezentau membrii identificați ai serviciilor spaniole de contraspionaj, precum și lista cu numerele de înmatriculare ale vehiculelor presupuse a fi folosite de CIA. O notă subliniată cu roșu avertiza: „Dacă observați vreuna din aceste mașini, notați imediat ora și locul".

Continuându-și drumul, el ajunse la ușa din oțel, groasă de cincisprezece centimetri, a locului celui mai important din centrală: camera în care se păstrau arhivele necesare operațiunilor, mașinile de codat și transmițătoarele codate.

Anatoli Petrov sună: camera arhivelor nu putea fi deschisă decât din interior. Zi și noapte, acolo se afla o gardă de permanență. În timp ce aștepta acolo, din ascensor ieși maiorul Kirsanov.

— Mai ești încă la muncă, Anatoli Sergheievici! Se miră acesta. Ar fi bine să te mai odihnești și dumneata.

— Am treabă, Gregor Ivanovici, mormăi ofițerul liniei KR, eu nu-mi petrec timpul plimbându-mă.

Ușa metalică se deschise, iar Gregor Kirsanov nu mai avu timp să-i răspundă. Cei doi bărbați intrară în același timp, iar Kirsanov se duse să caute într-un dulap blindat un mic container de unde își scoase micul său carnet „top secret" ale cărui pagini erau numerotate. În el își nota adevăratele nume, dar și numele de cod, ale informatorilor săi, întâlnirile, anumite detalii ale operațiunilor sale, cât și sumele plătite informatorilor.

Kirsanov notă în el informațiile zilei și închise la loc săculețul din plastic al ștampilei personale, de mărimea unei

ruble, pe care îl înmânã ofiţerului de gardă. Apoi scrise în registru ora şi data. Nu avea voie să scoată acel carnet din camera arhivelor.

Când se întâmpla să scoată anumite documente afară, i se dădea o valiză specială care, dacă ar fi fost deschisă de cineva care nu cunoaşte sistemul de deschidere, ar fi distrus imediat conţinutul.

Gregor Kirsanov şi Anatoli Petrov părăsiră camera împreună. Petrov avea o migrenă îngrozitoare. El traversă grădina, trecând prin faţa hidoasei clădiri cu trei etaje şi cu acoperişul plat, trecu de platforma de ciment luminată de reflectoare puternice şi pătrunse în micuţa farmacie aflată lângă garajele ambasadei.

Acolo aşteptau deja câteva persoane. El se aşeză la coadă şi îl văzu pe Gregor Kirsanov care ieşea din ambasadă. Acesta se urcă în maşina sa albă şi dispăru pe strada bordată cu salcâmi. Anatoli Petrov rămase o clipă împietrit. Îi veni în minte una din mărturiile aflate în dosarul trimis de poliţia spaniolă.

El ezită, apoi cu paşi grei se întoarse în ambasadă, uitând de migrenă. Se îndreptă către camera microfilmelor. Acolo, un responsabil fotografia rapoartele de contact pe care oricare ofiţer KGB trebuia să le completeze după fiecare întâlnire cu un agent. Acolo se aflau şi listele tuturor întâlnirilor pentru a fi siguri că nu aveau loc două întâlniri consecutive. Fiecare ofiţer trebuia să depună filmul întâlnirilor zilnice şi folosirea fiecărei zile de lucru, oră cu oră.

— Daţi-mi dosarul maiorului Kirsanov, ceru Petrov.

În calitatea sa de ofiţer KR, el avea dreptul de a accesa aceste documente. El primi dosarul şi se întoarse în biroul său.

* * *

Două ore mai târziu, când închise dosarul maiorul Kirsanov, nu era cu nimic mai avansat. Trebuia să mai facă o ultimă verificare pe care nu o putea face în acea seară. Dacă se dovedea negativă, totul trebuia reluat de la zero.

Când coborî din clădire își dădu seama de bucuria pe care ar fi trăit-o în clipa în care l-ar fi trimis pe arogantul play-boy Gregor Kirsanov la Lublianka.

Capitolul III

Invitat de Arturo de la Renta, Malko se apropie de masa la care se afla așezată o femeie tânără, cu părul negru aranjat în coc. Era foarte discret machiată, cu gura desenată cu grijă. Rochia din lame argintiu era mulată pe corpul ei sculptural. Un smarald superb strălucea pe mâna ei dreaptă, în perfectă armonie cu ochii verzi.

— *Señora*, spuse Malko aplecându-se asupra mâinii întinse.

Gazda sa, un HC al centralei CIA, se apropie de ei și făcu prezentările:

— Prietenul nostru, prințul Malko Linge, este în trecere prin Madrid... Prințe, nu știu dacă ați întâlnit-o deja pe Isabel del Rio...

— *Si, si,* ne-am văzut deja, spuse tânăra. Era acum doi ani, La Feria din Sevilla. Cred chiar că v-ați și fotografiat cu soțul meu. Nu vă amintiți?

— Cum să nu, spuse Malko destul de încurcat.

Era culmea! Creatura acea splendidă trebuise să se ascundă ca să nu o remarce. În spatele zâmbetului monden de pe chipul ei, în ochii verzi se putea observa o anumită violență și o pasiune mocnită. Isabel del Rio era o femeie în toată puterea cuvântului.

Invitații continuau să sosească și conversația deveni generală, acoperită de sunetele orchestrei. Din când în când, Malko întorcea capul spre Isabel și-i întâlnea privirea arzătoare care se întorcea repede către farfurie. Femeia părea că evită să atragă atenția. Vorbea puțin și din când în

când râdea. După modul în care sânii i se mișcau pe sub rochie, puteai ghici că nu poartă sutien.

Vecinul ei, un bărbat corpolent, cu fața plină de coșuri, îi făcea o curte intensă și stângace și, la un moment dat, tânăra schimbă o privire amuzată cu Malko. Profitând de o pauză a orchestrei, acesta o întrebă:

— Soțul dumneavoastră se află în Madrid?

Ea zâmbi.

— Nu, are oroare de Madrid. Preferă să stea cu taurii lui. Aceștia sunt însă din ce în ce mai răi. Deși sunt uriași, sunt lipsiți de vlagă. După trei minute de coridă, nu mai sunt capabili să se miște. Spațiul în care sunt crescuți este din ce în ce mai redus și nu se pot dezvolta cum trebuie. Înainte erau adevărații tauri cu niște boașe atât de mari, adăugă ea făcând un gest elocvent.

Urmă o liniște jenantă în fața acestui limbaj fără perdea. Pentru prima oară, Isabel del Rio se însufleți se. Orchestra atacă un slow. Toată lumea se ridică să danseze, iar Malko rămase singur în compania tinerei femei, lângă o fereastră ce dădea spre parcul Retiro. Apartamentul era într-o construcție veche și nu avea aer condiționat.

— Arturo este adorabil, dar serata asta este sinistră, făcu Isabel. Vreau să o șterg englezește.

— Ați putea să mă luați și pe mine? o întrebă Malko.

Ea îl privi pieziș, curioasă și amuzată.

— Nu vreți să mai rămâneți? Sunt foarte multe fete drăguțe. Soția medicului care stătea alături părea complet topită după dumneavoastră.

— A, da? făcu Malko nevinovat. Nu am observat. Asta pentru că nu vedeam decât frumoșii dumneavoastră ochi.

Cu toate acestea piciorul celeilalte vecine fusese tot timpul lipit de piciorul lui. Isabel del Rio păru încântată de vorbele lui.

— Bine. Vă iau. Unde locuiți?

— La *Ritz*.

Ei coborâră pe jos, iar Malko putu să-i admire trupul de la spate. Când ajunseră jos, Isabel scoase din poșetă cheile și i le înmână.

— Luați-le. Știți să conduceți un Jaguar, nu?

Imensul automobil era parcat aproape. El îi deschise portiera și se instală la volan. Din păcate, până la hotelul său, era puțin de mers. În timp ce mașina se desprinse de marginea trotuarului, Isabel dădu drumul la muzică, și se lăsă cu capul pe spate. Apoi se uită la ceas.

— Sunteți așteptată? o întrebă Malko amuzat.

— Vai, dar ce curios sunteți, spuse ea pe un ton afectat. Nu-mi plac bărbații posesivi...

— Nu este și cazul meu, zise Malko.

Din păcate...

* * *

Gregor Kirsanov ieși de sub duș și se înfășură într-un prosop moale, apoi se uită să vadă cât e ceasul. Mai avea timp destul, pentru că seratele madrilene se prelungeau până noaptea târziu.

Isabel îi dăduse întâlnire în fața imobilului la ora două dimineața. Era o adevărată nebunie, căci el nu se dădea jos din pat înainte de ivirea zorilor și în plus, trebuia să fie la biroul redacției *Novosti* la ora nouă. Nu putea însă să o neglijeze pe Isabel. Tocmai el care era tartorul femeilor, descoperise că femeia acea era o parteneră atât de incandescentă încât el ardea ca un chibrit la flacăra ei. Chiar și când soțul ei se afla în Madrid, ea nu ezita să vină în apartamentul lui. Se întâlneau oriunde: în parchinguri, în camere de motel, în mașină. Isabel nu avea nici o reticență și nici pudoare. Când Gregor începea să o mângâie în plin Paseo de la Castellana, ea juisa fără reținere, cu picioarele desfăcute, scuturată de spasme, spre oroarea automobiliștilor ce treceau pe lângă ei, neobișnuiți cu un astfel de exhibiționism. Gregor se grăbea atunci să intre în vreun parching unde o lua repede smulgându-i niște țipete ce ar fi sculat și morții. Totuși, în ciuda acestor reacții violente, el era cel mai puternic afectat, amețit, în această relație.

Totul începuse cu o aventură erotică destul de picantă. La un cocteil dat cu ocazia unui vernisaj. Cocteilul fusese organizat în aer liber. Brusc, se stârnise furtuna, iar participanții fuseseră obligați să se refugieze în labirintul galeriei. Gregor, care o întâlnise deja pe Isabel cu ocazia unor manifestații precedente la care participase în calitate de ziarist, se pomeni deodată lângă ea. Împinși de mulțime, ei se refugiară într-un subsol plin cu vrafuri de pânze. Erau singuri.

Împins de instinct, Gregor o prinse pe Isabel într-un colț întunecos și începu să-i facă avansuri focoase. Conștient de atuurile sale, el își scoase sexul monstruos pe care îl lipise de trupul ei îmbrăcat cu o rochie subțire de vară. Isabel îl înșfăcase imediat cu ambele mâini. Când el o răsturnase pe un teanc de pânze, ea spusese gâfâind:

— Ai grijă să nu mă sfâșii!

Au fost primele cuvinte spuse de ea atunci. Vocea îi era atât de răgușită încât era de nerecunoscut. Avertismentul fusese fără rost deoarece Gregor o penetră fără nici o greutate... Isabel del Rio se cambrase sub el și îl prinse cu picioarele, strângându-l cu o forță extraordinară în vreme ce el o lucra cu mișcări ample. Ea își mușca buzele și, în cele din urmă, scoase un țipăt scurt și sălbatic. După ce se consumă orgasmul, ea căzu sleită de puteri.

— O, doamne!

Fără să spună ceva, Gregor se retrase, iar ea se aranjă, cu un zâmbet complice.

— Cum te numești?

El îi spuse că este ziarist. Isabel își scrise numele și numărul de telefon pe o bucățică de hârtie.

— Sună-mă când vrei. Dacă vezi că nu te tutuiesc, închizi telefonul și spui că ai greșit numărul.

Ei ieșiseră din subsol iar Gregor își spuse că va uita curând acea aventură amuzantă. Numai că, ori de câte ori făcea dragoste cu Isabel, cu atât se atașa și mai mult de ea.

Desigur că trebuia să de-a socoteală de ceea ce face, pentru că așa era regula serviciului. El explica însă că această legătură îi deschidea multe uși. Astfel primi

autorizația de a o continua, cu condiția să evite orice scandal, care în mod inevitabil s-ar fi soldat cu trimiterea lui acasă, în Uniunea Sovietică.

Isabel părea și ea destul de atașată de el. Când se plânse de soțul ei, el îi spusese:

— Atunci de ce nu te separi de el?

Femeia izbucni în râs:

— Și atunci din ce o să trăiesc?

Abia atunci Gregor Kirsanov a început să se gândească serios la oferta făcută de CIA. Hotărât apoi să fugă în America, el o întâlnea pe iubita lui aproape în fiecare zi, cu excepția celor în care aceasta trebuia să plece în Sevilla, chemată de soțul ei. Gregor era îndrăgostit cu patimă de focoasa spaniolă. Abia aștepta să facă dragoste cu ea. La fel ca și în această seară...

El se debarasă de halat și începu să se îmbrace. Se parfumă discret în locurile strategice și fu gata de plecare. Mașina sa era parcată pe o străduță ce dădea în Paseo de la Castellana. Coborî, îl salută pe paznicul aproape adormit și traversă curtea. Se sui la volanul Mazdei și porni către Avenida Principe de Vergara. Spera ca serata Isabelei să nu țină prea mult...

* * *

Malko opri mașina în fața hotelului *Ritz* și se întoarse către Isabel. Muzica flamenco inunda mașina.

— Am ajuns. Ce păcat că nu sunteți liberă. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaștem mai bine.

Cei doi se priviră în ochi. Privirea spaniolei deveni fixă. Părea tulburată. Ea rămase câteva clipe tăcută, apoi murmură ceva neinteligibil.

— Foarte bine, adăugă ea. Să mergem să bem ceva.

— Alegeți dumneavoastră localul, propuse Malko.

— Este în apropiere un local flamenco. Se numește *El Corral de la Moreria*. Vă interesează muzica flamenco?

— La nebunie, spuse Malko.

* * *

O brunetă superbă cu picioare musculoase dansa *zapateando*[1] în ritmul cântecului și al palmelor. Malko o privi pe Isabel, care era fascinată de spectacol. Nu se atinsese de paharul cu *sangria*, cu ochii ațintiți la fata îmbrăcată în roșu care își cambra trupul, ridicând volanele suprapuse ale rochiei lungi și descoperindu-și picioarele până la brâu.

Ori de câte ori credea că se oprește, totul o lua de la capăt în mod obsesiv. Spectatorii numeroși stăteau ca sardelele într-un întuneric aproape total. Brusc, Isabel se uită la Mlako. Părea transfigurată de dorință și ținea buzele întredeschise. Mâna ei dispăru sub masă, iar el simți degetele care îi mângâiau sexul... Un val de adrenalină îi inundă corpul. Cu vârful unghiei, Isabel mângâia vârful sensibil al membrului său. Nu-i păsa că poate fi văzută de vecinii lor japonezi.

Apoi ea îi desfăcu încet fermoarul și îl eliberă din închisoare. Tempoul muzicii se acceleră și la fel și ritmul mângâierilor ei. Malko era tocmai pe cale să explodeze, când muzica se opri brusc. El respiră, japonezii începură să aplaude, iar Isabel puse mâna pe masă.

— Este spectacolul cel mai senzual din lume, spuse ea cu glas răguşit.

O altă dansatoare urcă pe podium. Fu rândul lui Malko să mângâie coapsa femeii. Îi era ușor, pentru că Isabel purta o rochie adânc despicată pe șold. Curând constată că femeia murea de dorință. Ea închise ochii cu o expresie aproape de suferință iar corpul ei tresări cu o violență atât de mare încât puțin lipsi să nu cadă de pe scaun.

Pulpele ei strânseră mâna lui Malko cu o asemenea forță încât acesta crezu că aveau să-i frângă degetele! Apoi se destinse brusc iar Malko o auzi cum șoptește:

— O, Dumnezeule!

Deci avea și educație religioasă... Isabel se ridică de la masă și îl trase după ea. Abia avut timp să lase pe masă o

---

1. Bătând „step" (n.t.)

bancnotă de cinci mii de pesetas. Cei doi plecară înlănțuiți spre parcul ce se afla ceva mai departe. Tânăra nu scotea nici un cuvânt. Ei coborâră pe o potecă și ajunseră pe o peluză aflată în pantă, unde Isabel se lăsă pe iarbă, atrăgându-l pe Malko peste ea. Acestuia nu-i trebui prea mult timp ca să găsească drumul spre pântecele oferit cu generozitate. Rochia lungă se rupse la cusături în clipa când femeia îndoi genunchii ca să se ridice în întâmpinarea lui. Cu mâinile înfipte în iarba grasă, ea începu să facă dragoste ca și cum viața ei ar fi depins de asta. Țipătul scos de ea în final ajunse până în Sevilla.

Malko își spuse atunci că acest contact realizat la cererea înalților șefi din CIA, reușise mai presus de orice așteptări...

— Știi că ești un bărbat superb! îi șopti Isabel. Mi-am dat seama de asta din clipa în care te-am văzut.

Isabel se ridică în picioare. Frumoasa rochie argintie era descusută și pătată de iarbă. Ei se întoarseră la mașină, în fața căreia aștepta paznicul parchingului.

Odată aflată în interior, Isabel se lipi de Malko ghidându-l prin străduțele întortocheate ale vechiului Madrid până la hotelul *Ritz*. Atunci femeia îl sărută pe gât și zise:

— Nu vreau să ne despărțim acum, zise ea.

— Vino cu mine în hotel.

— Nu, aici mă cunoaște tot personalul.

— Atunci, la tine?

— Da, dar...

— Dar ce?

— Nu vreau să mergem cu mașina mea. Nu pot să-ți explic de ce.

— Să o luăm atunci pe a mea, sugeră Malko. Am lăsat-o în fața casei lui Arturo.

După puțin timp, ei se aflau în Fordul închiriat de la Budget. Isabel îl ghidă pe Malko până la un imobil modern izolat pe Avenida Principe de Vergara. Intrarea în garaj se deschidea electronic. Era un parching subteran. Când se văzură în ascensor, ea se strânse lângă Malko și începu să-l sărute și să-i muște buzele. Isabel îl conduse de-a

dreptul în dormitor. Acesta arăta ca la Hollywood. Mocheta aurie nu fusese instalată de multă vreme căci era groasă și moale. Un imens pat Tiffany cu semnătura Romeo, acoperit cu o cuvertură de mătase, ocupa un sfert din cameră.

Isabel își scoase rochia și îl atrase pe Malko pe pat.

— Îți place aici la mine? Am adus totul de la Paris.

— Ți se potrivește stilul acesta, zise Malko, plin de admirație.

Ei făcură dragoste din nou iar orgasmul Isabelei cunoscu aceeași magnitudine ca și precedentul.

Cei doi se opriră să-și tragă sufletul, uzi de transpirație, iar ea îl contempla cu ochii verzi ca marea. Avea cearcăne mari acum.

— De ce ai vrut să schimbăm mașina? o întrebă Malko.

Ea râse, îl luă de mână și îl trase lângă fereastră, apoi îndepărtă puțin perdeaua.

— Privește acolo jos! Vezi mașina albă?

Malko o zări. Era parcată pe cealaltă parte a bulevardului. Isabel lăsă perdeaua să cadă.

— El mă așteptă acolo de la ora două dimineața, zise ea. Este bestia mea. Amantul meu oficial.

Acum era deja ora trei dimineața. Isabel se înfășură într-o rochie de casă. Malko își spuse că lucrurile merseseră un pic prea departe: bărbatul care aștepta afară nu putea fi altul decât Gregor Kirsanov.

— Acum voi pleca, spuse el.

Isabel ridică din umeri cu o mimică plină de perversitate și veni să se frece de el ca o pisică ce toarce.

— Puțin îmi pasă de el. O să-i spun că am fost plecată afară din Madrid. Mâine se va întoarce și mai îndrăgostit decât acum.

— De ce îi spui Bestie?

Ea râse.

— O prietenă de-a mea i-a spus așa pentru că are un penis excepțional, de dimensiuni bestiale...

Ea uni vorba cu gestul. Avea ochii aprinși ca focul.

— Când l-am văzut pentru întâia oară, ticălosul mi la pus pur și simplu în mână. Atunci mi-am spus că o sculă de

asemenea proporții nu va intra niciodată în micuța mea grădină. Ei bine, a intrat de parcă ar fi fost pe măsura ei!

— Și cum, în ciuda acestor calități de excepție, tot nu-ți place?

— Păi, adevărul este că sunt cam nebună, oftă Isabel. Când l-am cunoscut, mi-am zis că având o asemenea jucărie nu voi mai dori în viața mea un alt bărbat. În plus, băiatul ăsta s-a îndrăgostit ca un nebun de mine și e drept că l-am și încurajat... Nu am făcut însă bine. Acum m-a cam obosit. Tipul ține morțiș să ne căsătorim. Mă sperie faptul că a devenit prea posesiv și nu știu cum să-i spun că aș vrea să mă lase în pace.

Malko avu impresia că face un duș rece, dar spuse cu un ton lejer:

— Cum așa, vrei să-l părăsești?

— Normal, făcu ea. Este nebun de legat. Un rus care s-a hotărât să-și părăsească țara. Mi-a mărturisit că și-a găsit un job foarte bun în America și că vrea să mă ia cu el acolo. Până atunci însă, am de gând să șterg putina fără să-i las vreo adresă.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine...

—Dar ce zice soțul tău?

— A, soțul meu este numai de formă soțul meu. Preferă târfele din localurile flamenco. Tot ce dorește el este să salvăm aparențele; mă vrea să fiu văzută împreună cu el la anumite recepții mai importante, genul acesta de chestii. În schimb, îmi asigură o existență de lux.

Malko isprăvise cu îmbrăcatul. Ea se apropie de el și îl întrebă cu vocea unei fetițe îndrăgostite:

— O să-mi telefonezi?

— O, desigur, spuse Malko. Dar nu renunța la Bestia ta pentru mine. Eu sunt la Madrid doar în trecere.

Isabel del Rio făcu cu mâna un semn de nepăsare.

— O să încerc să-l pasez unei prietene. Cunosc vreo două care mor de nerăbdare să încerce o sculă de asemenea dimensiuni. Eu sunt o fată bună și vreau să le ajut.

Malko privi la ochii verzi în care licărea o luminiță perversă și candidă totodată.

Ea îl însoți până pe palier și îl sărută.

— Du-te, spuse Isabel. Mâine dimineață am o partidă de tenis.

Rareori avusese ocazia să întâlnească o femeie atât de debordantă în erotism cum era această Isabel.

Când ieși din garaj, farurile luminară mașina albă în care zări capătul aprins al unei țigări. Pentru prima oară în viața sa, Malko încercă un sentiment de compasiune pentru un ofițer KGB. Gregor Kirsanov păși se cu stângul cu o femeie de teapa Isabelei del Rio.

Așa că planul perfect pus la punct de James Barry avea un grăunte de nisip blestemat. Dacă CIA dorea să pună mâna pe acest dezertor, trebuia să se grăbească.

Capitolul IV

James Barry, nemișcat și senin ca Buda, cu mâinile așezate pe pântecele rotund și cu ochii albaștri impenetrabili, îl asculta pe Malko cu un aer reprobator și concentrat, uitându-se din când în când și la cerul de culoare indigo închis. Termometrul indica 31 de grade Celsius, iar în Madrid domnea o căldură sufocantă.

Când Malko își încheie relatarea, șeful centralei CIA întrebă cu o voce calmă:

— Ce sugerați dumneavoastră?

Cele aflate de Malko după scurta lui aventură cu Isabel del Rio nu părea să perturbeze grav operațiunea pusă la cale de CIA. Impresia lui era că Barry nu-i împărtășea îngrijorarea. Cu toate acestea, Malko se temea că atunci când va vedea că spaniola îl trădează, rusul se va răzgândi și va renunța să mai treacă în tabăra lor.

— Eu sunt de părere că exfiltrarea agentului sovietic trebuie accelerată.

— Chiar credeți că dacă această domnișoară îl trimite la plimbare, Kirsanov va schimba macazul? îl întrebă Barry reîncrezător.

Malko bău puțină apă rece.

— Nu sunt sigur, dar există și posibilitatea aceasta, răspunse el. Kirsanov este un slav care se smulge din

mediul său natural. În ciuda formației sale, poate deveni vulnerabil.

Șeful centralei CIA își desfăcu mâinile și își trosni încheieturile degetelor. Semăna cu un motan obosit.

— Nu împărtășesc părerea dumneavoastră, făcu el. Kirsanov știe că este prea târziu ca să mai poată da înapoi. În plus, noi nu putem accelera procesul. După cum v-am mai spus, el ne-a promis numele unui informator extrem de sus plasat, (probabil chiar în CESID) care este în solda rușilor. Or, potrivit părerii sale, identificarea acestui om va lua un oarecare timp. Oricum, eu vreau să pun mâna pe toată rețeaua spaniolă ce lucra pentru ruși. Altfel, tovarășul Kirsanov nu valorează un milion de dolari.

— Ce vă face să credeți că este vorba de un ofițer din CESID?

— Gregor Kirsanov ne-a dat lista nominală a tuturor ofițerilor din CESID, cu adresele și numerele lor de telefon de acasă. Cum toți lucrează în departamente diferite, numai un membru din direcția generală sau din cabinet a putut să le transmită această informație.

— Eu nu credeam că o „cârtiță" spaniolă valorează un milion de dolari, remarcă Malko.

Americanul zâmbi cu răceală.

— O simplă „cârtiță", nu. Adevărul este că, peste câteva luni, va avea loc aici un referendum în legătură cu NATO, care va decide dacă Spania rămâne în el sau iese. Spaniolii sunt divizați în două tabere mari: pro și contra. Americanii sunt aproape la fel de rău văzuți ca și rușii. Dacă am putea demasca o rețea de spionaj sovietică până la acea dată, multă lume va vota pe americani. Luna lor de miere cu rușii este începută de puțină vreme și are limitele ei. Rușii nu au nici acum dreptul de a numi atașați militari în Spania și nici să deschidă consulate în afară de Madrid.

Afacerea Kirsanov căpăta în acest caz cu totul alte dimensiuni. Americanul se ridică în picioare.

— Voi avea grijă să transmit la Langley cele descoperite de dumneavoastră, spuse el. Pentru moment, continuăm să

acționăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Următoarea întâlnire cu Gregor Kirsanov va avea loc mâine la ora optsprezece la *Brummel's* pe Calle Serrano.

— El este cel care a contactat acea „cârtiță"?

— Nu știu. Nu a vrut să-mi spună. Poate reușiți să-l faceți să spună ceva.

* * *

Anatoli Petrov își șterse fruntea acoperită cu sudoare înainte să sune la ușa pe care era fixată o placă de cupru pe care era scris: *Vittorio Sanchez – Dentist.*

O infirmieră durdulie îl invită înăuntru într-un salon vechi în care erau răspândite reviste vechi de un secol.

Rusul se așeză pe marginea unui fotoliu. În ciuda căldurii, el purta inevitabilul său costum din serj, mai șifonat ca de obicei. Ușa se deschise și apăru stomatologul, un tânăr slăbănog cu o figură colțuroasă. Anatoli Petrov își folosi toate cunoștințele sale de limbă spaniolă pentru a-i explica că tocmai sosise la Madrid și caută un bun dentist.

— Ce problemă aveți? îl întrebă Sanchez.

Anatoli duse mâna la falca dreaptă.

— Mă doare rău aici.

Dentistul îl instală în fotoliul său și începu să-i examineze cu grijă dantura, dar nu descoperi nimic.

— Cred că este vorba de o nevralgie, spuse el în cele din urmă. Dinții dumneavoastră sunt în perfectă stare.

Petrov se ridică zâmbind.

— Oricum, am de gând să vă vizitez în mod regulat, zise el. La noi, în Uniunea Sovietică, nu avem specialiști prea buni. Unul dintre tovarășii mei de servici mi-a vorbit cu multă căldură despre dumneavoastră. Se numește Gregor Kirsanov.

— Kirsanov, Kirsanov, spuse spaniolul încruntându-se. Nu-l cunosc. Așteptați o clipă!

El se îndreptă către fișier și deschise la litera „K".

— Ah, într-adevăr! Kirsanov Gregor. Este însă cam

multă vreme de când nu a mai trecut pe aici. Mai mult de șase luni. Asta înseamnă că se simte perfect...

— Într-adevăr! recunoscu Petrov. Apropo, nevralgia încă nu mi-a trecut. Nu aveți cumva o aspirină?

— Mă duc să caut una, spuse Sanchez și ieși din cabinet.

Imediat Anatoli Petrov sări la fișierul lăsat deschis, scoase repede fișa lui Kirsanov și o vârî în buzunar. Când dentistul se întoarse, el se ținea de falcă de parcă ar fi suferit îngrozitor. Înghiți comprimatul cu un zâmbet de recunoștință, plăti și plecă.

Imediat cum ajunse la ambasadă, rusul urcă în sectorul în care se afla centrala KGB. Mai întâi, merse la camera cu microfilme și ceru dosarul lui Kirsanov, unde acesta trecuse rapoartele asupra întâlnirilor exterioare efectuate în ultimele șase luni. Motivă că dorește să noteze activitățile acestuia. Apoi trecu în sala Zenit. Acolo, un tehnician asculta frecvențele radio utilizate de serviciile spaniole de contraspionaj și de diferitele polițiii. Ori de câte ori un ofițer KGB urma să aibă o întâlnire ce putea reprezenta un anumit risc, tehnicianul încerca să repereze un bruiaj sau orice alt detaliu neobișnuit în comunicațiile spaniole. În acest caz el trimitea un semnal sonor la un avertizor miniatural ce se afla în buzunarul respectivului ofițer, care în acest caz, renunța la întâlnire.

* * *

Trei ore mai târziu, Anatoli Petrov subliniase cu roșu vreo douăsprezece întâlniri ale lui Gregor Kirsanov. Erau datele la care scrisese că a fost la dentist, plus alte trei în care a refuzat orice protecție. O dată era subliniată cu verde: 21 mai, ziua în care soția sa, Larisa, fusese asasinată.

În ziua aceea, Gregor Kirsanov își motivase activitatea printr-o vizită la dentistul său. Anatoli Petrov se sculă de la birou, merse la frigider și-și scoase o sticlă de votcă și o

bucată mare de pâine. Își umplu un pahar pe care îl goli pe nerăsuflate, cu sete. Apoi mușcă din pâine. Nu voia ca votca să-i ardă măruntaiele. Păstrase acest obicei de pe timpul în care era un sărac milițian în Stavropol.

Numele lui Kirsanov îi juca pe dinaintea ochilor. Avusese deci noroc. În ajun, când îl văzuse pe maior urcându-se în Mazda, își adusese aminte de o mărturie culeasă de poliția spaniolă: un cioban care stătea cu oile la iarbă văzuse trecând pe acolo o mașină albă necunoscută la ei în cartier, chiar în seara crimei. Ea nu se oprise și nu putuse să vadă cine era înăuntru.

Așadar Anatoli Petrov vedea acum în Kirsanov un posibil ucigaș al nevestei sale. Asta l-a condus la verificarea dentistului, iar în cele din urmă, descoperise o istorioară cu mult mai importantă. Totul devenea logic. Kirsanov o cunoștea pe soția sa, deci nu avea intenția să o violeze.

Odată mai mult, Petrov se cufundă în impecabilul C.V. al lui Gregor Kirsanov. Nu era acolo nici cel mai mic element suspect. Bun comunist, bun ofițer, bun profesionist. Nici una din anchetele făcute cu o meticulozitate sadică de către ofițerii KR nu dăduse vreun rezultat.

Și totuși, un bărbat ca el nu făcea rapoarte false din pură plăcere. Iar el, Anatoli Petrov urma să afle motivul adevărat. El se îndreptă spre etajul superior, unde se afla biroul generalului de brigadă Iuri Antonov. Fără să o lase pe secretară să-l anunțe, el bătu la ușă și intră întâmpinat de o muzică dată la maximum. Generalul asculta un *gopak* ucrainean. El micșoră volumul cu o privire întrebătoare.

— Tovarășe general, cred că avem o problemă serioasă cu maiorul Gregor Ivanovici Kirsanov.

* * *

Holul hotelului *Ritz* era la fel de vesel ca un cimitir de țară. Malko telefonă de acolo lui Isabel del Rio. După întâlnirea avută cu James Barry, simțea nevoia de un pic de relaxare. Ea îi răspunse imediat cu o voce cam adormită.

— A. Malko! Ce surpriză plăcută! Știi, nu m-am dus azi dimineață la tenis și asta din cauza ta. Mă dor toți mușchii, nu știu ce mi-ai făcut! Și trebuie să mă pun pe picioare pentru că trebuie să merg la o masă.

— Cu cine? Cu amantul tău? nu putu să se abțină Malko.

— A, ești deja gelos?!

— Nu, deloc. Sunt doar curios. Așadar, te duci cu Bestia, nu?

— Ai ghicit. Am de gând să-i spun că nu vreau să ne mai vedem.

Malko simți un nod în gât.

— Poate că este un pic cam dură lovitura, făcu el cu prudență.

— Aiurea! Nu e treaba ta!

— Nici nu vreau să mă amestec în viața ta.

— A, da? Mă bucur să aud asta.

Femeia își îndulci glasul. Malko își șterse fruntea de transpirație. Dacă Isabel ar fi bănuit ce urmărește el prin tot acel marivodaj... Ea spuse cu o voce de îndrăgostită:

— Voi merge la Zalaican. Sună-mă ceva mai târziu.

O ticăloasă mai mare, nici că se putea. Malko puse receptorul în furcă și urcă în camera sa. După noaptea agitată, avea nevoie de un pic de odihnă. Era inutil să înfrunte canicula de afară. Până la întâlnirea cu Kirsanov nu avea nici un program. Așa că ar fi putut să viziteze Muzeul Prado. Se felicita că nu a luat-o și pe Alexandra, logodnica lui, cu el. Nu ar fi fost deloc încântată cu o asemenea căldură, iar cu Isabel del Rio, cu atât mai puțin.

* * *

Vocea veselă a lui Isabel del Rio îl smulse pe Malko din starea de somnolență.

În ajun, colindase prin sălile Muzeului Prado mai mult de patru ceasuri.

— Nu m-ai mai sunat aseară! Dormi?

Malko se uită la ceas. Era ora opt!

— Nu, deloc, făcu el surprins de acest apel atât de matinal. Se temea de o catastrofă.

— Imaginează-ți că am uitat complet că trebuia să mă duc la Sevilla pentru trei zile, spuse Isabel. Este vorba de o serată foarte importantă la care soțul meu ține mult să iau parte. Plec imediat și vreau să-mi iau rămas bun de la tine, spuse ea cu o voce mângâietoare.

— Nu vrei să te duc eu la aeroport? sugeră Malko.

Întâlnirea cu Kirsanov era planificată abia pentru ora șase, după-amiază.

— Ești un drăguț! spuse Isabel cu o voce dulce ca mierea. Treci să mă iei peste o oră...

* * *

Când ajunseră în Plaza del Marques de Salamanca, Isabel del Rio era deja la orgasm. Erau în plin centrul Madridului, iar focoasa spaniolă își veni în fire doar în clipa în care hamalul îi luă valiza la aeroport.

În tot timpul drumului, Malko și Isabel nu schimbaseră nici trei cuvinte între ei. În momentul în care se urcase la el în mașină, aceasta îi prinsese mâna și i-o așezase între picioarele ei. Cu chipul răvășit de plăcere, Isabel se uită fix la Malko.

— Nu știu ce anume mă vrăjește la tine! remarcă ea cu tandrețe. Știu numai că nu mai pot să mă gândesc la nimic altceva.

— Dar Bestia ta? o întrebă Malko.

Isabel del Rio făcu o mutrică plictisită.

— Nici nu mai vreau să aud de el! I-am spus că plec pentru opt zile. În felul acesta voi avea puțină liniște. O să te sun imediat ce mă întorc.

Ea îl îmbrățișă repede și îl urmă pe hamal. Malko o văzu cum dispare în aeroport. Simțea că este sinceră: într-adevăr, se săturase de amantul ei din Uniunea Sovietică.

Din nefericire, acest lucru putea să dea complet peste cap planurile făcute de CIA în legătură cu Gregor Kirsanov. Malko spera ca relaţia sa intimă cu tânăra femeie să contribuie la menţinerea sub control a situaţiei. Nu ştia însă cât timp va reuşi.

Capitolul V

La *Brummel's* era o iluminație atât de precară, încât lui Malko îi trebuiră câteva momente bune ca să-și obișnuiască ochii. În restaurant era complet pustiu. Spaniolii nu aveau să sosească mai înainte de ora opt. Malko trecu pe lângă bar și se instală ceva mai în fundul sălii. Un picolo veni imediat să ia comanda, iar el comandă o votcă. După interludiul avut cu Isabel în timpul drumului către aeroport, el își omorâse timpul plimbându-se pe străzile Madridului, în căutarea magazinelor cu obiecte vechi.

Gregor Kirsanov apăru la ora șase fix. În afară de trei spanioli care sosiseră între timp și se instalaseră într-un separeu destul de depărtat, restaurantul era gol.

Rusul se așeză la masa lui fără să-i strângă mâna. Părea epuizat, ochii îi erau încercănați și un tic nervos făcea să-i tresară pleoapa dreaptă. El comandă imediat un J & B.

— Păreți destul de obosit, Gregor Ivanovici, remarcă Malko în limba rusă.

Ofițerul KGB tresări, își trecu mâna prin părul des și negru și răspunse în engleză:

— Dorm foarte prost din cauza căldurii. În plus, am multe treburi de făcut. Ar fi mai bine să vorbim în engleză...

El își aprinse o țigară cu nervozitate. Degetele îi tremurau ușor. Malko îl observă cu atenție. Presiunea psihologică asupra acestui om părea a fi teribilă. Teama de a nu fi descoperit de serviciul de contraspionaj al KGB-ului, cererile americanilor, precum și problemele sentimentale cu

Isabel del Rio, toate la un loc erau o greutate mult prea mare pentru un singur om. Malko încercă să destindă puțin atmosfera:

— Mai aveți doar puțin de îndurat. În curând vă veți putea reface complet viața...

— Da, dar nu am venit aici ca să vorbim despre viața mea personală. Am riscat enorm ca să vă pot întâlni. Când veți avea undă verde de la Washington ca să mă treceți dincolo?

Tensiunea care se putea ghici în vocea lui era revelatoare.

Kirsanov ajunsese la capătul puterilor. Mai mult ca oricând, Malko își dădu seama că Isabel del Rio juca un rol extrem de important în această poveste.

— Ați avut vreo problemă cu linia KR? îl întrebă el pe sovietic.

— Nu, până acum, nici una.

Răspunsese repede, fără să ezite, iar Malko era sigur că era sincer. El se aplecă peste masă.

— În acest caz, totul depinde numai de dumneavoastră, Gregor Ivanovici, zise el. Deocamdată, trebuie să identificăm acel informator sus-pus despre care ne-ați spus. Face parte dintre persoanele cu care aveați contact?

Sovieticul se uită în jurul său.

— Eu țineam legătura cu un prieten din copilărie, un ziarist căruia acesta îi dădea anumite informații. Folosea un nume de cod: Don Quijote. Nu mi-a fost prezentat niciodată.

— Aveți încredere în acest prieten?

— Da.

— De ce?

— Pentru că îl plătesc bine. Omul are mare nevoie de bani.

— În cazul acesta ar fi bine să-l presionați. Spuneți-i că superiorii nu cred în cele furnizate de el, că sunt simple invenții. Spuneți-i că vreți să-l întâlniți direct pe informatorul lui. După aceea, ne comunicați nouă locul și ora întâlnirii.

Gregor Kirsanov bău până la fund paharul plin cu whisky.

El se jucă puțin cu paharul gol, apoi spuse repede:

— Următoarea noastră întâlnire va fi poimâine în librăria Aguirre, după-masă, la aceeași oră.

— De ce nu răspoimâine? spuse Malko. Ați avea mai mult timp la dispoziție. Problema asta trebuie rezolvată cu orice preț.

— Nu, spuse Kirsanov. Marți voi avea prea multe de făcut.

El se ridică de la masă, traversă sala și ieși. Malko își bău în liniște votca, mai așteptă un sfert de oră, după care plecă și el.

* * *

Malko tocmai făcea duș a doua zi dimineață, când sună telefonul. Crezu că era Isabel. Vocea încordată a lui James Barry îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Trebuie să vă văd imediat. Ne întâlnim în locul obișnuit, făcu șeful centralei CIA, după care închise imediat telefonul.

Malko rămase destul de surprins. În principiu, Barry nu trebuia să sune la *Ritz* decât în situații grave. Intrigat și neliniștit, Malko se îmbrăcă repede. Oare ce se putuse întâmpla? El se despărțise de Kirsanov în seara din ajun, la ora șase și jumătate.

Termometrul din Plaza de Colon indica 31 grade, iar instalația de aer condiționat în mașina Orion închiriată de la Budget abia putea să mai facă față. James Barry îl întâmpină cu chipul îngrijorat.

— Am dat de mare bucluc. L-ați văzut ieri pe Gregor?

— Da.

— Și cum era?

— Era obosit și nervos, spuse Malko. Nu e de mirare în situația sa.

— Ticălosul! mormăi James Barry.

Lui Malko i se puse un nod în gât.

— A trădat?

Americanul scutura gelatina ce-i atârna pe maxilare.

— Nu. Am primit însă o informație de la un om de-al nostru aflat la poliția spaniolă. Sticleții din Guardia Civil au descoperit un nou martor în cazul asasinatului Larisei Petrov. Este vorba despre o femeie care se întorcea la ea acasă și care se jură că a văzut mașina albă menționată și de cioban. Or, ea își aduce aminte că ultimele două cifre de pe placa de înmatriculare erau 33. Le jucase la loterie.

— Și?

— Păi, Gregor Kirsanov are o Mazda albă cu numărul M7433.

— Ce motiv ar fi avut el ca să o asasineze pe colega ta? întrebă Malko. Nu pare a fi un sadic.

James Barry luă o foaie de hârtie și se uită pe ea.

— Nu m-ar fi frapat acest amănunt dacă nu ar fi existat și o altă coincidență. În ziua morții Larisei, aveam întâlnire cu Gregor Kirsanov, dar acesta nu a venit. Se mai întâmplase asta și cu alte ocazii, așa că nu i-am dat cazului o atenție prea mare. Azi dimineață însă, am citit din nou tot dosarul. De astă dată, m-au trecut fiorii.

— De ce?

— Potrivit raportului poliției spaniole, Larisa Petrov făcea cumpărături chiar în cartierul în care trebuia să-l întâlnesc pe Gregor Kirsanov. Au fost găsite câteva chitanțe în poșeta ei.

Malko încercă să evalueze situația.

— Atunci, credeți că fiind surprins de soția șefului său, el a ucis-o ca să se protejeze, făcând să se creadă că e vorba de o crimă sadică, nu-i așa? Apoi s-a ferit să pomenească ceva în legătură cu asta ca să nu vă alarmeze...

— *Sure enough!* îl aprobă americanul. Numai că treaba asta nu miroase deloc a bine. Poate ieși o mare încurcătură!

— Nimic nu-i pierdut încă, remarcă Malko. Spaniolii nu se vor grăbi prea tare ca să dea vina pe un sovietic.

— Sigur că nu. Numai că, dacă află rușii de asta, Kirsanov al nostru va fi urcat în primul avion ce zboară la Moscova...

— Ideea este că ar trebui exfiltrat în cea mai mare viteză!

Americanul se uită nervos la ceasul său de aur.

— Sau că ar trebui să lăsăm tot planul baltă. Nu prea văd cum ar putea Kirsanov să plece de aici cu un pașaport fals dacă este acuzat de crimă. Vă imaginați cum ar reacționa și spaniolii și rușii. Nu știu pe unde mi-aș putea scoate cămașa. Și, în plus, există o altă problemă.

— Ce anume?

— Chiar admițând că-l putem scoate de aici înainte ca el să ne poată da numele „cârtiței", atunci nu mai valorează un milion de dolari. Să fim serioși, la ce ne-ar mai trebui tipul ăsta?

Era clar că nu era deloc o artă facilă prinderea unui trădător. James Barry părea destul de pesimist și încă nu realiza importanța problemei cu Isabel del Rio... Malko îi relată atunci conversația avută cu Gregor Kirsanov.

— Am impresia că vom rezolva curând chestiunea cu „cârtița" spuse el.

— Asta e bine, făcu Barry. Care este deci concluzia la care ați ajuns până acum?

— Cred că am putea să-i mai acordăm rusului încă douăzeci și patru de ore, până la următoarea mea întâlnire cu el.

— O. K., făcu James Barry.

El traversă biroul și, cu o cheie mică, deschise o ușă blindată și intră în sala de transmisii. Ieși de acolo după zece minute.

— Am vorbit cu șeful. Vom accelera procesul. A admis să renunțăm la „cârtiță" și să exfiltrăm maiorul în regim de urgență. La ora asta el trebuie să se afle la agenția „Novosti". Voi trimite imediat pe cineva acolo. Va accidenta „din întâmplare" mașina lui Kirsanov și va lăsa o carte de vizită pe parbriz. Asta înseamnă că rusul trebuie să ne conecteze cât mai repede. Are un număr de telefon pentru cazuri de maximă urgență, la care răspunde Bob, unul dintre adjuncții mei. Este la datorie și ziua și noaptea. Îi dă întâlnire și îl îmbarcă imediat.

— Și cu milionul de dolari, cum rămâne?

— Asta vom vedea mai târziu, zise americanul făcând un semn evaziv.

— Care este rolul meu în această situație?

— Va trebui să supervizați exfiltrarea, zise Barry. Cel mai bine este să-l scoatem pe la baza noastră de la Torrejon, de lângă Madrid. Va trebui să negociez cu Air Force. E bine să nu părasiți deocamdată camera hotelului. Totul se poate declanșa foarte repede. Nu vreau să mai stabilim o întâlnire intermediară. Ne aflăm pe un vulcan ce fumegă.

Malko deschise gura, dar o închise fără să mai spună nimic. Ce rost avea să cobească? James Barry avea motivele sale să treacă la acțiune. Știa însă că Gregor Kirsanov s-ar fi putut să nu fie de acord. Cu siguranță că va încerca să negocieze plecarea sa. Știa că odată ajuns în SUA nu va mai avea prea mult de ales.

* * *

Bob, adjunctul lui James Barry, ridică receptorul la ora opt și cincisprezece minute.

— Sunt Athos, spuse el.

— Aici Portos, spuse vocea îngrijorată a lui Kirsanov. Ce s-a întâmplat?

— Șeful vrea să vorbească cu dumneavoastră. Așteptați puțin.

Bob făcu legătura cu linia protejată a șefului centralei CIA.

— S-a ivit o mare problemă, anunță americanul. Spaniolii au de gând să vă acuze de asasinarea Larisei Petrov.

Barry îl puse la curet cu bănuielile privind mașina și încheie spunând:

— Nu este cazul să ne asumăm vreun risc. Trebuie să plecați cât mai curând posibil.

O tăcere lungă se așternu la celălalt capăt al firului, apoi Gregor Kirsanov întrebă:

— Dar ce se întâmplă cu Don Quijote?

— Va trebui să renunțăm la el.

— Dar cu banii, cum rămâne?

— Vom discuta despre asta mai târziu, când veți fi în siguranță.

Vocea neîncrezătoare a sovieticului replică:

— Nu mai târziu. Acum. Trebuie să vă țineți promisiunea.

— Eu nu pot să...

— Bine, spuse Kirsanov. Când vă veți hotărî, vom vorbi despre plecarea mea. Eu unul nu cred nici o vorbă din tot ce mi-ați spus. Vreți să evitați să mă plătiți...

James Barry crezu că face infarct.

— La ce vă vor mai fi de folos bișțarii în Lublianka?

Kirsanov nu-i răspunse. Închisese telefonul.

Americanul lovi cu pumnul în birou. Tremura gelatina pe el de furios ce era. Nu se așteptase ca rusul să reacționeze așa. Ori era nevinovat, ori era inconștient. Ori avea un motiv mult mai imperios care îl făcea să nu vadă pericolul iminent ce-l amenința. În plus, CIA era legată de mâini și de picioare. Nu dispunea de nici o altă procedură de urgență. Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte ca dezertorul să ia legătura cu ei.

Nebun de furie, Barry apăsă pe butonul interfonului și ceru:

— Bob, caută-l pe prietenul nostru la *Ritz*.

* * *

— Nu am nici o posibilitate de a o găsi pe Isabel del Rio în Sevilla, obiectă Malko. Treaba asta riscă să complice lucrurile. Oricum, ea se întoarce la Madrid poimâine. Atunci, poate că Kirsanov va da un semn de viață. E ca la poker. Este încolțit și va reacționa. Pentru el femeia asta înseamnă foarte mult.

Barry făcu un gest moale de acceptare.

— Oricum, voi încerca să aflu numărul ei de telefon din Sevilla, cu ajutorul serviciului nostru. Nu-mi place deloc turnura actuală a evenimentelor.

— Să sperăm că spaniolii nu vor face exces de zel! oftă Malko. Dacă Kirsanov este suspectul principal, nu vom mai avea ce face.

* * *

Gregor Kirsanov se afla încă în stare de șoc în urma conversației avute cu James Barry. Clocotea de furie când își parcă mașina Mazda în fața ambasadei URSS.

În ciuda atitudinii sale tranșante față de James Barry, o panică îngrozitoare îl cuprinsese cu gheare de oțel. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că spaniolii l-ar putea bănui pe el de crimă. Dacă aceste bănuieli ar fi ajuns la urechile lui Anatoli Petrov, ar fi fost un om pierdut. Bătrânul comunist îl ura de moarte și, chiar dacă nu ar fi crezut în vinovăția lui, ar fi profitat din plin de acuzațiile aduse ca să-i distrugă cariera și l-ar fi expediat imediat la Moscova. Iar Isabel nu era acolo!

— Gregor Ivanovici!

Vocea de stentor îl făcu să tresară. El se întoarse brusc. Era Piotr, un cameraman rotofei și mereu cu zâmbetul pe față, care lucra pentru agenția Tass. Gregor îi dădea din când în când votcă și țigări, iar el îi prezenta câte o actriță spaniolă care tânjea după afecțiune. Grăsunul îl adora pur și simplu.

— Piotr! Ce mai faci? spuse Kirsanov cu o voce distrată.

— Căldura asta mă omoară, se văită cameramanul. Spune, ai putea să-mi faci un serviciu?

— Cum să nu!

— Uite, spuse Piotr în șoaptă, când ajungi la Moscova, aș vrea să duci o scrisoare unei fetițe. Nu am chef ca șefii din KGB să-mi citească toate prostiile. Tu nu riști nimic.

Gregor Kirsanov îl privi mirat.

— Dar eu nu plec la Moscova!

Celălalt îi făcu cu ochiul.

— Ba da, știu eu! Mi-a spus șoferul tipilor de la sala Zenit. Au primit un mesaj de la Centru azi dimineață. Trebuie să te duci la o conferință pentru trei sau patru zile. Norocosule!

Gregor Kirsanov simți cum îi îngheață șira spinării și cum i se moaie brusc picioarele. Din acea clipă, era hăituit de una dintre cele mai puternice organizații din lume: aceea din care făcea parte. Nu mai avea decât o singură dorință: să fugă și să ceară protecția americanilor. Fără să mai pună condiții.

El se uită la clădirea zugrăvită în alb și verde a ambasadei. Îi evoca gulagul. Dacă intra acolo, nu era sigur că va mai putea ieși.

Dacă fugea, pierdea milionul de dolari și, o dată cu el, și pe pretențioasa Isabel del Rio.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul el rămase nemișcat pe trotuar sub privirile nedumerite ale gardianului spaniol ce păzea ambasada.

Nu știa ce să facă. Să intre sau să fugă?

Capitolul VI

Gregor Kirsanov își șterse sudoarea ce îi șiroia pe față. O grămadă de gânduri îi năvăleau în creier. Așadar Barry nu-l mințise. Se afla în pericol de moarte. Informația primită de la cameramanul Piotr era cu siguranță exactă. Uneori o relație de prietenie reușea să vină de hac celor mai severe reguli de securitate. Își zise că dacă mai stătea mult acolo ar fi atras oricum atenția asupra sa. Simțea însă că picioarele sale erau sudate de trotuar. Încercă să se pună în locul lui Anatoli Petrov. Pus la curent cu bănuielile spaniolilor, ofițerul KR avea să rezolve lucrurile încercând calea cea mai puțin scandaloasă. Trebuia ca Gregor să fie deja la Moscova când Poliția madrilenă va dori să-i pună întrebări. Astfel ancheta se curma de la rădăcină, iar KGB-ul avea să fie scutit de scandal.

Imaginea lui Isabel del Rio îi apăru în fața ochilor, iar el fixă cerul albastru ca să o alunge din minte. Îi era groază că va ajunge la Lublianka. Reuși în cele din urmă să se miște. Se îndreptă către Calle Jorge Manrique și se opri în fața unei cabine telefonice.

Membrii KGB aveau ordin să nu o folosească niciodată, deoarece din cauza apropierii de ambasadă, ea ar fi putut fi ascultată de CESID.

Urma să facă o imprudență. Nu-i păsa însă. Voia să vorbească imediat cu omul său din CIA.

Intră în cabină și ridică receptorul. Acesta nu avea ton!

Acest lucru i se păru un semn al destinului. În loc să caute o altă cabină, el se întoarse către ambasadă.

Un plan se înfiripase în mintea sa.

* * *

Cu un gest hotărât, Gregor Kirsanov apăsă butonul interfonului și își spuse numele chiar în fața camerei de luat vederi.

Grilajul porții se deschise cu un zgomot ce i se păru sinistru. El mai întoarse o dată capul spre Calle Matias Montero, întrebându-se dacă nu cumva spune adio libertății.

Chiar el asistase la repatrierea unui coleg care căzuse în patima beției. O dată ce intra în birourile KGB, nimeni nu-l mai putea ajuta.

Gregor Kirsanov traversă curtea, intră în prima clădire după ce arătă milițianului de la poartă legitimația roșie a KGB-ului.

Cu inima bătând puternic, reușea să pară degajat. Ușa secretariatului era deschisă, iar secretara îl strigă:

— Gregor Ivanovici, tovarășul general dorește să vă vadă.

Cu pulsul de 150, Gregor Kirsanov bătu la ușa generalului. Acesta nu răspunse imediat. Avea nevoie de timp ca să ascundă nelipsita sticlă cu votcă. Când îl văzu, generalul îl întâmpină cu un zâmbet călduros.

— Gregor Ivanovici, am vești bune pentru tine!

— A, da? Despre ce este vorba?

— La Moscova are loc o reuniune importantă pentru *nacialnici* [1] în legătură cu Spania, sub președinția tovarășului Boris Ponomarev. Cum tu ai făcut parte din Departamentul Internațional, el dorește ca să-i faci o prezentare a situației din Spania. Este o deosebită onoare, adăugă generalul cu un ton solemn. Cred că am și eu o contribuție datorită rapoartelor pe care le-am făcut despre tine. Ești un ofițer excelent.

— Mulțumesc, făcu Gregor Kirsanov, cu un glas șters.

— Este un zbor Aeroflot poimâine, continuă generalul

---

1. Înalți funcționari (n. a.)

Antonov, și ți-am rezervat un loc la clasa întâi. Este un Komandirovka[1] pe cheltuiala Centrului.

Dacă Kirsanov nu s-ar fi întâlnit mai înainte cu Piotr, cameramanul, cu siguranță că s-ar fi prăbușit acolo sub ochii generalului. Acesta îl privea cu ochii unui crocodil bătrân aflat în fața prăzii.

— Este fantastic! exclamă Gregor cu veselie în glas. Cu ocazia asta mă întâlnesc cu Anna!

Am impresia că interlocutorul său se destinde. El continuă cu același ton lejer.

— Numai că nu pot pleca poimâine, tovarășe general. Am niște întâlniri importante toată săptămâna. O să-l văd pe tovarășul Ponomarev imediat cum termin. Este în interesul amândurora, adăugă el suav.

Bătrânul general își recăpătă aerul de buldog. Kirsanov se grăbi se adauge:

— Nu poți să-mi schimbi rezervarea pentru luni? Avem un zbor și atunci. Așa voi avea timp să-i cumpăr un cadou Annei!

Există un zbor Air France, via Paris, în care ar fi fost și mai bine servit ca în Aeroflot, dar personalul KGB era obligat să călătorească numai cu liniile aeriene sovietice.

Generalul reflectă câteva momente cu sprâncenele încruntate. Apoi întinse mâna către butonul care o chema pe secretară. Cuprins de panică, Gregor își spuse că va fi arestat de Serviciul de Securitate. Cu stomacul încordat, îl auzi pe general că spune cu un zâmbet forțat:

— Bine. Ai dreptate! Trebuie să fi pregătit bine. Până luni, rezolvă bine lucrurile aici. O să mă ocup de rezervarea ta.

Gregor Kirsanov părăsi biroul. Cămașa îi era lipită de corp, udă de transpirație. Câștigase prima manșă, dar asta nu însemna mare lucru.

Ca un automat, el se îndreptă către biroul cu microfilme, spunându-și că era poate pentru ultima dată când avea această ocazie. Lăsă înăuntru raportul privind activitatea sa

---

1. Călătorie de afaceri (n. a.)

din acea zi și îl pregăti pe cel de a doua zi. După aceea se duse să sune la ușa arhivei. Greaua ușă metalică se deschise și ofițerul de servici îi aduse cofretul său portabil. Gregor îl deschise și scoase din el săculețul de plastic ce conținea prețiosul său carnet. Din nou, inima începu să-i bată nebunește: sigiliul era schimbat ușor. În alte circumstanțe, poate că nici nu ar fi observat. Fusese deschis și închis la loc. Numai Anatoli Petrov ar fi putut să facă asta cu acordul generalului.

Gregor Kirsanov simți că i se face rău. Întoarse capul și văzu că ofițerul de servici citea ceva. Cu un gest iute, Gregor vârî carnetul în buzunar, închise săculețul și îl puse în cofret pe care îl încuie.

— Am terminat, tovarășe.

Indiferent, funcționarul luă cutia și o puse la locul ei. Kirsanov ieși din arhivă, reușind cu greu să nu o ia la goană. Tocmai comisese o faptă de neiertat, care îl denunța total. Suprimându-și carnetul, el își supăra adversarii. În arhivă nu erau dubluri. Pe de altă parte, informațiile acelea îi erau necesare pentru a fi folositor, „dincolo". Ele reprezentau „zestrea" sa.

Înainte să izbucnească scandalul, avea să-l identifice pe Don Quijote. În felul acesta, avea să încaseze milionul de dolari și putea să o ia cu el pe Isabel del Rio.

* * *

Malko tresări când soneria telefonului îl trezi brusc. Ceasul Seiko-quartz indica ora două noaptea. Recunoscu imediat vocea lui Kirsanov, iar inima începu să-i bată mai repede.

— Voi face ceea ce mi-ați cerut, spuse rusul. Putem să ne întâlnim mâine la locul prevăzut?

— Sigur că da, răspunse Malko. Să nu faceți vreo imprudență.

Se auzea muzică. Kirsanov îl suna dintr-un bar.

— Noapte bună, spuse acesta și închise telefonul.

Malko se hotărî să-l anunțe imediat pe James Barry. Să nu fie singurul trezit în miez de noapte...

* * *

El Circo era unul dintre restaurantele cele mai cunoscute din Madrid. Se afla într-un subsol decorat în stil ultra-modern, cu tablouri abstracte pe pereți. În mod normal, aici se înghesuia o mulțime de lume, dar acum era gol din cauza căldurii. Asta îi plăcea lui Gregor Kirsanov. Din cauza nervilor la stomac, nu putea înghiți nimic.

Cu o voce blândă, el îi explică lui Francisco Parral, un ziarist reputat, ce dorește de la el...

Spaniolul puse furculița pe masă. Era palid.

— Este imposibil! spuse el crispat. I-am jurat că nu voi dezvălui niciodată cine este.

Zâmbetul rece al lui Kirsanov îl făcu să tacă.

— Dar trebuie. Altfel amândoi dăm de belea.

Rusul văzu cum panica îl cuprinse pe interlocutorul său. Acesta primea de multă vreme bani de la el, sub pretext că vindea agenției *Novosti* articole de mic interes. Făcuse imprudența să-i semneze niște chitanțae lui Kirsanov, care erau puse la păstrare la Centrul din Moscova.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el cu un glas nesigur.

— Șefii de la Moscova au început să aibă dubii... Sunt de părere că multe din informațiile furnizate de dumnea-voastră sunt pure invenții. Eu unul vă cred, dar trebuie să le spun șefilor mei că l-am văzut cu ochii mei pe informator și că nu sunteți un mitoman. Desigur că nu voi dezvălui numele lui... Aveți cuvântul meu de onoare...

Cum putea înghiți ziaristul o asemenea gogomănie, se întreba Kirsanov. Dar Francisco Parral era atât de perturbat încât putea înghiți orice... El puse pe masă șervetul și îl respinse pe picolo care venise să-i propună un desert care, în alte ocazii, l-ar fi încântat.

— Sunați-mă peste câteva zile, trebuie să mă mai gândesc, spuse el.

Pentru Kirsanov aceste câteva zile însemnau sfârșitul lui.

— Nu, spuse el. Problema asta trebuie rezolvată în câteva ore. De altfel, trebuia să-mi predați și sinteza în legătură cu planul Phoenix de reorganizare a CESID. Tot el vă furnizează datele, nu-i așa?

— Da, mărturisi ziaristul, palid la față.

— Ei, bine, nu trebuie decât să-mi spuneți ziua și locul unde vă veți întâlni. Vă sun diseară sau mâine în zori.

Francisco Parral nu-i răspunse. El se ridică de la masă fără ca să-și bea cafeaua. Îi strânse mâna lui Kirsanov și plecă.

După câteva ore de somn, reuși să-și recapete calmul și își spuse că, în cele din urmă, va reuși să scurtcircuiteze planurile generalului și ale lui Anatoli Petrov.

* * *

Malko se îndreptă către casieria librăriei *Aguirre* și puse pe masă un album Rubens.

— Îl cumpăr pe acesta, spuse el.

CIA plătea. Nu-i plăcea Rubens, dar trecuse deja o oră de când se plimba prin librărie. Nu voia să pară suspect.

Îngrijorarea i se citea pe chip. De ce oare nu sosise încă Gregor Kirsanov? Poate că în acea clipă era închis în beciurile KGB-ului, injectat cu penthotal și interogat de serviciul de contraspionaj.

El se sui la volanul Orion-ului, dar ezită să demareze. Gregor Kirsanov putea să fi avut o întârziere. El dădu drumul instalației de aer condiționat și dădu mașina un pic înapoi, ca să poată supraveghea mai ușor intrarea în librărie. Nu avusese timp să fixeze cu Kirsanov o nouă întâlnire în caz de urgență.

Era semn rău ca un profesionist de talia lui Kirsanov să neglijeze o precauțiune atât de elementară. Era dovada clară ca acesta se afla într-o puternică derută de ordin psihologic... Malko se hotărî să mai aștepte un sfert de oră.

* * *

Gregor Kirsanov ieşi cu brutalitate din convoiul de maşini blocate în Plaza de las Cibeles, trecu peste stopul de pe Calle Alcala, viră la stânga, trecând pe lângă birourile agenţiei *Iberia* şi pătrunse pe contrasens în Calle de los Madrazos ce ducea la Puerta del Sol. Cu mare greutate reuşi să se ferească de un autobuz ce era să intre în el din plin. Mazda nu era echipată cu aer condiţionat şi avea impresia că se află într-un cuptor încins.

Ceva mai calm, el intră pe Gran Via, artera cea mai animată din Madrid. În acest timp se uita mereu în oglinda retrovizoare. Toată această goană în Madrid avea rolul de a dejuca orice filaj. Era o precauţie de rutină pe care o lua ori de câte ori urma să aibă o întâlnire. De astă dată voia să scape chiar de KGB. Cunoştea bine mijloacele de care dispunea acesta în Madrid. Dacă Petrov îl bănuia de ceva, ar fi unit toate forţele împotriva lui.

Dintr-o dată observă în spatele lui o maşină Seat 2000 de culoare vişinie pe care o mai văzuse. Simţi că i se face negru în faţa ochilor: era a unui ofiţer GRU, o ramură rudă cu KGB-ul! Fu atât de perturbat încât reuşi cu greu să demareze când stopul trecu pe lumina verde. În acest sector circulaţia era extrem de intensă. Cu greu reuşi să se strecoare. În dreptul clădirii Air France, făcu un viraj brusc la *dreapta* şi pătrunse pe Calle Flor Alta. Reuşi repede să scape de Seat-ul vişiniu.

Kirsanov îşi şterse fruntea. În ciuda tuturor precauţiunilor luate, o maşină reuşise să se ţină după el!! Şoferii lor aveau antrenament serios în acest tip de filaj...

Când ajunse în faţă la Teatro Real, parcă în faţa lui. De acolo chemă un taxi gol care era în trecere şi dădu adresa librăriei *Aguirre.* Nefiind concentrat asupra volanului, putea să observe mult mai bine maşinile din jurul său. Avea avantajul că Mazda lăsată în parcare, putea da o pistă falsă urmăritorilor săi. Privi la ceas: mai avea încă ceva timp la dispoziţie.

Taxiul înainta cu greu în circulația densă, îndreptându-se spre Puerta del Sol. Gregor se uita întruna prin luneta din spatele mașinii, căutând pe eventualii urmăritori. Știa că aceștia puteau fi în camionete pentru marfă, limuzine, motociclete și chiar în false taxiuri. KGB-ul avea un taxi pe care îl folosea în situație de excepție.

Ei ajunseră în cele din urmă în Plaza de las Cibeles și urcară pe Castellana până la Plaza de Colon în scopul de a pătrunde pe Calle Serrano în sensul bun.

Sovieticul se întoarse să privească din nou prin lunetă. Nimic suspect în afara unui motociclist ce avea chipul ascuns după o cască de tip compact. În Madrid circulau cu sutele.

La intersecția străzii Jorge Juan cu Serrano, stopul trecu pe roșu. În timp ce Kirsanov scotea banii ca să-i dea șoferului, apăru lumina verde. Motociclistul depăși taxiul și intră pe strada Jorge Juan. La treizeci de metri mai încolo, Gregor văzu cum se oprește, pune piciorul pe pământ și se apleacă spre mașina sa.

Avu impresia că cineva îi vâră un cuțit în inimă. Motocicliștii erau cei mai periculoși.

Cu sufletul la gură, el îi strigă șoferului:

— M-am răzgândit. Trebuie să fac o cursă urgentă. Du-mă la *Iberia*, în Plaza de las Cibeles.

Șoferul mormăi ceva și plecă din nou. În trecere, Gregor îl văzu pe bărbatul cu care urma să se întâlnească. Era așezat în mașina sa. Simți cum i se strânge stomacul. În jurul său se strângea lațul de oțel ce începuse să-l sufoce încetul cu încetul. Dacă cei din KGB îl urmăreau în așa hal, viața lui atârna de un fir de păr. Trebuia să-și revizuiască toate planurile. Chiar un telefon dat de la o cabină publică putea deveni periculos. El întoarse capul: motociclistul se afla în urma lui...

Când ajunse în Cibeles, plăti taxiul și intră în agenția *Iberia* cu creierul fierbând de agitație.

* * *

Malko se hotărî să plece în clipa când personalul librăriei *Aguirre* lăsau obloanele de fier. Era ora opt şi zece. Gregor Kirsanov nu avea să mai vină. Se întâmplase ceva. Înainte să dea raportul lui Barry, se gândi să treacă pe la hotel ca să facă un duş. Spera să găsească un mesaj, dar la recepţie primi doar cheia camerei. Nu intră bine, că auzi cum sună telefonul. Ridică receptorul şi auzi vocea senzuală a lui Isabel del Rio.

— Malko!

— Te-ai întors la Madrid?

— Nu, oftă Isabel. Nu mă lasă bărbatul meu. Mâine însă sper să scap de aici. Nu vrei să vii să mă iei de la aeroport?

— Cum să nu? Cu cea mai mare plăcere, spuse Malko.

— Am petrecut o mare parte din noapte cu gândul la tine, adăugă femeia.

Din nefericire, Malko nu se putea bucura prea mult de aceste aluzii transparente.

— Ai ceva noutăţi despre Bestia ta? o întrebă el.

— Vai, dar ai început să fii obsedat! făcu ea. În primul rând, nu are numărul meu de aici. Sper că va pleca în curând la Moscova.

Asta da, mostră de umor involuntar...

— Pe mâine, spuse Malko.

Americanul îl aştepta în compania adjunctului său Bob în „infrastructură", de unde se putea vedea tot Madridul. Malko făcu un raport complet asupra celor întâmplate. James Barry era negru de furie.

— Sunt sigur că ticălosul acela s-a lăsat prins, spuse el. Au reuşit să-l dibuiască. Probabil că acum se află într-o cameră a KGB-ului şi nemernicii ăia îi smulg unghiile ca să-l facă să scoată tot din el. Apoi vor spune că e bolnav şi că va fi repatriat cu primul zbor al Aeroflot-ului.

— Chiar mâine este un zbor la Moscova.

Malko vru să spună ceva, când sună telefonul. Era un aparat vechi al cărui număr era cunoscut de un singur om: Gregor Kirsanov.

Cei trei bărbaţi rămaseră încremeniţi de parcă i-ar fi sunat cineva de pe lumea cealaltă. Prin mintea lui Malko

trecură niște imagini îngrozitoare: Kirsanov, legat de un scaun de tortură, cu un revolver pus la tâmpkă, formând numărul acesta.

Dacă răspundeau puteau să-l condamne la moarte... Tot așa însă, putea fi vorba și de un SOS...

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde! strigă James Barry.

Bob întinse mâna și ridică receptorul.

Capitolul VII

— Aici e Athos, spuse Bob cu glasul ușor crispat.

James Barry apăsă pe un comutator ca să treacă pe telespeaker.

Vocea lui Kirsanov invadă încăperea, pe fondul unei conversații duse în spaniolă.

— Aici e Portos, zise el. N-am putut veni la întâlnire pentru că am fost urmărit.

— *My God!* Precizați ce anume s-a întâmplat, spuse James Barry.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Kirsanov spuse încet cu o voce în care se simțea disperarea:

— Nu mai pot continua astfel. Este mult prea riscant.

— Ce sugerați în acest caz? întrebă repede Barry.

— Aș vrea să trec imediat sub protecția dumneavoastră.

James Barry avea un chip lipsit de expresivitate.

— Vreți să fiți exfiltrat?

— Nu. Doresc să mai rămân câteva zile în Madrid, pentru a avea timp să pun la punct afacerea care ne interesează.

James Barry răspunse:

— Nu pot discuta acum, trebuie să primesc instrucțiuni în acest sens.

Gregor Kirsanov scoase o înjurătură în rusește.

— Dar eu nu am timp să mai aștept. Totul trebuie rezolvat mâine, altfel voi lua alte decizii.

Malko scrise pe o bucată de hârtie „despre ce decizii este vorba?" și i-o arătă lui Barry.

Americanul repetă această întrebare la microfon:

— Pot să cad de acord cu spaniolii, sugeră rusul.

„E un bluff[1]*"* scrise Barry pe hârtie. *„Nu sunt foarte sigur de asta"* scrise Malko. *„Spuneți-i că este O.K."*

Americanul, încăpățânat, insistă:

— Așadar ne puteți garanta accesul la persoana care ne interesează? Chiar dacă vă luăm sub protecția noastră de mâine dimineață?

Kirsanov răspunse după un moment de gândire:

— Așa cred. Am făcut ce trebuia pentru asta. Acum trebuie să închid. Ne întâlnim mâine la ora două la librărie pentru *pick-up*, da?

Malko și James Barry se uitară unul la celălalt, apoi americanul spuse:

— De acord.

— Atunci, pe mâine, spuse rusul.

În birou se lăsă liniștea. James Barry părea vizibil preocupat.

— Ei bine, asta este, abia acum vor începe adevăratele probleme. Să sperăm că popovii nu vor reacționa prea brutal. Dacă nu, ne ardem cu un „incident" diplomatic de mai mare dragul. Dacă spaniolii se prind că l-am răpit pe Kirsanov și că acesta se mai află încă în Madrid, am încurcat-o! Consider că este o nebunie din partea mea să organizez din punct de vedere material protecția maiorului Gregor Kirsanov de pe o zi pe alta. Ca să nu mai vorbesc de exfiltrarea sa ulterioară. Am nevoie de mai multe autorizații în acest sens. Imediat ce rușii vor afla ce am pus la cale, o să-i alerteze pe spanioli și va începe circul. Totul depinde de capacitatea lui Kirsanov de a indentifica pe informatorul rușilor. Este singura monedă de schimb pentru omologii noștri din CESID. Altfel ne vor face viața imposibilă. Îl cunosc prea bine pe generalul Vicente Diaz care conduce CESID. Este la fel de antiamerican pe cât este de antisovietic.

---

1. Cacialma (n.t.)

Malko se uită la ceas: era nouă și un sfert. Se lăsase noaptea. Până a doua zi le rămăsese extrem de puțin timp.

— Să procedăm cu calm și în ordine, zise el. Mai întâi să ne ocupăm de recuperarea omului nostru.

— Desigur, zise Barry. Vă ocupați de asta împreună cu Bob. Veți folosi mașina dumneavoastră. Trebuie să aveți în considerație posibilitatea unei opoziții fizice din partea lui Anatoli Petrov. Așa că vă voi da o armă ca să vă puteți apăra.

El scoase dintr-un dulap de metal un pistol lung și negru, prelungit cu un enorm amortizor, și trei încărcătoare de „22" și i le dădu lui Malko. Acesta nu-și adusese pistolul său extraplat. De când se înăspriseră controalele la intrarea în aeroporturi, singurii care mai veneau cu întreaga artilerie în avioane erau doar teroriștii... Arma aceasta era versiunea perfecționată a armei sale, numai că era și mai greu de ascuns. James Barry îi întinse un cilindru cenușiu de mărimea unui spray cu cremă de ras.

— Asta-i bun pentru situații mai speciale, adăugă el. Poate adormi și o gorilă.

Malko nu se vedea bine în cazul declanșării unui conflict armat în centrul Madridului. El vârî pistolul-mitralieră în geanta sa diplomat și întrebă:

— Ei, ce facem atunci cu tovarășul Kirsanov? Unde-l ducem?

James Barry îl fixă cu ochii săi reci.

— Pot să vă spun deja unde puteți să nu-l aduceți:... la ambasadă. Nici la hotel nu se pune problema. Voi încerca să fac rost de o ascunzătoare sigură pentru amicul nostru. Până mâine după-amiază, se rezolvă.

— Și dacă nu se rezolvă? Am nevoie de o rezervă.

— Se va rezolva, spuse tranșant Barry. Totul e ca spaniolii să nu facă urât din cauza poveștii cu Larisa Petrov. În acest caz, eu nu mai am ce face...

— Am impresia că ne jucăm rău cu focul, observă Malko. Ar trebui să avem și o soluție pentru o situație de urgență. Ca de pildă, exfiltrarea clandestină a individului chiar mâine, dacă lucrurile se încing prea tare.

Guşa gelatinoasă a lui Barry tremura de indignare.

— Nu putem face nimic de capul nostru fără un pachet de ordine scrise din partea Pentagonului şi State Department... Şi aşa spaniolii vor să ne limiteze activitatea în ţara lor.

— Atunci, tot ce ne mai rămâne de făcut e să ne rugăm, făcu Malko ironic. Mă voi duce la întâlnire. Dar Bob?

— Voi veni şi eu cu maşina mea, zise tânărul american. Pot interveni în caz de nevoie. ne vom întâlni acolo.

Nu se punea problema unei pene de motor la o maşină recent închiriată de la Budget, dar nu strica şi o rezervă... Malko se gândi că are încă timp berechet să mai treacă şi pe la Isabel del Rio înainte de întâlnire.

* * *

Gregor Kirsanov închise uşa apartamentului său, apoi acţionă încuietorile electronice pe care i le montase KGB-ul. Ca o ironie a soartei, acest lucru se întorcea acum împotriva lor. Merse direct la bar şi îşi turnă o votcă bine frapată, apoi puse un disc cu muzică flamenco pentru ca să mai risipească liniştea apăsătoare. Îşi privi mâinile ce-i tremurau uşor. Era semn rău. Ultimele ore fuseseră grele.

Aşteptase o groază la *Iberia*, apoi plecase să-şi găsească maşina Mazda. În acest fel, cei din KR puteau să creadă că a ratat contactul. Îşi dădea seama că trăia acum ultimele lui ore de pace relativă. Riscase enorm scoţând din ambasadă carnetul său secret. Totuşi exista o şansă ca dispariţia acestuia să nu fie descoperită până a doua zi.

Se îndreptă către balcon şi se uită afară. Copiii se jucau gălăgioşi, iar femeile stăteau la taifas într-un părculeţ ce se afla între imensele clădiri rezidenţiale. Gregor îşi scoase cămaşa şi, cu bustul gol, începu să se plimbe prin cameră. Nu-i venea să creadă că avea să petreacă acolo ultima noapte şi că nu putea lua nimic cu el. După o încă altă votcă, el sună la Moscova. După douăzeci de minute, obţinu legătura cu soţia sa.

— Vin acasă lunea viitoare, spuse el. Ce vrei să-ți aduc?

Anna, trezită din somn, părea cam îmbufnată și nu stătu mult la discuții. El închise telefonul, satisfăcut. Dacă era ascultat, Anatoli Petrov ar fi încântat: victima sa nu avea nici o bănuială...

Gregor nu putea să adoarmă. Întins pe pat, el începu să se gândească la Isabel. Simți brusc o dorință irezistibilă de a-i auzi glasul. Știa bine numărul ei de telefon din Sevilla, deși până acum nu-l utilizase niciodată... Cuprins de o inspirație subită, el formă numărul.

— *Digame! Digame!*

Era Isabel.

— Sunt eu, Gregor, spuse el cu glasul sugrumat de emoție.

— Tu! Ce dorești?

În glasul ei era neliniște, dar și enervare. Rusul zise timid:

— Mă gândeam la tine. Îmi lipsești cumplit.

Isabel râse flatată, dar, imediat, îl întrebă:

— Cum de ai numărul meu?

— L-am găsit în cartea de telefon. Tu ce faci?

— Am o seară. Îl aștept pe bărbatul meu să mă ia. Dar tu?

— Eu mă mângâi singur, cu gândul la tine, făcu rusul, unind vorbele cu fapta. Cu ce ești îmbrăcată?

— Am rochia verde din jerse, știi tu, cea cu care... O, trebuie să închid, sosește soțul meu.

Gregor rămase mut, apoi închise la rândul său telefonul. Încetul cu încetul, îl fură somnul. Imaginea lui Isabel continua să-i tulbure visurile. O vedea cum i se oferă chiar de la prima întâlnire, retrăind senzația unică din clipa în care fusese a lui...

Gregor deschise ochii, cu o senzație bizară. Își dădu seama că juisase.

Fu obligat să se scoale ca să facă un duș. Verifică încă o dată încuietorile de la ușa apartamentului. Scoase dintr-un dulap un Makarov de 9 mm și îl puse alături de el, pe pat.

* * *

Gregor Kirsanov tocmai termină de ars niște hârtii, când sună telefonul. Era secretara lui de la agenția *Novosti*, Svetlana.

— Te caută tovarășul Petrov, îi spuse ea. Trebuie să mergi urgent la el la birou.

— Mulțumesc, spuse Gregor.

Era ora nouă și jumătate, când ar fi trebuit să se afle deja la agenția *Novosti*. După un timp, telefonul sună din nou. De astă dată, era chiar secretara șefului său, cu același mesaj. Kirsanov îi spuse că va veni și închise telefonul. Avea gâtul uscat. Nu era de bine. Poate că Petrov primise noi instrucțiuni de la Moscova și dorea să-l elimine cât mai repede sau poate că descoperiseră dispariția carnetului său. În ambele cazuri, obiectivul lor era să-l atragă cu binișorul la ambasadă.

Mai avea câteva ceasuri până la întâlnirea finală cu contactul său din CIA, dar nu mai putea rămâne în apartament. S-ar fi aflat cu mult mai în siguranță în exterior, căci KGB avea oroare de scandal...

Cu geanta diplomatică bine pusă la punct și cu revolverul la centură, el părăsi apartamentul.

Portarul îl salută ca de obicei. El se hotărî să hoinărească prin Madrid până la ora întâlnirii. Traversă parculețul și ieși în Calle Esteban Calderon unde își lăsase mașina, în fața restaurantului japonez. El se opri brusc. Lângă Mazda, era oprită o mașină roșie. Un bărbat stătea la volan și altul aștepta fumând afară, sprijinit de aripa mașinii.

Era Nichita Gulbenkian, un căpitan din GRU, aflat la post în Madrid sub acoperire diplomatică. El îl zări pe Kirsanov și-i făcu vesel un semn cu mâna.

* * *

Avionul de Sevilla sosise ceva mai devreme o dată cu un Airbus al companiei Air France. Malko o reperă cu greu pe Isabel în mulțimea ce coborâse din ambele avioane.

Era îmbrăcată cu o rochie albă mulată pe superbul ei trup ca o mănușă. Ea îl întâmpină cu o răceală ciudată. Când el îi luă valiza, îi șopti la ureche:

— În spatele meu este un prieten de-al soțului meu.

Când fură instalați în Ford, ea se arătă mai puțin rezervată. Se lipi de Malko. Părea deja într-un fel de transă. Când îi puse o mână pe picior, ea i se oferi cu generozitatea cunoscută. Focoasa spaniolă era deja la primul ei orgasm când ieșiră din aeroport. Cu un suspin de ușurare, ea spuse:

— Știi că aseară m-a sunat Bestia!

Malko tresări.

— Ce voia?

— I se făcuse dor de mine. Eu însă nu mă gândeam decât la tine, spuse ea cu un ton pervers. Malko se simți flatat.

— Asta a fost tot?

— Da. Apropo, am vorbit cu soțul meu despre tine. Ar fi foarte încântat să te revadă.

— Îți cam place să te joci cu focul...

Isabel își scutură pletele negre.

— Nu, el crede că îi spun tot. Este mândru când alți bărbați îmi fac curte.

— Atunci ar trebui să-l încânte și Kirsanov! remarcă Malko.

— Dar eu nu am chef să-l cunoască! Gregor ar fi capabil să-i spună că s-a culcat cu mine. O, ce bine că pleacă peste câteva zile!

„Să sperăm că așa va fi..." își zise Malko.

* * *

Nichita Gulbenkian se apropie de Kirsanov cu un zâmbet călduros și-l luă de braț.

— Te așteptam, Gregor Ivanovici!

— Ce faci aici, Nichita? întrebă Kirsanov încercând să-și ascundă panica.

Celălalt se uită în jur.

— Am venit să te protejez. Te așteptau urgent la

ambasadă. Era vorba de o conferință importantă. Te-au anunțat, nu?

— Da, făcu rusul.

— Ei bine, s-a contramandat. La sala Zenith a fost interceptat un mesaj al poliției spaniole. Vor să te interogheze în legătură cu asasinarea Larisei Petrov. Știi, e vorba de mașina albă, care seamănă cu mașina ta, care a fost văzută în seara crimei. Tovarășul Petrov se teme să nu fi arestat. Nu ai imunitate diplomatică. Așa că mi-a spus să te iau în mașina mea care are placă CD. Aici nu riști nimic.

— Nu vreau să stau închis în ambasadă, făcu Gregor. Și apoi, spaniolii trebuie să acționeze în primul rând pe cale diplomatică, zise Kirsanov. *Neveroiatno!* [1]

— Nu se știe niciodată, răspunse Gulbenkian. Mai bine să lăsăm agenția noastră să rezolve situația.

Gregor Kirsanov nu-l ascultă ci merse direct la mașina sa, oprindu-se lângă portieră, cu cheile în mână. Strada era plină cu lume. Nu puteau să-l ia cu forța. Nichita zâmbi iar.

— Vino cu noi! Poate că este un ordin idiot, dar dacă nu-l îndeplinesc intru în bucluc. Doar îl cunoști pe Anatoli...

— Eu unul nu ascult de ordinele idioate, zise ofițerul KGB. Tu n-ai decât să mă urmezi. Mă duc la ambasadă. O să le explic eu cum a fost.

El deschise portiera și se urcă la volan. Nichita Gulbenkian ezită o clipă, apoi cu un zâmbet se urcă și el în mașină sa.

Gregor îl văzu cum vorbește cu șoferul, un subofițer GRU. În cele din urmă, mașina GRU se mișcă din loc, iar Gregor putu să se degajeze. Viră la dreapta în Paseo de la Castellana, cu creierul aprins. Ceilalți erau exact în spatele lui. Conducea atent. Pentru moment, ei erau cu ochii după el, trebuia să-i convingă de bunele sale intenții. Se îndreptă către ambasadă prin Plaza San Juan de la Cruz, urcă în Calle Jorge Manrique, străduță ce ducea direct la ambasadă. Mașina GRU era acum ceva mai în urmă.

---

1. De necrezut! (n.a.)

Kirsanov încetini viteza ca și cum ar fi căutat un loc de parcare, depăși ambasada și se angajă pe Calle Matias Montero. Apoi, brusc acceleră puternic și trecu peste un stop.

Începerea vânătoarea!

El scoase Makarovul de la brâu și-l puse pe scaunul e alături. Cu pulsul la maximum, el se strecura printre taxiuri și autobuze. Poate că îl urmărea doar o singură mașină... Dacă reușea să o păcălească, avea să scape.

Acceleră iar și intră pe banda principală unde se circula mai puțin. Deodată, lângă el apăru o altă mașină. Era un BMW cenușiu. Prin geamul lui îl zări chiar pe Anatoli Petrov!

Tot KGB-ul din Madrid era acum pe urmele lui!

Petrov avea în mână un radioemițător. În spatele lui se afla locotenentul KGB, Ivan Mujikin.

Mașina lui Petrov îl silea să tragă spre dreapta, iar Kirsanov trebui să tragă de volan către intrarea unui pasaj subteran ce trecea pe sub piața Doctor Marañon și deservea centrul comercial BB. Pasajul subteran făcea o curbă largă, apoi se diviza în mai multe ramuri ce duceau către parchinguri și către Paseo de la Castellana. În plină curbă, BMW acceleră și ajunse în față brusc. Kirsanov frână puternic, dar bara sa de protecție izbi spatele mașinii. Mașina sa fu zguduită de un alt șoc, de astă dată, în spate! Cei din GRU îl tamponaseră. Era prins la mijloc. În jur nu se vedea nici un pieton. Mașinile continuau să treacă pe lângă ei, crezând că este vorba de o tamponare banală. Vru să dea înapoi, dar era imposibil. În același timp, se deschise portiera sa. Șoferul lui Gulbenkian încerca să-i ia Makarovul! Gregor i-o luă înainte și îl amenință cu arma.

— *Dă-te jos imediat sau te ucid! Bâstro!* [1]

— Calmează-te Gregor Ivanovici! Nu vrem să-ți facem *nici un rău, spuse subofițerul GRU.*

El încercă să-l apuce de braț. Înnebunit, Kirsanov ridică privirea. Petrov și adjunctul lui se dăduseră jos din mașină

---

1. Repede! (n.a.)

și se îndreptau spre el! Cu umărul, el deschise portiera. Subofițerul GRU încercă să-l apuce cu un braț de fier.

Fără să se mai gândească, Kirsanov apăsă pe trăgaci. Detunătura fu asurzitoare. Agresorul îi dădu drumul și se prinse cu mâinile de pântece, cu chipul crispat de durere.

Kirsanov se dădu jos din Mazda, cu geanta diplomat într-o mână și cu Makarovul în cealaltă, ațintit înspre Anatoli Petrov, care se opri brusc. El o luă la fugă către o cale de acces în centrul comercial. În clipa în care se afla pe scara rulantă, el îl zări pe bărbatul pe care îl împușcase, îndoit din șale și sprijinit de Nichita Gulbenkian.

Gregor Kirsanov coborî din patru în patru treptele ce duceau la un subsol al magazinului. Nu era prea multă lume în jur. O femeie îi arătă unde se află cabinele telefonice, în apropiere de toalete.

Se repezi în prima cabină și, după ce puse în aparat o modenă, formă numărul secret al CIA. Îi veni să urle de furie. O voce impersonală îl anunță că numărul era scos din serviciu! Ceilalți demontau deja operațiunea... În clipa când voia să închidă telefonul, îi văzu pe urmăritorii săi. Petrov, Mujikin și șoferul lor înconjuraseră cabina.

Locul era izolat iar fugarul nu spera nici un ajutor de la rarii trecători. Cu gesturi febrile, Kirsanov formă 091, numărul poliției. Nu avea de ales! Cu mâna pe clanța ușii, el o ținea cu forță. Cei de afară îl priveau cu o ură imensă. La poliție nu răspundea nimeni. Anatoli Petrov trăgea din răsputeri de mânerul exterior. Mijukin îl ajută și ușa se deschise cu zgomot. Kirsanov zări o seringă îndreptată spre el. Nu mai avu timp să tragă. Acul i se înfipse în braț pricinuindu-i o durere ascuțită.

Fascinat de oroare, Kirsanov văzu cum șoferul îi injectează un lichid de culoare gălbuie.

Capitolul VIII

Kirsanov se retrase cât putu în cabină. Șoferul scapă seringa din mână, dar aceasta rămase înfiptă în brațul lui Gregor. Acesta își scoase revolverul și îl îndreptă spre agresorii săi. Anatoli Petrov își dădu seama că va trage în ei.

— Înapoi! urlă el.

Era inadmisibil ca niște ofițeri KGB să se împuște între ei în mijlocul Madridului... Cu ochi de nebun, Kirsanov ieși din cabina telefonică, cu arma în mână. Petrov îi strigă:

— Gregor Ivanovici, ascultă-mă!

Kirsanov se opri, își smulse seringa din braț și o vârî în buzunarul hainei.

— Anatoli Serghievici, zise el încet, dă-te la o parte, ori te ucid!

Ofițerul KR făcu un pas în lături, urmat de cei doi acoliți. Kirsanov putu să fugă cu pași mari. Cei trei ofițeri se luară după el. Era greu să scape cu una cu două... Brațul îl durea, dar era convins că nu voiseră să-l ucidă, doar să-l adoarmă!

Se strecură fugind prin raioanele magazinului, îmbrâncind clienții, fără a putea să scape de urmăritori. În spatele lui, cei trei ruși nu-l pierdeau din ochi. Kirsanov era hotărât să-i ucidă pe toți iar ei știau asta. Deodată, ajunse la ieșire. Se trezi pe Calle Jose Abascal, în plin soare orbitor. Ceva mai departe, se afla o clădire veche în care se afla CESID. Putea să se ducă acolo ca să ceară protecția Serviciilor Spaniole. Astfel urmărirea se termina, însă asta ar fi însemnat să renunțe definitiv la Isabel.

Mai multe taxiuri așteptau în fața magazinului. Cu un salt, sări în primul.

— Du-mă în Principe de Vergara, nr. 185.

Numai Isabel del Rio putea să-l ajute. Știa că sosise de o oră. La ea acasă putea lua legătură repede cu protectorii săi.

El se întoarse și îi văzu pe cei trei urmăritori vorbind între ei. Petrov și Mujikin săriră într-un alt taxi. Mai avea mult de tras...

* * *

Nici nu puse bine valiza jos, că Malko se trezi cu Isabel în brațe. Cu trupul lipit de el, ca o ventuză, ea îl săruta cu patimă. Apoi ridică spre el ochii de culoarea smaraldului și spuse:

— Știi că soțul meu a visat mereu să mă aibă pe acea masă de marmură roz? Am găsit-o la Paris, la Claude Dalle și mi-a plăcut din prima clipă. El nu prea a vrut să o cumpere căci era foarte scumpă. În cele din urmă l-am convins pentru că i-am promis că vom face sex pe ea. Dar nu mi-am ținut încă promisiunea.

Cum Malko nu spuse nimic, ea își desfăcu nasturii rochiei cu mișcări lente, lăsând să se vadă pântecele gol.

— Ești cu adevărat o regină a curtezanelor, spuse Malko. A reușit cineva să te întreacă? făcu Malko. Nu te-a bătut nici un bărbat?

— Poate vrei tu să mă baţi? Vrei să mă faci să țip și apoi să mă ai? făcu ea cu un glas insinuant.

Malko își dădu seama că Isabel nu glumea. Ochii ei spuneau mult mai mult decât cuvintele.

Privindu-se în ochi, cei doi se sărutară îndelung. Malko voia să vada până unde va împinge Isabel jocul ei erotic. Îndepărtându-i rochia, el îi prinse sânii în căușul palmelor și-i strânse cu putere. Trupul femeii fu scuturat ca de un șoc electric. Ea închise ochii și spuse:

— Da, așa. Mă doare!

Isabel se dădu îndărăt, cu spatele sprijinit de marmura mesei iar picioarele ei abia atingeau pardoseala. Pântecele ei se agita venindu-i în întâmpinare. Cu o grabă febrilă, ea începu să-i desfacă veşmintele şi să-l ghideze către ea. Malko o penetră cu sete smulgându-i un ţipăt scurt. Isabel pierdu contactul cu podeaua iar picioarele ei se înnodară în jurul trupului lui cu toţi muşchii încordaţi.

Malko îşi dădu seama că femeia îşi savura orgasmul şi simţi că şi el este aproape. Atunci se auzi cum sună telefonul.

La al treilea apel, el schiţă o încercare de a se retrage din închisoare, dar Isabel îl strânse şi mai tare cu braţele şi cu picioarele, gemând imperios:

— Continuă! Continuă! Te rog!

Malko o ascultă. Soneria se auzea insistent. Malko realiză brusc că era interfonul. Exasperată, Isabel se dădu jos de pe masă, cu rochia desfăcută, cu ochii încercănaţi şi ridică receptorul. Malko auzi clar vocea bărbatului, probabil a paznicului.

— *Señora del Rio,* este un domn foarte nervos care insistă să urce la dumneavoastră.

— Cine este? strigă agasată Isabel.

— Un prieten înalt. E străin.

Isabel puse mâna pe receptor. Era albă de furie.

— Este Bestia! Spune-i că nu sunt acasă!

Ea închise interfonul şi se întoarse la Malko, mai pisicoasă ca înainte. Ea zâmbi când zări chipul îngrijorat al acestuia.

— O, eşti gelos! Ce caraghios! Îţi jur că nu aveam întâlnire cu el. Hai... Vino.

Era clar că voia să înceapă totul de la capăt, acolo sau în altă parte. Malko însă coborâse cu picioarele pe pământ, şi la propriu şi la figurat. Ce căuta acolo Gregor Kirsanov?

Interfonul se auzi din nou. Isabel ridică receptorul cu o strâmbătură.

— Sunt nişte oameni aici şi se bat cu prietenul dumneavoastră. Chem poliţia *señora!* Eu nu pot să fac nimic...

Malko simţi cum i se strânge stomacul. Era clar ce se

întâmpla. KGB era pe urmele lui Kirsanov. Trebuia cu orice preț să-l scoată din ghearele lor!

— Spune-i să urce! spuse el.

Isabel se uită la el stupefiată.

— Ce, ești nebun? Te va face una cu pământul!

— Fă ce ți-am spus! îi porunci el. Este extrem de important. O să-ți explic mai târziu.

— Bine! Spune-i să urce, zise Isabel.

Malko strigă:

— Și nu-i lăsa pe ceilalți să urce! Dacă încearcă asta, cheamă poliția!

Isabel se întoarse furioasă spre el.

— Ce înseamnă toată această farsă? De ce vrei să urce?

— Îți voi explica imediat, zise Malko.

El deschise servieta-diplomat, scoase revolverul Viking și îl încărcă. La vederea armei, Isabel făcu ochii mari.

— Doar nu vrei să-l omori!

— Nu, spuse Malko. Prietenul tău este în primejdie și vreau să-i vin în ajutor. Du-te în camera ta, aranjează-te puțin, căci o să-l primesc eu. Dacă-ți voi spune, vei chema poliția imediat.

— Poliția, dar eu!...

Soneria o făcu să tacă. Malko o înlătură pe Isabel și se duse la ușă să deschidă. Kirsanov intră în apartament cu sufletul la gură, cu haina pătată de sânge și cu ochii ieșiți din orbite. El se opri brusc când îl văzu pe Malko. Acesta din urmă îl întrebă:

— Gregor Ivanovici, ce s-a întâmplat? Cine vă urmărește?

Rusul căzu pe un scaun obosit ținându-se de un braț.

— Sunt colegii mei, dar ce căutați aici?

— Am venit ca să vă protejez. Relaxați-vă, vă rog și povestiți-mi ce se întâmplă.

Isabel del Rio interveni.

— Cum? Vă cunoașteți?

— Într-un anumit sens, da, recunoscu Malko.

Privirea femeii se întunecă. Ea izbucni furioasă:

— Ți-ai bătut joc de mine!

Kirsanov o privea cu un aer consternat. Era total depășit de situație. Își scoase haina cu un geamăt de durere. Mâneca îi era pătată de sânge. Scoase seringa, încă plină, din buzunar și o puse pe masa de marmură, pe care Isabel tocmai făcuse dragoste. Aceasta scoase un strigăt:

— Ești drogat!

— Eu cred că au încercat să-l drogheze, o corectă Malko.

El îl întrebă pe Gregor în rusește:

— Ce s-a întâmplat?

Fugarul îi povesti pe scurt evenimentele din ultima vreme și concluzionă:

— Sunt sigur că-i vor alerta pe spanioli. Trebuie să facem ceva.

— Bine. Vă scot eu de aici. Acum odihniți-vă puțin.

Kirsanov era într-un asemenea hal, încât se lăsă condus în cameră fără să opună nici o rezistență. Malko se întoarse la Isabel. Era la fel de întunecată la chip.

— Ei, acum ai de gând să-mi explici ce se întâmplă?

— Așteaptă doar o secundă.

El ridică receptorul și formă numărul liniei secrete. I se răspunse că linia este întreruptă. Sună apoi acasă la James Barry. Un servitor răspunse că americanul este la ambasadă.

Malko formă alt număr și-l ceru pe șeful centralei CIA, spunând că sună din partea lui Kirsanov. După câteva secunde, vocea înfuriată a americanului răsună în receptor:

— *What the hell...*

— Nu este Porthos, sunt Malko. Am vești. Sunați-mă imediat la numărul 6744359.

— O.K., răspunse Barry.

După ce închise telefonul, Malko se întoarse către Isabel del Rio.

— Acum e timpul să afli adevărul. Prietenul tău Gregori este un spion.

Chipul femeii era împietrit de uimire.

— Un spion? Nu se poate!

— Ba da, se poate.

— Dar tu ce eşti?

— Să zicem că lucrez pentru tabără adversă.

— De aceea îl cunoşti?

— Da.

— Deci ăsta e motivul pentru care ai făcut dragoste cu mine, spuse Isabel clocotind de mânie. Voiai să afli ce făceam cu el, nu?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat? De ce a venit aici ca un nebun?

Malko îşi spuse că va avea nevoie de Isabel del Rio. Nu era cazul să se mai ferească de ea şi să-i înşire minciuni.

— Rusii vor să-l împiedice să fugă în Vest, spuse el.

Soneria telefonului îi întrerupse. Era James Barry.

— Sunteţi nebun să mă sunaţi la ambasadă! izbucni el. Ce s-a întâmplat?

— Sunt acasă la Isabel del Rio şi l-am recuperat pe Gregor mai devreme decât era prevăzut. Asta-i vestea cea bună. Vestea proastă este că oamenii din KGB îl aşteaptă afară. Deja au încercat să-l drogheze, iar el a tras în ei ca să te apere.

— *Oh! My God!*

— Până acum, nu a izbucnit nici un scandal, spuse Malko. Aţi luat măsurile prevăzute?

— Da, totul este O.K., zise Barry. Nu mai rămâne decât să-l transportaţi în *safe-house.* Nu ştiu dacă mai puteţi în situaţia de faţă.

— Cred că există o soluţie, spuse Malko.

El îi explică americanului planul său, apoi spuse:

— Trebuie să acţionăm repede. Încă nu sunt bine organizaţi. Peste o oră însă, s-ar putea să avem tot KGB-ul pe urmele noastre şi poate chiar şi pe spanioli.

— Cred că vom reuşi, zise James Barry. Sper să nu avem surprize neplăcute.

După ce închise receptorul, Malko se întoarse către Isabel.

— Va trebui să împrumut maşina ta.

Gregor Kirsanov ieşi din cameră puţin mai calmat, iar

Malko vorbi cu el în rusește, explicându-i ce anume pusese la cale cu CIA.

— Dar cu Isabel cum rămâne? întrebă Gregor.

— Va veni și ea mai târziu să vă caute.

Rusul se întunecă pe loc.

— Eu vreau să vină chiar acum. Știu eu cum va fi. O vor hărțui.

Acum începeau să se complice lucrurile. Malko ripostă:

— Gregor Ivanovici, dacă nu plecăm imediat, nu veți putea ieși de aici decât pentru a intra într-o închisoare spaniolă sau în ambasada sovietică. Isabel va fi sub protecția noastră oricum, dar pe moment nu poate pleca din cauza *soțului ei.*

— Ați pus-o la curent cu situația?

— Da.

— Bine. O să stau de vorbă cu ea între patru ochi.

Gregor o luă pe Isabel de braț și vru să o ia de acolo, dar Malko se opuse:

— Nici vorbă de așa ceva! Noi plecăm chiar *acum!*

El merse către peretele de sticlă al livingului de unde se vedea bulevardul Principe de Vergara. Un BMW cenușiu era parcat lângă ieșirea din garajul imobilului. Cei din KGB cu siguranță ceruseră și ei ceva întăriri. Era vorba de o cursă contracronometru.

Telefonul sună din nou.

— Puteți pleca acum! anunță vocea crispată a lui James Barry. Ceva nou de comunicat?

— Nu, plecăm chiar acum, spuse Malko.

Isabel îl privi cu îngrijorare.

— Mă întorc mai târziu, zise Malko. Până atunci, să stai închisă în casă. Nu deschizi ușa la nimeni.

El luă arma Viking cu țeavă lungă și o ascunse în buzunarul interior al hainei. Kirsanov își luă Makarov-ul și seringa în timp ce Malko verifică culoarul.

— De ce luați mașina lui Isabel?

— Pentru că nu încăpeți în portbagajul mașinii mele, spuse cu simplitate Malko.

Cei doi ajunseră la al doilea nivel al subsolului. Erau cu armele pregătite. În parching nu era nimeni. Ei se îndreptară către Jaguar. Malko deschise portbagajul mare al mașinii.

— Suiți-vă înăuntru!

A zice că Gregor era entuziasmat de asta, ar fi fost exagerat. El încercă să intre cât mai bine în spațiul disponibil și, până la urmă, reuși. Malko închise portbagajul și deschise ușa garajului, acționată electronic.

Malko demară și plecă în viteză. Jaguarul ieși ca o săgeată. Malko observă BMW-ul la stânga. Vină dreapta și călcă pedala de accelerație. Cu un scrâșnet de roți, uriașa mașină porni în viteză maximă.

Capitolul IX

Cu coada ochiului, Malko zări BMW-ul ocupat de doi bărbați pe scaunele din față. Era chiar în spatele lui. Peste o secundă, mașina rușilor țâșni de pe trotuar. Așadar recunoscuseră Jaguarul. Acum îl descopereau pe el... Erau desigur intrigați să-l vadă la volan... Malko ajunse la semaforul din intersecția cu Calle Alcocer și fu nevoit să oprească. Sovieticii erau în spate, lipiți de bara sa de protecție.

Semaforul trecu pe verde. El lăsă celelalte mașini să demareze și când nu mai rămase decât BMW-ul în spate, porni în viteză. Imediat fu surprins de brutalitatea cu care se derulară evenimentele: o imensă mașină, ce părea a fi un Volvo, țâșni din stânga lor trecând peste lumina roșie a semaforului. Ca un glonț, ea se izbi în BMW și îl lovi în aripa stângă. Zgomotul de tablă turtită fu un adevărat balsam pentru Malko. BMW fu răsucit în mijlocul drumului. Malko lăsă în urmă cele două vehicule făcute zob.

El acceleră și Jaguarul părea că zboară.

Elementul surpriză era de partea sa. Sovieticii nu avuseseră timp să elaboreze un dispozitiv special. El se îndreptă spre nordul orașului. Bob, adjunctul lui James Barry, făcuse o treabă bună.

Paseo de la Castellana se împărțea la un moment dat în două. Artera din dreapta se lega de autostrada periferică M30 din estul Madridului. Chiar lângă indicatorul din dreptul bifurcației, Malko văzu un Chevrolet alb cu luminile de poziție aprinse. El încetini viteza și claxonă când îl depăși.

Cealaltă mașină demară imediat și îl depăși la rândul ei. La volan se afla James Barry. Venise singur. Cele două vehicule rualu acum spre nord, pătrunzând în traficul dens de pe M30. Treptat, clădirile înalte deveniră din ce în ce mai rare, iar în locul lor apărură întinderi aride de pământ.

Malko era atent la oglinda retrovizoare, dar nu se vedea nimic suspect. Gregor Kirsanov era cu siguranță amorțit de cât a stat în portbagajul mașinii.

După încă douăzeci de kilometri, mașina părăsi șoseaua de Burgos și se îndreptă către o colină împădurită. Indicatoarele arătau: *Urbanisación de la Maraleja*. Locul era destul de sărăcuț. Căsuțele din lemn, cu galerii exterioare, înconjurate de iarbă neîngrijită, evocau cartierele modeste din Los Angeles. După alți câțiva kilometri, peisajul se modifică. Casele erau mult mai luxoase, aveau grădini îngrijite și piscine. Barry opri mașina în fața unei porți ce se deschise imediat. Era acționată electronic. Poarta se închise în urma lor. Cele două mașini pătrunseră într-un garaj spațios, care se lumină imediat. Doi tipi în civil, rași în cap și înarmați, se apropiară de Jaguar.

Malko îl scoase pe Kirsanov din portbagaj. Acesta era dezorientat și cu hainele mototolite, dar, în curând se relaxă când îl zări pe american. Barry îi întinse mâna, cu un zâmbet călduros pe chip.

— *Welcome!* V-am scos la timp din bucluc. Băieții ăștia sunt pușcași marini de la ambasada noastră.

Rusul îi strânse mâna.

— Unde ne aflăm?

— Într-un loc extrem de sigur unde vom rămâne până ce se mai liniștesc apele, spuse americanul. Este locuința unui prieten spaniol de încredere, care habar nu are de prezența dumneavoastră aici. La fel cum o ignoră spaniolii și oamenii din KGB. Totul este OK.

— Da, răspunse Malko. Cred că Gregor are nevoie de puțină odihnă.

Ei intrară într-un imens living de unde se putea admira peluza impecabilă și o piscină enormă. Vila era înconjurată de multă vegetație ce o ferea de privirile indiscrete. James

Barry scoase din bar o sticlă de Dom Perignon și o destupă. El umplu trei cupe cu lichidul cristalin și o ridică pe a sa zicând cu un ton solemn:

— Mult succes în noua dumneavoastră viață, Gregor Ivanovici!

Rusul observa locul cu atenție. Era încă destul de nervos. Își înmuie buzele în șampanie și întrebă:

— Sunteți convins că oamenii noștri nu cunosc acest loc?

— Nu a fost niciodată utilizat și nu face parte din infrastructurile „oficiale" ale centralei noastre din Madrid, spuse Barry. Mi-a fost oferit ca un serviciu personal, adăugă el.

Șeful centralei CIA semăna cu un Buda cu silueta sa supraponderală și chipul neted și rotund. El îl fixă pe Kirsanov cu ochii săi albaștri și reci.

— După ce vă odihniți, va trebui să punem la punct câteva puncte rămase în suspensie.

— Despre ce puncte vorbiți?

— Ați avut ocazia să-l identificați pe Don Quijote?

— Încă nu, dar voi reuși cu siguranță în maximum două zile.

James Barry își pipăi gelatina de sub bărbie.

— Nu cumva faptul că ați fost scos din circuit ar putea pune în pericol această întâlnire?

— Nu, nu cred, făcu Gregor Kirsanov. Contactul meu nu va refuza întâlnirea. Are nevoie să se asigure. Desigur, fuga mea nu trebuie făcută publică.

— Vă voi trimite doi dintre analiștii mei în după-amiaza aceasta ca să înceapă un *debriefing* serios.

Chipul sovieticului se crispă.

— Ce doriți să știți?

— Mai întâi, vrem să identificăm cu certitudine pe toți agenții din KGB și GRU ce operează în Madrid, răspunse americanul.

— Dar acordul nostru? replică imediat rusul. Mi-ați promis că-mi veți da un milion de dolari. Când voi primi acești bani?

— Îndată ce veți onora partea dumneavoastră din contract, răspunse cu răceală James Barry. Noi vă vom ajuta și vă vom asigura maximum de protecție.

— Eu vreau să plec din Spania însoțit de Isabel del Rio, răspunse rusul.

Ochii albaștri ai lui Barry rămaseră la fel de reci.

— În privința acestei persoane, este vorba de viața dumneavoastră personală. Având în vedere situația creată, suntem obligați să vă scoatem din țară în mod clandestin, dar numai pe dumneavoastră singur. Desigur, nimic nu o va împiedica pe prietena dumneavoastră să vină în SUA prin mijloace, să zicem, mult mai ortodoxe...

Gregor Kirsanov stătu nițel pe gânduri, apoi păru că acceptă argumentele omologului său.

— De acord, făcu el în cele din urmă. Vreau însă ca ea să se întâlnească cu mine aici!

Barry dădu nervos din cap.

— Pentru moment, ar fi foarte periculos. Cu siguranță, ea va fi pusă sub supraveghere severă din partea mai multor interesați. Îndată ce acest lucru va fi posibil, vă promit că vă veți vedea.

— Totuși, aș vrea să-i telefonez, insistă Kirsanov.

Americanul rămase ca de gheață.

— Nimeni nu are dreptul să telefoneze de aici. Acum este cazul să încetați să vă mai comportați copilărește. Mai bine spuneți-mi, ce credeți că vor face oamenii dumneavoastră în situația de față?

Rusul își trecu degetele prin părul negru.

— Vor încerca să mă găsească, iar dacă nu vor reuși în câteva ore, vor alerta Moscova. Moscova va cere alertarea autorităților spaniole, care vor afla că am fost luat de CIA.

James Barry clătină din cap.

— Tot așa gândeam și eu. Ce va urma?

— Voi încerca să-i presioneze pe spanioli și vor cere să nu-mi permită ieșirea din țară înainte de a mă întâlni cu ambasadorul nostru sau cu șeful agenției KGB din Madrid. Vor face totul ca să mă atragă în ambasadă. În plus, vor încerca absolut orice formă de șantaj asupra soției mele.

Dacă toate aceste metode vor da greș, vor încerca să mă lichideze prin mijloace sofisticate...

— Credeți că se vor servi de afacerea Larisa Petrov?

— Nu, ar fi prea riscant. Asta le-ar da spaniolilor un motiv prea puternic de a mă reține aici pe timp nedefinit. Dimpotrivă, vor încerca să mă scoată basma curată. Dacă spaniolii vor insista în această direcție, cei din KGB vor face scandal și îi va acuza de colaborare cu CIA. În cele din urmă, spaniolii vor fi nevoiți să renunțe, din dorința de a conserva bunele relații cu Uniunea Sovietică...

James Barry își umplu paharul cu Vichy Saint Yorre și îl bău în întregime.

În cameră se așternu o liniște adâncă, tulburată doar de ciripitul păsărelelor din grădină. Malko spuse:

— Plec să duc Jaguarul lui Isabel del Rio.

— Așteptați! făcu Kirsanov. Vreau să-i trimit câteva rânduri.

El luă o coală de hârtie din servietă și începu să scrie. Malko ieși cu Barry pe terasă.

— Așadar, ce credeți despre toate astea, îl întrebă el pe american.

— Cred că atât rușii cât și spaniolii o să ne înnebunească! Trebuie să terminăm afacerea asta cât mai repede posibil.

— De ce să nu-l exfiltrăm imediat, dacă vă temeți de complicații?

— Din două motive. Mai întâi, din punct de vedere tehnic, am nevoie de autorizație de la Langley și Pentagon. Pentru asta am nevoie de câteva zile. Nu putem folosi un pașaport fals. În al doilea rând, vreau să-l identific pe Don Quijote.

— Înțeleg, dar aveți mare grijă. Kirsanov este un tip greu de manevrat. Dacă există vreo problemă în legătură cu Isabel del Rio...

James Barry făcu un semn cu mâna.

— Nu vă faceți griji. Nu uitați că este băgat și în asasinatul Larisei Petrov.

— Cum va fi protejat?

— Pentru moment, de pușcașii marini. Am cerut azi dimineață niște *baby-sitters*, de la Washington. Probabil că-i vor trimite pe Chris Jones și Milton Brabeck. Mâine dimineață, vor fi aici.

— Și pe urmă?

— Imediat după ce-l identificăm pe Don Quijote și vom primi undă verde de la Langley, îl vom scoate din țară. Până atunci, dacă voi fi întrebat de spanioli, voi declara că nu știu unde se află.

— Rușii vor întoarce lumea pe dos ca să-l recupereze...

Cei doi se întoarseră în living. Kirsanov terminase de scris.

El îi întinse lui Malko biletul.

— Apropo, nu știu cum ați cunoscut-o pe Isabel...

— Cu ajutorul soțului ei, răspunse Malko. Este un vechi prieten de-al meu. O coincidență amuzantă, nu-i așa?

Rusul nu părea să găsească nimic amuzant, dar nu făcu nici un alt comentariu. Malko vârî scrisoarea în buzunar și se îndreptă spre garaj. Un pușcaș marin îi deschise ușa. James Barry îl ajunse din urmă.

— Vă dau numărul de aici, spuse el. Nu sunați decât de la o cabină publică. Cu cât vom suna mai puțin, cu atât mai bine. Timp de patruzeci și opt de ore va trebui să-l descoasem cât mai bine pe Kirsanov.

Un Seat 2000 verde era parcat în fața imobilului cu numărul 185 de pe strada Principe Vergara. Doi bărbați se aflau înăuntru. Malko pătrunse în garajul subteran.

Isabel del Rio îl întâmplină zâmbitoare și machiată, într-o rochie de casă din mătase. Acordurile unei melodii bine înregistrate umpleau apartamentul.

— Ei, ai reușit să te debarasezi de acel spion? întrebă ea cu un ton ironic.

— Am o scrisoare pentru tine, spuse Malko. Citește-o tu mai întâi, dar aș vrea și eu să o văd după aceea.

Isabel citi biletul, apoi i-l întinse lui Malko.

Începea cu „Te iubesc nebunește" și continua pe tonul sentimental abordat de „curierul inimilor". Scrisoarea se încheia cu niște obscenități obsedante...

— Ce poveste minunată de dragoste, comentă Malko.

— Este complet nebun! strigă Isabel.

— Ar trebui să fii mai drăguță cu el, măcar vreo două-trei zile, spuse Malko.

— Drăguță! Nu vreau să mai aud nimic despre el! Dacă îmi iese în cale o să-i scot ochii. Îmi poate provoca mari necazuri cu soțul meu.

— Ascultă, trebuie să te stăpânești. Să-l lași să creadă că...

— Nu, nimic, îi tăie vorba Isabel. Nu am de gând să mă amestec în combinațiile noastre. Destul am fost manipulată până acum. Nu sunt o spioană! Acum, te rog, dă-mi cheile de la mașină și du-te la amicul tău sovietic. Veți putea vorbi despre mine. Pot să-ți jur că următorul meu amant nu va mai fi un spion! Acum, dispari din ochii mei, nu vreau să mai aud de nici unul!

Capitolul X

Malko o privi pe Isabel cu un aer amuzat: se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei. Liniştit, el îi întinse cheile maşinii. Ea le luă, le vârî în faldurile rochiei de mătase şi-i spuse supărată:

— Ai considerat că sunt o proastă bună de regulat. Numai că de acum, s-a terminat cu asta!

Fără să-i răspundă, Malko se apropie şi încercă să o prindă în braţe. Ea îl respinse cu putere.

— Pleacă! Dispari din ochii mei!

— Înainte de a pleca vreau să mai fac ceva, zise el cu glas dulce.

— Ce?

— Să fac dragoste cu tine pentru ultima dată.

— Ticălosule!

El o prinse în braţe, o ridică în sus şi o duse în cameră şi o aruncă în imensul pat Romeo, fără să-i pese de ţipetele şi împotrivirea ei.

— Lasă-mă! Chem poliţia!

— Asta să faci când vor veni agenţii din KGB şi te vor tortura...

Tânăra tresări.

— Şi nu mă vei apăra?

— Păi nu mai vrei să mă vezi, remarcă el.

Isabel se zbătea în continuare, însă nu la fel de îndârjită ca înainte. Ea se linişti complet când Malko o străpunse. El simţi cum femeia se înmoaie în braţele sale. Curând, redeveni amanta caldă şi pasională pe care o cunoscuse.

— O, ești un monstru! susură ea. Dar te-am dorit întotdeauna. Tot ce vreau este să nu mai avem probleme și să fac dragoste cu tine ori de câte ori am chef.

— Asta e ușor, dacă ești de acord să mă ajuți un pic, zise Malko. Gregor trebuie să creadă că-l iubești în continuare și că ai de gând să-l urmezi în Statele Unite. Dacă vei proceda altfel, se poate declanșa o adevărată catastrofă.

— Dar e dezgustător ce-mi ceri!

Malko nu-i răspunse. Profesia lui de samurai în CIA nu era întotdeauna ușoară.

— Bine, consimți Isabel. În seara asta, am chef să ieși cu mine la un local flamenco. Apoi să mergem să dansăm. Îți jur că voi fi cuminte...

Ticăloasa asta mică profita de situație cât putea, așa că Malko trebuia să-i satisfacă dorința.

* * *

Ambasadorul Uniunii Sovietice la Madrid, un georgian masiv, cu chipul roșu, pe nume Serghei Volkof, intră în biroul generalului Vicente Diaz cu pași grei și apăsați. Mașina Zil a ambasadei era parcată în grădina micului imobil cu acoperiș în formă de terasă în care se afla instalat CESID, pe Paseo de la Castellana, la numărul 5.

Era lucru rar ca un diplomat străin să treacă de grilajul ce înconjura această clădire cu trei etaje, păzită zi și noapte de soldați din Unitatea de Operațiuni Speciale, brațul de fier al CESID. Serghei Volkof fusese autorizat în urma unei intervenții speciale din partea ministrului spaniol al Afacerilor Externe.

Generalul Diaz îl invită să ia loc în biroul său în care domnea o răcoare plăcută. Era singurul echipat cu instalație de aer condiționat. Generalul era un bărbat oacheș, cu o gură enormă și o siluetă masivă. Deși nu era un tip arătos, era considerat un excelent profesionist.

Se știa că nutrește o aversiune virulentă împotriva americanilor, dar și o neîncredere viscerală în privința Uniunii Sovietice, veche aliată a republicanilor spanioli.

— Domnule ambasador, spuse el, ministrul Afacerilor Externe mi-a spus că vă confruntați cu o problemă delicată. În ce fel pot să vă ajut?

Țeapăn ca un par, Serghei Volkof spuse:

— S-a petrecut un eveniment extrem de grav. Un cetățean sovietic aflat la post în Madrid, Gregor Ivanovici Kirsanov, șeful biroului agenției *Novosti,* a fost drogat și răpit de agenți din CIA.

— Nu mai spuneți! făcu generalul Diaz, sincer consternat.

Ministrul Afacerilor Externe îi vorbise de dispariția unui sovietic, dar nu menționase nimic despre răpire. Imediat deveni bănuitor. Știa perfect că Kirsanov era un ofițer KGB. Apoi, îl cunoștea bine pe James Barry, șeful centralei CIA și știa că este destul de prudent pentru a nu se comporta ca un gangster.

— Sunteți absolut sigur că e vorba de o răpire?

— Absolut sigur. Mai mult, o cetățeană spaniolă este complice.

Generalul își ascunse o tresărire. Pe furiș, puse în funcțiune un magnetofon în timp ce lua notițe în mod ostentativ. Cu o voce monotonă, diplomatul sovietic relată versiunea proprie a evenimentelor, dar trecu sub tăcere rănirea subofițerului din GRU.

— Avem toate motivele să credem că americanii vor să-l scoată din țară, spuse ambasadorul. Așa că vă rog în mod oficial să faceți tot ce vă stă în putință să împiedicați acest *kidnapping.* Am sprijinul ministrului de Externe.

— Sigur, sigur, aprobă generalul Diaz.

Era perplex. Era pentru prima oară când avea de-a face cu o problemă de acest gen. Se întreba ce beneficiu avea el în schimbul unui astfel de serviciu. Era însă extrem de supărător faptul că o spaniolă era amestecată într-o afacere de acest gen.

— Nu știți unde se află acum Gregori Kirsanov?

— Nu, mărturisi diplomatul sovietic.

Generalul Diaz se ridică, arborând un surâs încântător.

— Domnule ambasador, voi face tot ce trebuie ca să

facem lumină în acest caz. Fiți sigur că autoritățile din țara noastră nu vor tolera nici un act ilegal, indiferent de cine este vorba.

El îl conduse pe ambasador până la mașina acestuia, apoi urcă în birou și începu să dea telefoane. În primul rând, voia să afle ce se întâmplă în realitate. El încercui cu roșu numele lui Isabel del Rio. Familia del Rio era una dintre cele mai bogate și vechi din țară.

* * *

Chris Jones clipi în lumina orbitoare a aeroportului Barajas și îi spuse lui Milton Brabeck:

— *Holy shit!* Cred că am greșit adresa. Suntem în Africa!

Timp de opt ore, călătoriseră ca niște sardele și erau obosiți și anchilozați. Erau două figuri aparte cu siluetele lor asemenea unor dulapuri pentru haine și mâinile mari de strangulatori. Cei din jur așteptau prudenți să treacă.

Milton îi dădu un ghiont colegului său. Ei îl găsiră pe Malko așteptându-i afară. Cordialitatea cu care s-au salutat îi surprinse pe vameși. Cei doi zdrahoni depășeau cu cel puțin cincisprezece centimetri pe cei din jurul lor. Brațele lui Milton semănau cu niște jamboane de Virginia. Chris și Milton la un loc reprezentau o forță egală cu o duzină de Rambo. Erau oamenii de bază din Secret Service, care lăsaseră în urma lor un lung șir de cadavre, ce, din fericire, nu păgubeau omenirea.

— Ce avem de făcut? întrebă Chris Jones.

Ochii lui cenușii erau roșii de nesomn, ca ai unui iepure.

— Trebuie să vă ocupați de un maior din KGB, Gregor Kirsanov.

Milton Brabeck zâmbi cu un aer gurmand.

— Trebuie să-l „terminăm"?

În ochii lor, existau pe lume trei blesteme de care voiau să scape: comunismul, laptele nepasteurizat și bucătăria mexicană.

— Nu, făcu Malko. Trebuie să fiți doar „baby-sitters". El pleacă din KGB și vine în tabăra noastră.

— Unde mergem? întrebă Milton.

— La baza din Torrejon, explică Malko. Veți pleca fără mine la destinația finală.

— Ce vom face la Torrejon?

— Uitați-vă la biroul *Iberia,* lângă vânzătorul de ziare! Bărbatul care citește ziarul...

Un bărbat în cămașă și cu ochelari de soare era adâncit în lectura ziarului *Avanguardia.*

— Este un ofițer operativ din KGB le explică Malko. Sunt răspândiți peste tot. Vor să afle unde se ascunde Kirsanov.

— Am putea să-l lichidăm, propuse Chris Jones.

— Chris, aici ne aflăm într-o țară civilizată. Nu veți folosi armele decât în caz extrem.

Ei se urcară în Fordul de la Budget și se îndreptară către autostrada ce se unea cu N 11, ce lega Madridul de Barcelona. Curând își dădură seama că sunt urmăriți. După douăzeci de minute, Malko opri la o stație de benzină Mobil. Un Chevrolet bej aștepta acolo cu doi bărbați la bord. Unul dintre ei era Bob, adjunctul lui James Barry. Malko îi prezentă cele două gorile și apoi le explică acestora:

— Bob vă va conduce la baza din Torrejon ce se află la câteva mile distanță. Acolo veți primi „echipamentul" și veți fi conduși la vila în care se află Kirsanov. Veți folosi una din numeroasele ieșiri din bază de care nu se pot apropia rușii. Eu o să vă contactez mai târziu.

Mașina celor din KGB, un Seat 2000, se oprise de cealaltă parte a șoselei. Malko plecă spre Madrid singur, iar Seat-ul îl urmă. La hotelul *Ritz* îl așteptau șase mesaje. Toate erau de la Isabel del Rio. Cu stomacul închircit, Malko se repezi în cameră. Apoi, și mai neliniștit, sări în Ford și plecă repede, cu Seat 2000 pe urmele sale. El urcă direct la apartamentul lui Isabel și sună la ușă.

Tânăra femeie îi deschise imediat. Avea chipul tras și era nemachiată. Ea i se aruncă imediat în brațe.

— O, ești tu! Nu mai puteam rezista. Credeam că înnebunesc!

— Ce s-a întâmplat?

— Toată noaptea a sunat telefonul. Mai întâi a fost un domn foarte manierat care spunea că este cel mai bun

prieten al lui Gregor și care mi-a explicat că acesta are o criză de nebunie și că este în interesul lui să se întoarcă la Ambasada Sovietică cu orice preț, unde va fi bine îngrijit. Voia să știe unde se află...

— Ce i-ai răspuns?

— Că nu înțeleg nimic și că Gregor a dispărut pur și simplu. Atunci el mi-a vorbit despre tine ca să mă pună în gardă. Mi-a spus că ești un agent american, un ucigaș. Atunci nu m-am mai putut stăpâni și i-am spus că ești cel mai bun *macho* din lume. L-am făcut să închidă telefonul.

— Dumnezeule! făcu Malko.

Telefonul Isabelei era cu siguranță ascultat. Acum și spaniolii și rușii știau că el are relații cu tânăra femeie.

— N-a trecut mult și iar a început să sune telefonul. De câte ori ridicam receptorul nu răspundea nimeni. Iar azi dimineață am fost trezită de poliție. Voiau să afle dacă îl țin la mine pe Kirsanov contra voinței acestuia. Le-am declarat că de-abia îl cunosc și că sper să nu-l mai văd în fața ochilor niciodată.

— Bravo! Asta-mi place! spuse Malko și o sărută. Ești superbă!

— Da, dar bărbatul meu va veni la Madrid la sfârșitul săptămânii. Îți dai seama ce poate ieși dacă descoperă că oamenii se omoară în apartamentul meu?

— N-ai grijă, totul se va rezolva, o asigură Malko. Peste trei zile, Gregor pleacă din Spania.

— Atunci ne vom putea întâlni în liniște? întrebă incorijibila spaniolă.

— Păi parcă spuneai că-ți sosește bărbatul...

— Este adevărat, dar el nu va rămâne aici tot timpul.

Malko se apropie de fereastră. Seat 2000 aștepta jos. Neputând reacționa brutal, rușii își arătau măiestria în arta hărțuirii. Frecându-se ca o pisică de el, Isabel spuse:

— Atunci, este adevărat că ești și tu un spion?

— Aproape.

— O, când le voi povesti prietenelor mele...

— Ai un telefon jos în hol?

— Da.

— Mă întorc imediat.

Strecurându-și marele revolver sub haină, el luă ascensorul. Portarul se uită la el intrigat. Malko sună la numărul vilei. Chris Jones tocmai sosise.

— Mă bucur că m-ați sunat. Amicul nostru este al naibii de nervos. Vi-l dau la telefon.

Vocea furioasă a lui Gregor urlă amestecând cuvinte în rusește cu altele în engleză.

— Vreau să știu ce face Isabel! Aici m-au stors de vlagă. Mi se pun zeci de întrebări fără un minut de răgaz. Nu mai rezist...

Bietul Gregor era într-un hal fără de hal. *Debriefing*-ul intensiv impus de James Barry îl epuizase.

— Vă voi aduce o scrisoare de la ea, îi promise Malko. Vă rog să vă calmați. Cât despre *debriefing*, știți prea bine că este indispensabil.

El închise telefonul și urcă sus la Isabel.

— Mă iei undeva să cinăm?

— Cum să nu. Dar mai întâi îi vei scrie lui Gregor.

Ea îl privi bănuitoare.

— De ce i-aș scrie?

— Ca să-i spui că-l iubești și că ești nerăbdătoare să-l vezi...

Isabel avu un gest de recul.

— O, nu!

El se apropie de ea, îi ridică rochia și o sprijini de perete cu o încetineală calculată, țintuind-o cu privirea ochilor irizați cu vinișoare aurii și strângându-i sânii în palme.

— O, stai, mă doare! se plânse femeia cu glas tremurător.

Malko îi desfăcu picioarele cu genunchiul.

— Oprește-te! Ești o brută!

Degetele lui Malko strângea sfârcurile sânilor între degete. Oricare altă femeie ar fi țipat de durere. Dar femeia asta se topea văzând cu ochii. Acum începu să se miște ritmic sub greutatea lui, cu pântecele lipit de al lui.

El nici nu apucase să o penetreze că ea începu să geamă de plăcere, cuprinsă de orgasm.

— Monstrule!

Câteva clipe mai târziu, ea își reveni și cu ochii încercănați îl întrebă simplu:

— Ce ai vrea să-i scriu?

Malko îi dictă un scurt mesaj arzător, de natură să-l liniștească pe Kirsanov în legătură cu sentimentele amantei sale. Ea îi întinse scrisoarea cu un aer sfidător.

— Sper că nu-mi vei cere să fac și dragoste cu el, nu?

Malko prefera să nu-i răspundă: era o eventualitate care nu putea fi pe deplin exclusă. Acum că descoperise resortul secret al tinerei femei, între ei exista o complicitate perversă ce promitea mai mult.

* * *

James Barry opri automobilul Lincoln Mark VII negru în fața grilajului din fața imobilului în care se afla CESID. Imediat, un soldat apăru în cadrul porții.

— Am întâlnire cu generalul Vicente Diaz, spuse americanul.

Fu autorizat să staționeze în mica incintă plină cu mașini și un soldat îl conduse în vechea clădire ce găzduia Serviciile de contraspionaj spaniole. În hol era o clădură sufocantă. El se așeză și așteptă cu chipul impenetrabil ca de obicei.

Începând de dimineață, tensiunea continua să crească. Fusese convocat de Ambasadorul Statelor Unite care îl săpunise zdravăn pentru că nu fusese prevenit în cazul Kirsanov. Barry se apărase zicând că era vorba de un secret profesional. Ambasadorul îi răspunsese că indiferent de importanța pe care o avea acel trădător sovietic, nu admitea ca pentru el să provoace o criză cu guvernul spaniol.

Un soldat întrerupse gândurile americanului. Generalul Diaz îl aștepta în pragul biroului său, zâmbitor. Zâmbetul îi dispăru însă de pe chip când fură înăuntru. Cei doi bărbați nu nutreau o simpatie reciprocă, mulțumindu-se să se întâlnească la reuniuni lunare, la care nu se discuta cine

știe ce. Țările lor erau aliate în NATO, dar nici unul nu avea încredere în celălalt.

— Am fost înștiințat de Ambasadorul Uniunii Sovietice că le-ați răpit pe unul din ofițerii lor...

Barry își deschise geanta-diplomat cu un zâmbet resemnat. Scoase o cutie din carton și o așeză pe birou.

— Minte cu nerușinare, zise el rece. Ofițerul acela a cerut azil politic în Statele Unite. Este vorba de un agent KGB pe care colegii lui au încercat ieri să-l drogheze. Iată seringa utilizată în atentatul lor. Veți constata că este de fabricație sovietică. Ea conține un somnifer puternic, tot de fabricație sovietică. Serviciile dumneavoastră vor avea plăcerea să confirme spusele mele...

Generalul Diaz luă seringa. Nu crezuse nici o iotă din spusele ambasadorului rus, dar se bucura să le mai dea din când în când peste nas americanilor din CIA. James Barry îl călca pe nervi cu aroganța sa.

— Să lăsăm asta, făcu el mărinimos. Cert este că Kirsanov a dispărut. Știți unde se află?

— Da.

— Unde?

— Deocamdată nu pot să vă spun, pentru propria lui securitate. Vă asigur că este sub protecția noastră.

Generalul Diaz își linse buzele groase.

— *Señor* Barry, doar nu vreți să insinuați că aș putea denunța acest om celor din KGB?

James Barry îl privi cu răceală.

— Generale, dumneavoastră ascultați de ordine, ca și mine. Eu încă nu cunosc poziția guvernului spaniol în legătură cu această afacere. Știu în schimb că KGB este capabil de orice pentru a-l găsi pe Gregor Kirsanov, ca să-l trimită acasă și să-l ucidă. Ofițerul rus a hotărât să-și schimbe destinul și să treacă de partea noastră.

Generalul Diaz simți că se află pe teren alunecos.

— Ceea ce mă deranjează cel mai mult este că în afacerea asta este amestecată o cetățeană spaniolă...

— Asta ține de viața personală a lui Kirsanov, îi tăie

vorba Barry. Oricum, vă asigur că doamna despre care vorbiți nu va interveni în nici un fel în această poveste.

— Dar acel domn Malko Linge, găzduit la hotel *Ritz,* nici el nu intervine? întrebă spaniolul cu glas mieros.

— Ba da, ca interpret. Știe limba rusă și este un specialist pentru Europa de Est.

Liniștea se lăsă în birou, tulburată doar de zgomotul traficului. Americanul se hotărî să atace.

— Spania este o țară democratică și oricine are dreptul să intre sau să iasă liber fără a da socoteală, atât timp cât își vede de treabă, zise el. După câte știu eu, Gregor Kirsanov nu a comis nici un delict, adăugă el fără să vrea.

Imediat își dădu seama că a făcut o mare gafă.

— Acest lucru nu este deloc sigur, dar nu asta este problema. Pe de altă parte, țin foarte mult să stau de vorbă cu acest Kirsanov. Probabil că are multe de spus despre contactele sale în țara noastră...

— Vreau să vă încredințez că vă vom aduce la cunoștință toate informațiile primite de la el în acest sens, spuse Barry cu un ton oficial. Așa cum prevede contractul nostru în cadrul NATO...

— Eu unul prefer să-l contactez direct.

— Dacă maiorul Kirsanov o dorește, nu văd nici un inconvenient în asta, spuse cu seriozitate James Barry.

Din nou se lăsă liniștea. Generalul Diaz își linse din nou buzele. Îi plăcea enorm să se joace de-a șoarecele și pisica. Din nefericire, era așteptat la o reuniune și trebuia să întrerupă partida.

— Sper ca totul să se termine cu bine în interesul ambelor țări.

— Mulțumesc, făcu americanul ușurat.

— Ar mai fi o mică formalitate de îndeplinit, adăugă Diaz vesel.

Barry simți un nod în gât.

— Care?

— Guvernul meu mi-a cerut să mă asigur că maiorul Gregor Kirsanov va pleca de bună voie.

— Dar este evident!

— Desigur, dar sovieticii se pregătesc pentru o campanie de dezinformare, acuzându-ne că suntem complicii unui *kidnapping* organizat de CIA...

Văzându-l pe James Barry gata să explodeze, generalul Diaz îl calmă cu un gest mieros:

— Am hotărât ca Gregor Kirsanov să țină o conferință de presă în care să explice purtarea sa. Acolo vor fi invitați și colegii sovietici...

— Dar... protestă James Barry.

— După aceea, Kirsanov va fi liber să părăsească teritoriul spaniol și să plece unde vrea, continuă generalul. Am fixat acest lucru pentru luni, după week-end. Sunt sigur că veți fi de acord cu această formalitate.

Barry rămase total blocat. Ar fi fost o catastrofă.

Era exact ce ar fi vrut să evite. Situația îi scăpa de sub control. Această așa-zisă conferință nu putea fi decât o capcană a KGB-ului, un prilej pentru acesta de a se debarasa de Gregor Kirsanov.

Capitolul XI

James Barry încerca să-şi ascundă furia, dar bărbia îi tremura, iar ochii semănau cu două pietre de cobalt. Cu voce vibrantă, el îi spuse generalului Diaz:

— Pretenţia dumneavoastră este un amestec flagrant în afacerile interne ale unei ţări care vă este şi aliată. Sunt convins că ideea cu conferinţa de presă nu vă aparţine dumneavoastră ci ruşilor!

Generalul Diaz îşi îndepărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

— Nu. Dar ataşatul de presă de la ambasada lor a convocat pe principalii ziarişti din Madrid şi le-a povestit povestea cu răpirea. Asta va apărea în toate ziarele de mâine.

James Barry avu un şoc, deşi se aştepta şi la aşa ceva.

— Sovieticii vor profita de această întâlnire pentru a exercita presiuni asupra lui Kirsanov şi pentru a încerca să-l lichideze, spuse el. Le cunoaşteţi metodele. Nu se dau înapoi de la nimic.

Generalul Diaz se întunecă la faţă şi răspunse cu un ton sec:

— Eu mă pun garant pentru securitatea lui Gregor Kirsanov. Suntem în Spania, *señor* Barry, nu în Uniunea Sovietică.

James Barry nu răspunse. Totul se ducea de râpă. Când se va afla că Gregor a hotărât să fugă, toate „cârtiţele" şi în special Francisco Parral se vor da complet la fund. Generalul profită de tăcerea lui pentru a lansa ultima bombă:

— *Señor* Barry, am primit ordin să descopăr unde se află Kirsanov.

— El se află sub protecţia noastră! sări ca ars Barry. În deplină siguranţă.

Spaniolul clătină din cap cu o aparentă înţelegere.

— Sigur, *señor*, dar aici ne aflăm pe teritoriul spaniol. Vă dau cuvântul meu de onoare că această informaţie va rămâne „ermetică" la cel mai înalt nivel.

James Barry vru să-i pomenească de agentul Don Quijote, dar se abţinu la timp. Asta le-ar fi dat şi mai multe motive spaniolilor să-l reţină pe Kirsanov.

— Şi dacă refuz?

Generalul clătină din cap, iritat.

— Asta va avea un efect negativ asupra bunelor noastre relaţii, iar eu aş fi obligat să-l expulzes pe colaboratul dumneavoastră, domnul Malko Linge, şi să-l găsim pe Kirsanov prin propriile noastre mijloace.

Timp de câteva momente nu se auzi decât zgomotul instalaţiei de aer condiţionat. Apoi Barry spuse:

— Vereda de Los Alamos, numărul 22. În Moraleja.

În plus, îşi denunţa colaboratorul! Generalul notă şi îl privi cu un aer destul de crispat.

— Vă mulţumesc pentru cooperare, *señor* Barry.

Americanul avu brusc o idee îngrozitoare: şi dacă generalul Diaz era Don Quijote? Cu voce tare, el spuse:

— Dacă i se întâmplă ceva lui Gregor Kirsanov, dumneavoastră veţi fi socotit resposanbil. Să fie foarte clar acest lucru!

Generalul Diaz se ridică în picioare.

— *Señor* Barry, mă insultaţi!

— Nu, dar sper să nu fie nevoie să o fac !

El ieşi din birou fără să-i mai strângă mâna omologului său. Era turbat de furie.

* * *

Greaua poartă a Ambasadei Americane se deschise pentru a lăsa înăuntru Fordul Orion condus de Malko.

Înainte să intre în parching, un pușcaș marin îi controlă portbagajul, ridică capota și trecu pe sub mașină o oglindă, ca în Germania de Est. Erau măsuri standard împotriva terorismului.

James Barry vorbea la telefon când Malko bătu la ușa biroului său. El închise repede telefonul și-l pofti înăuntru.

— Vorbeam cu corespondentul meu din aeroportul Barajas. A filtrat pasagerii care au sosit cu zborul Aeroflot de la Moscova. Printre ei se află un anume Igor Molikof, un așa-zis cameraman ce lucrează pentru agenția *Novosti*. În realitate, este un ucigaș din Departamentul 8 al secției S din Primul Directorat.

— Vor să-l lichideze! spuse Malko. Trebuie să întărim măsurile de protecție.

— Din păcate, asta nu e tot, făcu Barry cătrănit...

El îl puse la curent cu întrevederea avută cu generalul Diaz. Malko reuși cu greu să-și ascundă decepția. Erau depășiți de evenimente.

— Va trebui să anulați această conferință de presă.

— Imposibil.

— În cazul acesta va trebui ca Iuni Kirsanov să nu se mai afle în Spania.

Barry îl privi fix.

— Ar fi o soluție, făcu el. Dar asta ar însemna să renunțăm la identificarea lui Don Quijote.

Malko încerca din răsputeri să găsească o soluție.

— Nu există o bază NATO la Rota, lângă Sevilla?

— Ba da.

— Ați putea obține autorizația de a-l exfiltra pe Kirsanov de acolo?

— Ar fi posibil. Dar de ce de la Rota? Torrejon este mai aproape de Madrid.

— Spaniolii supraveghează vila din Moraleja. Dacă îl vor vedea pe Kirsanov îndreptându-se spre aeroport, îl vor intercepta. În cazul în care noi îl vom mișca de acolo, ei vor urmări toate mișcările. În plus, dacă Isabel del Rio își va petrece week-end-ul la Sevilla și îi va cere să se întâlnească, am putea profita ca să dejucăm o posibilă urmărire și să-l scoatem prin baza de la Rota.

Barry se lăsă pe spate în fotoliu.

— Ar fi tentantă ideea, dar există mai multe probleme. Întâi, am nevoie de o aprobare de la Langley și de una de la Pentagon. Apoi am nevoie ca Isabel del Rio să coopereze.

— O voi convinge eu, spuse Malko cu un aer modest.

Barry râse:

— Nu este chiar o corvoadă, nu?

— Într-adevăr, recunoscu Malko. Plec imediat la ea și după aceea îl voi anunța pe Gregory.

— Mai treceți încă o dată și pe aici. Vom încerca să dejucăm un eventual filaj. Nu are sens să le indicăm popovilor unde se află mica noastră comoară.

— Nu vă temeți că rușii s-ar putea agăța de Isabel?

— Nu. Spaniolii i-au avertizat să nu încerce așa ceva.

* * *

Isabel del Rio îi deschise lui Malko. Abia ieșise din baie și avea doar un imens prosop în jurul trupului. Casa era inundată de acordurile unui flamenco pasional.

— O, ce devreme ai veni! Nu sunt încă gata!

El o sărută.

Ea se lipi de el toată, de sus și până în vârful degetelor. Era un animăluț cald, dornic să facă sex. Uneori Malko avea impresia că trăiește o idilă liniștită, nu că se află amestecat într-un pericol de moarte.

— Am nevoie de tine, spuse el.

Ea spuse îmbufnată:

— Nu este de ajuns o scrisoare, nu?

— Nu am reușit încă să i-o dau. De astă dată, dacă vrei să ne ajuți, chiar că vei scăpa de Bestie.

Ea i se atârnă de gât.

— Atunci fac tot ce vrei tu!

— Trebuie ca în seara asta să pleci la Sevilla pentru week-end.

— Cu tine?

— Voi veni și eu, dar nu acesta este scopul operațiunii.

El începu să-i expună planul său.

— Ce spui, crezi că soțul tău ar putea să ne pună bețe-n roate?

Ea își scutură pletele ude.

— Nu, în cazul în care îi explic cum stau lucrurile. Nu știu însă ce va zice Gregor. El va dori să plec cu el.

— Va înțelege. Este suficient să-i juri că-l vei întâlni acolo. După aceea vei face tot ce vrei.

— O, știi tu prea bine ce vreau eu, făcu Isabel pisicoasă. Te vreau pe tine... Gregor va fi cumplit de nefericit când va vedea că nu vin, făcu ea zâmbind.

— Deci ne-am înțeles. Pleci în seara asta la Sevilla. Gregor îți va telefona și-i vei da întâlnire la hotelul *Alfonso XIII*. Cum conversația va fi ascultată, va trebui să fii foarte convingătoare.

— Las-pe mine! făcu ea savurând dinainte momentul.

— Unde am putea să ne întâlnim noi duminică? întrebă Malko. Am nevoie de un loc în care să putem scăpa de un filaj și de unde să putem pleca spre Rota.

— La catedrală, sugeră Isabel. Ne întâlnim acolo după masă. Este imensă și plină de turiști. Dacă ești supravegheat, nimeni nu se va mira că ești acolo. Există multe ieșiri...

— O idee formidabilă!

— Așteaptă! făcu ea. Eu cunosc locul la perfecție. Nu trebuie să ratăm întâlnirea. Aproape de intrarea ce dă spre Plaza de la Giralda, există o micuță capelă mai retrasă, dedicată lui Iuda.

Nici nu putea găsi un loc mai potrivit...

— Trebuie să merg să-l anunț pe Kirsanov, spuse Malko. Și să-i dau scrisoarea ta.

— Întoarce-te repede! Mor de foame!

* * *

Un minibuz cu ferestre fumurii ieși din curtea ambasadei SUA prin poarta de pe Calle Hermanos Becquer. Era urmat de alte trei mașini. El se îndreptă spre Avenida Joaquim de Costa, urmărit de un Buick în care se afla Bob, adjunctul lui

James Barry: Mașina pătrunse pe aleile liniștite din Parque Roma, escortată de Buick. Acolo se opri câteva secunde și Malko schimbă locul cu Bob.

— Ne întâlnim acolo peste un sfert de oră, îi spuse acesta.

* * *

Gregor Kirsanov ascultă planul lui Malko. În numai două zile, se schimbase mult. Avea chipul tras și cearcăne mari sub ochi. El își aprinse o țigară și sufă încet fumul. Cei doi analiști ce aveau sarcina să-l interogheze se retrăseseră pe terasă discreți împreună cu Bob, când sosise Malko. Rusul devorase scrisoarea lui Isabel.

— Atunci veți renunța la Don Quijote? întrebă el.

— Nu cred că există o altă soluție. Mâine toate ziarele vor scrie despre dumneavoastră.

— Și ce se aude despre banii mei?

— Asta e o problemă pe care o va rezolva domnul James Barry. Vă asigur însă că totul se va aranja.

Sovieticul îl privea absent. Malko simți că răbdarea acestuia ajunsese la capăt. Bietul om era torturat de ruptura de foștii săi tovarăși, de teama ca Isabel îl va părăsi, dar și de angoasa schimbării fundamentale din viața sa. Viitorul i se părea confuz și nesigur. Gregor făcu un gest de neputință.

— Oricum, nu mai rezist la tot acest interogatoriu. Vreau să mă odihnesc puțin.

Dacă ar fi știut ce-l așteaptă la „ferma" din Virginia...

Acolo era centrul pentru *debrieting* al CIA.

Chris și Milton îi observau, întrerupând o partidă de poker.

— Să așteptăm răspunsul de la Langley, îl sfătui Malko, nu este cazul să ne pierdem cumpătul.

— La ce oră mâncăm? întrebă Chris Jones. Ieri seară am cinat la ora unsprezece... În plus a fost ceva grețos: orez cu tot felul de chestii dubioase în el. Din fericire, s-a servit Perrier...

Fuseseră serviți cu *paella* și nu-și reveniseră încă. Cei doi uriași erau obișnuiți să cineze la ora șase după amiază și acum mureau de foame. Spaniolii aveau niște ore de masă aiurite. Malko se uită la ceas. Era ora două.

— Curaj, mai așteptați încă o oră.

Nu-i mai rămânea acum decât să se întoarcă în oraș și să ia masa cu Isabel.

* * *

Limuzina Lincoln a lui James Barry rula pe N 1. Era sâmbătă dimineața și madrilenii se buluceau către zonele de agrement din afara Madridului. *Când ajunse pe șoseaua ce ducea la Moraleja, acceleră.*

— Priviți, spuse Malko.

O mașină banală din CESID păzea la intrarea în vilă. Ei pătrunseră în garaj și de acolo, *în living-room. Gregor*, în halat de acasă, lua micul dejun.

— Gregor, am primit autorizația să te scoatem de aici, spuse americanul. Un avion militar va decola de la Rota mâine pe la ora patrusprezece, cu dumneavoastră la bord.

— Nu mai rămâne decât să o sunați pe Isabel, sugeră Malko. Ea trebuia să fie acum la Sevilla.

Gregor formă numărul. Isabel răspunse imediat.

— Sunt eu, făcu Kirsanov. Cred că voi pleca din Madrid luni. Când te întorci?

Din aparat se auzi un lung strigăt de dragoste:

— Mă întorc abia marți. Vreau însă să te văd înainte să pleci.

— Nu știu dacă este posibil...

— Vreau să fac dragoste cu tine, să ne iubim ca nebunii, înainte de a ne despărți !...

Kirsanov obiectă cu glas moale:

— Dar tu vei veni după mine!

— Eu vreau să te văd acum, îi tăie vorba Isabel. Vino. Descurcă-te cum poți, Îți poruncesc!

Ea începu o lungă litanie plină cu obscenități. Și o asculta atâta lume... Kirsanov se învioră brusc. O credea.

— Vino la hotelul *Alfonso XIII*, în Sevilla, spuse femeia. Ne întâlnim acolo duminică la ora cinci după-amiază. Așteaptă-mă în camera ta.

Ea închise telefonul. Gregor își reveni cu greu.

Isabel își jucase rolul în mod desăvârșit. Cei care le interceptaseră convorbirea puteau fi siguri de patima ce-i răvășea pe cei doi amanți.

— O. K., făcu Barry. O să-l anunț pe generalul Diaz, blestemat să-i fie numele, că vom pleca. Nu va putea să ne refuze.

Malko tăcu. Un al șaselea simț îi spunea că exfiltrarea lui Gregor Kirsanov pe sub nasul celor din KGB și CESID nu avea să fie deloc simplă.

Capitolul XII

— Ce plicticoasă este *Andaluzia*! remarcă Chris Jones uitându-se prin hublou.

Câmpia andaluză, arsă de soare, netedă ca-n palmă precum şi clădirile moderne ce înconjurau oraşul vechi, nu păreau deloc atrăgătoare.

Cu stomacul strâns de emoţie şi stres, Malko privea cum se apropie de pământul galben. Le fusese destul de greu să-l convingă pe generalul Diaz ca să-l autorizeze pe Kirsanov să plece din Madrid. Evident, interceptarea convorbirii cu Isabel îl liniştise. Putea însă să le întindă o capcană...

Viitorul avea să le arate repede adevărul.

Gregor Kirsanov plecase la aeroport într-*un Cadillac* blindat împrumutat de la Ambasadorul Statelor Unite. Era încadrat de cei doi *baby-sitters*, Chris şi Jones. Din păcate, aceştia fuseseră nevoiţi să-şi lase artileria la Bob care trebuise să se deplaseze cu maşina la Sevilla.

Malko încerca să-i identifice pe agenţii lui Diaz, dar nu reuşea. Era sigur că trebuie să fie prezenţi în avion. Aparatul aterizează uşor. Erau la Sevilla, ultima etapă spaniolă pentru Kirsanov. Chris Jones îşi suci gâtul şi scoase un oftat de uşurare.

— A sosit şi Bob, ne aşteaptă pe pistă!

Cele două gorile nu se simţeau în apele lor fără arme.

Adjunctul lui Barry îi aştepta sub soarele arzător. Avionul era aproape gol. Chiar şi japonezii se temeau să înfrunte această căldură toridă. Deşi avionul avea instalaţie de aer condiţionat, Barry transpirase cumplit. Nu putea suporta căldura din sud, dar prezenţa sa era indispensabilă pentru încheierea operaţiunii.

Gregor Kirsanov era mai puţin palid, iar ochii săi erau mai plini de viaţă. Protejat de Chris şi Milton, el coborî pasarela. Înainte să părăsească Madridul, avusese o conversaţie serioasă cu James Barry în legătură cu suma de un milion de dolari. Americanul îi promisese solemn că-i va da banii, ori ce s-ar fi întâmplat, iar asta îi ridicase serios moralul. Perspectiva de a-şi reîntâlni iubita contribuia din plin la acest lucru.

— *My God!* Dar este un adevărat cuptor! exclamă Chris când puse piciorul pe pământ.

Erau 45°. Malko sări în Mercedesul închiriat de Bob de la agenţia Budget. Acesta din urmă îl conduse pe Barry la maşina sa, un Buick alb. Chris şi Milton îşi primiră valiza ce conţinea tot arsenalul lor şi, cinci minute mai târziu, se aflau în drum spre Sevilla. Parcă ar fi fost în Marrakes. Nu lipsea nimic: nici palmierii, nici bananierii şi nici marile bulevarde perpendiculare unele pe celelalte. Cei doi „baby-sitters" priviră lung hotelul *Alfonso XIII.*

— Pe la noi, asemenea construcţii sunt muzee, făcu mirat Milton.

Arhitectura rococo a hotelului *Alfonso XIII* era impresionantă, cu coloanele, cu stucaturile şi lambriurile din lemn închis la culoare şi cu pardoseala multicoloră.

Chris Jones întinse mâna către două uşi din lemn sculptat ce aveau pe ele câte o cruce mare.

— Hei, au aici şi confesional!

De fapt erau uşile de la ascensoare... Toată aripa etajului patru, dinspre Avenida San Fernando le era rezervată lor. Fiecare cameră de acolo avea dimensiunile unui teren de baschet.

Când se văzu în camera sa, Kirsanov se repezi la telefon, fără să-i pese de Malko.

Era inutil să-l întrebe unde sună...

— Am ajuns, spuse el. Când te văd?

Malko nu auzi răspunsul, dar ghici după decepția ce se ivi pe chipul lui.

— Nu poate să vină în seara asta, spuse Gregor după ce închise telefonul. Are un dineu cu soțul ei... Ne vom întâlni mâine la ora cinci.

— Doar așa fusese vorba, remarcă Malko, În realitate; trebuie să ne întâlnim mâine la catedrală. De acolo, plecăm direct la Rota.

— Dar nu o să pot să o...

— Gregor Ivanovici, aveți toată viața în față, zise Malko. Mai întâi trebuie să ieșiți din Spania. Aici sunteți în pericol de moarte.

Rusul clătină din cap.

— Știu asta!

Cu toate acestea, părea că nu-i pasă, ca și cum viața nu ar fi fost atât de importantă pentru el. Era tipica reacție a sufletului slav.

Milton Brabeck apăru transpirat, cu cămașa lipită de corp. Făcuse turul hotelului, cu grădini cu tot.

— Totul pare a fi OK, zise el. În afară de cuptorul de afară. Am impresia că sunt un urs polar parașutat în Sahara.

Gregor se lungise îmbrăcat pe patul său. Malko îl lăsă și se duse în camera lui.

Chris și Milton se instalară pe palier unde puteau supraveghea culoarele și ascensoarele. Aveau cu ei suficiente arme ca să poată transforma în foc de artificii minunatele lambriruri ale hotelului *Alfonso XIII*. Acum nu le mai rămăsese decât să se roage pentru ca totul să se petreacă în liniște.

* * *

Un pianist amărât în țoale de gală interpreta fără convingere o versiune destul de chinuită a unei arii din

opera *Carmen*, încercând să animeze atmosfera imensei săli de mese care era mai degrabă pustie.

Maiestuoasele lustre din cristal lungi de cincisprezece metri păreau că strivesc cele două perechi de tineri și grupul alcătuit din Malko, James Barry, Kirsanov, Bob și cele două gorile. Una dintre tinerele de la masa vecină nu adăugaseră la tricoul portocaliu decât o pereche de sandale și o bucățică de fustă. Fata părea destul de ameţită, dar se căznea să danseze în stil flamenco pe acordurile pianului.

Un nor de chelneri roia în jurul celor trei mese ocupate, solemni ca niște ciocli. Acest grandios decor a la Marienbad, avea mai degrabă un efect oprimant în ciuda frumuseții sale. Gregor Kirsanov căscă. Nu voise să se atingă de mâncare.

— Mă duc să mă culc, spuse el.

El se sculă de la masă, iar pianistul, brusc trezit de zgomotul făcut de scaun, reluă uvertura la opera *Carmen*, care era probabil singura piesă din repertoriul său. Încadrat de cele două gorile, rusul dispăru din patio.

— Aveți ceva noutăți de la Madrid? îl întrebă Malko pe Barry.

— Nu. Totul pare O.K. Mă voi duce și eu la culcare.

Ei rezervaseră locuri pentru Sevilla, folosind nume false. KGB nu putea supraveghea toate zborurile ce plecau din Madrid. Riscul era destul de mic. Cu toate acestea, Malko nu era liniștit. Prea părea totul în regulă.

Rămas singur, el mai consumă o votcă pe o terasă interioară a barului instalat în patio. Hotelul părea complet adormit și pustiu. Zidurile groase înăbușeau toate zgomotele orașului. Doar un clopot începu să bată într-un ritm lent, undeva în depărtare, ca un glas.

* * *

Un soare dogoritor strivea Plaza de la Giralda, plină până la refuz de mașinile turiștilor și dominată de silueta impozantă a colosalei catedrale gotice cu acoperișul plin de turnuri din piatră. Undeva, într-un colț umbrit, un beţiv cânta

o melodie îndrăcită: *Am doar optsprezece ani și beau doar apăăăă!*

În Sevilla, copii se nășteau cu o chitară între dinți...

Milton Brabeck căzu pe spate când văzu catedrala.

— Este mai haioasă decât Disneyland!

Gregor Kirsanov, cu ochelari de soare la ochi, pătrunse primul în catedrală, urmat de cele două gorile, de Malko și Barry. Ei trecură pe lângă un grup de francezi sosiți de la Malaga să petreacă week-end-ul în Andaluzia pentru un preț ridicol de mic.

Cu aparatele de fotografiat în mâini, ei explorau imensa catedrală, socotită a treia din lume ca frumusețe și mărime. Malko se opri ca să se orienteze și să-și obișnuiască ochii cu întunericul dinăuntru. În ciuda căldurii, fusese nevoit să îmbrace haina ca să ascundă țeava lungă a revolverului Viking. Cât despre gorile, costumele acestora erau atât de deformate, încât păreau a fi victimele unei maladii rare și îngrozitoare.

De jur împrejurul colosalului naos se aliniau zeci de capele protejate de grilaje din fier forjat. Fiecare era dedicată unui anumit sfânt. Pereții lor erau complet acoperiți cu picturi prăfuite, adunate acolo de secole. Oricare dintre ele ar fi putut fi considerată piesa de aur a oricărui muzeu din lume. În fața capelei destinate lui Iuda, nu se afla nimeni. Desigur, existau sfinți cu mult mai reprezentativi... Isabel ar fi trebuit să fie deja acolo.

James Barry se apropie de Malko.

— Bob a lăsat mașina pe Avenida de la Constitución. Cheile sunt pe planșeu, spuse el. Unde este Isabel del Rio?

— Va sosi, nu vă enervați, făcu Malko.

Era bine ca Isabel să nu fi pățit ceva. Oricum, ei trebuiau să plece la douăsprezece și jumătate cel mai târziu. Mercedesul era parcat la vedere, în Plaza de la Giralda.

Rusul, aflat în fața capelei lui Iuda, contempla cu un aer indiferent un tablou pictat de Goya. Catedrala forfotea de lume. Parcă erau într-o piață. Grupurile de turiști se buluceau peste tot, fotografiau și se interpelau în toată limbile pământului.

Parcă era Turnul din Babel!

Neliniștit de absența tinerei femei, Malko ocoli catedrala, fără nici un rezultat.

În mijlocul naosului, un preot oficia misa în fața câtorva credincioși, într-un sanctuar de un fast nemaiîntâlnit.

Privirea lui Malko se opri asupra unei femei îmbrăcate cu o rochie albă ajustată, strânsă cu o centură neagră, ce-i sublinia finețea taliei. Cum nu putea să-i vadă decât spatele, el se apropie și recunoscu profilul lui Isabel del Rio. Avea un aer de reculegere și ținea mâinile încrucișate în față, iar capul îi era acoperit cu o mantie ce-i conferea un aer pocăit.

Ce căuta ea acolo, tocmai acum, când fiecare clipă era atât de prețioasă?

Strecurându-se prin mulțime el reuși să se apropie de ea. Tânăra îl zări dar nu se mișcă.

— M-am întâlnit cu un prieten de-al soțului meu, îi șopti ea. I-am spus că mă duc la misă. Fii atent, el se află mai în față. Voi veni când voi putea.

Liniștit, Malko se întoarse la capela din luda.

— Isabel este aici, spuse el.

Kirsanov se lumină de parcă i s-ar fi arătat Sfânta Fecioară.

Ei se îndreptară către centrul naosului. Misa tocmai se terminase. Câțiva credincioși mai stăteau în genunchi în sanctuar, cufundați în rugăciune. Isabel del Rio, cu aerul cel mai cucernic din lume, părea pe cale să-i fie iertate toate păcatele.

Gregor nu mai pierdu nici o clipă. El se apropie de ea. Isabel îl privi pe Malko furioasă la culme. Apoi se ridică și ieși din sanctuar, urmată de rus. Acesta o prinse de braț și o trase într-un colț mai liniștit.

— *My good Lord!* exclamă cu voce scăzută James Barry.

Gregor Kirsanov o proptise pe Isabel de un stâlp și o sărută cu foc. Era un adevărat sacrilegiu. Desigur că în timpul destinat turiștilor, catedrala semăna mai degrabă cu un bâlci decât cu un loc de cult, dar totuși așa ceva nu se putea face!

James Barry se apropie de cei doi care erau parțial acoperiți de siluetele impozante ale gorilelor.

— Repede! Să plecăm! zise el. Ne așteaptă mașina.

Rusul, ocupat să descheie nasturii de la rochia amantei sale, păru că nu-l aude. Și mai grav încă era că femeia gusta din plin această tentativă de viol. Probabil că mirosul de tămâie îi ațâța simțurile... Fără a fi forțată, ea ridică un picior și-l sprijini de o băncuță din apropiere, permițându-i lui Gregor să se vâre între coapsele ei dezgolite. Din fericire, locul era destul de izolat...

Isabel del Rio îi aruncă lui Malko o privire resemnată.

— Doar nu are de gând să o reguleze aici, spuse sufocându-se de indignare James Barry. *It's disgusting*[1].

— Ba cred că da, zise Malko.

Tocmai văzuse bucata de dantelă albă care alunecase de-a lungul picioarelor femeii, trasă de mâna lui Gregor Kirsanov.

Milton și Chris priveau la această scenă cu chipurile aprinse.

— Ascunde-ți-i! le ordonă Malko. Nu avem nevoie de un scandal tocmai acum.

Era și timpul. Câțiva turiști renunțaseră să-l asculte pe ghidul grupului lor și rămăseseră pironiți. Nu le venea să-și creadă ochilor...

Dezlănțuit, Gregor Kirsanov o ținea pe Isabel de mijloc și o țintuia de coloana de piatră, izbind-o cu sete nedomolită. Era o adevărată bestie.

Dintr-o dată, Malko îl zări pe sacristanul de serviciu. Acesta venea înfuriat spre ei. Milton Brabeck îl izbi cu pumnul în stomac aruncându-l pe o bancă de lemn. Bietul creștin rămase lat acolo, cu gura deschisă, ca un pește scos din apă.

Malko se repezi la el. Trebuia cu orice preț să-l împiedice să dea alarma. A face sex într-o catedrală merita stigmatizarea publică! El îi vârî în buzunarul sutanei un

---

1. Este dezgustător! (n. a.)

teanc de bancnote de cinci mii de pesetas și-i spuse cu voce joasă:

— Nu-i nimic. Femeia asta are o criză de isterie, iar bărbatul încearcă să o calmeze.

„Criza" se termină cu un țipăt scurt și ascuțit scos de Isabel del Rio, care juisa ca o posedată, în timp ce Gregor Kirsanov, înfipt în ea, explodă cu un geamăt de om înecat.

El aruncă spre Malko o privire fericită.

— Gregor Ivanovici, v-ați comportat ca un porc, izbucni Malko. Să plecăm imediat de aici!

Rușinat, rusul își aranjă hainele. Isabel își ridică slipul de jos și se apropie de Malko.

— Tu ai vrut-o... făcu ea spășită.

Malko nu-i răspunse. El îl trase pe Kirsanov de braț.

Acesta încercă să-i reziste cu gâtul răsucit spre Isabel.

— Vei veni repede după mine, nu?

— Îți jur, iubitule! spuse ea cu un glas ce ar fi înmuiat și inima unui inchizitor.

Gregor se întoarse către Malko.

— De ce nu vine și ea cu noi?

— Pentru că nu se poate. Nu are autorizație să pătrundă în baza noastră de la Rota, spuse tăios Malko.

Rusul se lăsă târât, după ce-i aruncă lui Isabel o privire disperată.

Isabel se apropie brusc de Malko și-i spuse îngrijorată.

— Sunt acolo doi bărbați și o femeie. Ce-i curios este că i-am văzut și mai devreme în fața mea, la misă.

Malko îi zări pe cei trei, care stăteau ceva mai retrași în fața capelei Sfântului Anton. Malko îl întrebă pe Kirsanov:

— Îi cunoașteți pe cei trei oameni de acolo?

Rusul întoarse capul și păli.

— Da. Cel mai înalt este Igor Molikof, un ucigaș din Departamentul „S". Cum au ajuns aici?

— Au urmărit-o pe Isabel, zise Malko. Ea i-a adus la dumneavoastră.

Tânăra femeie se apropie de ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă. Pleacă repede. O să te sun când mă întorc de la baza Rota.

Isabel plecă fără să protesteze. Kirsanov era prea tulburat ca să o mai reţină. Malko privea la mulţimea de turişti ce se afla în imensul naos. Oare erau aici şi agenţi din CESID? Trebuiau să plece imediat de aici, dacă mai era posibil.

— Au venit aici ca să mă lichideze! zise Kirsanov.

Cei trei sovietici se aflau între ei şi ieşirea din catedrală.

— Să mai facem un tur al catedralei şi să ieşim pe altă poartă. Există o ieşire ce dă în Curtea cu Portocali.

Din fericire, studiase cu grijă planul catedralei şi a anexelor acesteia.

Chris Jones se aplecă şi îşi armă revolverul „38" aflat la gleznă. Când se ridică, spuse:

— Să plecăm. De cei trei se va ocupa Milton.

— Nu, spuse Malko. La prima împuşcătură se va crea mare panică. Trebuie să acţionăm discret.

James Barry se uită nervos la ceas.

— Peste cinci minute va trebui să fim plecaţi, zise el. Avionul nu ne aşteaptă, şi-aşa abia l-am obţinut.

Ei traversară naosul către dreapta. Imediat, ruşii în afară de Igor, se luară după el. După ce ocoliră corul, îl zăriră pe ucigaşul din Departamentul „S" stând sprijinit de monumentalul mormânt al lui Cristofor Columb.

Kirsanov se opri brusc.

— Atenţie!

— Aşteptaţi aici, spuse Malko. Vom încerca noi să-l neutralizăm. Chris şi Milton, voi ocupaţi-vă de ceilalţi doi. Femeia şi tovarăşul lui Igor se aflau în faţa unei capele, nu departe de mormântul dăltuit în piatră şi susţinut de statuile a patru regi.

Chris şi Milton dispărură în umbra unei coloane în timp ce Kirsanov încerca să se ferească de foştii săi colegi, acoperit de James Barry.

Malko îl examină pe Igor, aflat la câţiva metri depărtare de el. Rusul părea că nu-l cunoaşte. Brusc el luă aparatul de fotografiat, echipat cu un teleobiectiv şi îl îndreptă înspre Malko.

O fracțiune de secundă mai târziu, în spatele lui se auzi un sunet înfundat și un nor de praf fu dizlocat dintr-o coloană multicentenară. Aparatul rusului era de fapt o armă echipată cu amortizor! Ochiul rotund al obiectivului se îndreptă din nou către Malko, iar acesta simnți că i se taie picioarele. În spatele său se auzi un strigăt:

— *Vnimanie*[1]*!*

1. *Atenție! (n. a.)*

Capitolul XIII

Mâna lui Malko apucase revolverul ascuns sub haină, când un obiect voluminos lovi falsul aparat de fotografiat al rusului. Malko făcu un salt și se adăposti în spatele unui stâlp uriaș, cu arma în mână. Igor se dăduse înapoi, dispărând în spatele mausoleului lui Cristofor Columb. Malko zări pe jos brațul de lemn al unei statui vechi de câteva secole. Gregor Kirsanov îl smulsese și-l aruncase în ucigaș împiedicându-l să tragă...

Din nefericire, Igor se afla tot lângă ieșire. Malko se gândea disperat cum putea ieși din acest blocaj, când Chris și Milton își făcură apariția împreună cu ceilalți doi adversari ruși. Totul se petrecu foarte repede. Din fericire nici un turist nu se afla în preajmă. Chris Jones o imobiliză pe femeie cu ambele mâini. Malko se aștepta ca aceasta să fie neutralizată imediat. Falsă iluzie! Aceasta se aplecă și se ridică brusc lovindu-l cu capul în plină figură pe american. Chris îi dădu drumul cu un geamăt. Milton sări în fața rusoaicei și îi pocni un pumn în nas lăsând-o lată.

Milton o târî până la un confesional închis cu un grilaj. Înainte ca femeia să-și poată veni în fire, el o lovi cu latul palmei peste ceafă și o vârî cu capul între barele de fier! Victima scoase un urlet sălbatic care răsună în tot naosul și încercă să-și elibereze capul, dar nu reuși. Igor, pistolarul, se făcuse nevăzut. Malko înarmat cu revolverul său Viking,

ocoli mormântul lui Cristofor Columb, dar nu-l zări. El se întoarse la Kirsanov în același timp cu Barry și cu cele două gorile. Chris avea fața plină de sânge și înjura ca un birjar.

— Să plecăm numaidecât, spuse Malko.

Era și timpul. Țipetele de durere ale rusoaicei aveau să aducă Guardia Civil. Grupul tocmai se pregătea să iasă din catedrală, când Malko îl reperă pe Igor. Cu falsul aparat de fotografiat, îndreptat către Gregor Kirsanov, el îi urmărea ascunzându-se după uriașii stâlpi de piatră.

Cu pulsul mărit la maximum, Malko ațintì revolverul către capul rusului și apăsă pe trăgaci. Igor se clătină, își duse mâna la față și se prăbuși chiar în clipa când Kirsanov trecea pragul în stradă. Malko se aplecă și luă de jos arma deghizată a lui Igor Molikof. Trăsăturile acestuia erau deja înțepenite. Glonțul îi străpunsese cutia craniană.

Malko își făcu și el apariția în Avenida de la Constitucion. James Barry îi făcea semne disperate să se grăbească. El traversă bulevardul în fugă și se aruncă în mașină. Pe bancheta din spate era Kirsanov, încadrat de cei doi *baby-sitters*.

Cu Malko la volan, mașina se îndreptă către autostrada A4 cu direcția către Cadiz. Baza militară americană Rota se afla ceva mai departe, la est de acel oraș. Gregor Kirsanov reuși să demonteze aparatul de fotografiat. În realitate, era vorba de o armă cu repetiție de calibrul „22", cu un încărcător de douăsprezece gloanțe. Totul era perfect trucat.

— Știam că există așa ceva, dar nu am văzut încă până acum, spuse Gregor. Numai cei din Departamentul „S" utilizează asemenea armament. A fost introdus în țară în valiză diplomatică...

Un singur lucru părea încurajator. Agenții din CESID nu se arătaseră în catedrală, altfel ar fi intervenit împotriva comandoului sovietic. În aparență, strategia lui Malko funcționa.

Palmierii se răreau făcând loc câmpurilor arse de soare. Buick-ul trecu pe lângă un indicator „Cadiz 123 km".

Gregor Kirsanov era foarte aproape de libertate.

* * *

— Ai zice că suntem în Ucraina, remarcă Gregor Kirsanov.

Mașina rula cu 150 la oră, străbătând o imensă cultură de floarea-soarelui. Traficul era extrem de redus. Nimeni nu îi urmărea cât se vedea cu ochii. Curând apăru un panou ce anunța *Salida 6.*

— Baza se află la cincisprezece kilometri depărtare pe șoseaua ce ducea la Rota.

Acolo le mai rămânea să-l urce pe Kirsanov într-un avion MAC.

Cinci minute mai târziu, Malko părăsi freeway și pătrunse pe un drum străjuit de salcâmi. Intrau în golful Cadiz, înconjurat de hoteluri și vile luxoase.

Gregor Kirsanov privea peisajul cu un aer absent. Malko reduse viteza căci drumul era strâmt și sinuos. Doi motocicliști ai poliției, îmbrăcați cu uniforme verzi, stăteau pe marginea șoselei și supravegheau circulația la intrarea în Puerto Real.

După câteva minute, Barry spuse cu o voce uscată:

— S-au luat după noi!

Malko simți cum i se strânge stomacul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare: cei doi motocicliști rulau la treizeci de metri în spatele lor!

— S-ar putea să fie o simplă coincidență, zise el.

Milton și Chris schimbară o privire între ei, suprinsă de Malko.

— Chris, te anunț că în Spania mai există pedeapsa cu moartea. Mai ales, când sunt uciși polițiști. Cât mai avem până la bază, James?

— Trei sau patru mile, zise șeful centralei CIA.

— Are poliția vreo autoritate acolo?

— Habar n-am, mărturisi americanul.

Motocicliștii păstrau distanța. Tensiunea creștea văzând cu ochii. James Barry scoase un suspin de ușurare. Tocmai depășiseră un panou ce indica „Bază Militară, 1 km".

Ei intrară pe un drum drept care se bifurcă la un moment dat. O arteră înconjura enorma bază care se întindea pe o lungime de cincisprezece kilometri, iar cealaltă se termina la un post de intrare.

— *Holy shit!*

James Barry începu să se agite în fotoliul său. Cei doi motocicliști accelerară. Ei ajunseră în dreptul mașinii, o depășiră și acum rulau în fața ei.

Peste câteva clipe încetiniră viteza obligându-l pe Malko să treacă în baza hispanoamericană, deasupra căreia flutura steagul spaniol.

— Depășiți-i! spuse brusc Barry.

Tocmai el, care era atât de rezervat, făcea pe leul! Malko încercă să forțeze trecerea, dar unul dintre motocicliști îi tăie calea și-i făcu semn să oprească.

— Ce se întâmplă? întrebă Kirsanov cu glasul sugrumat.

Buick-ul opri la câțiva metri în spatele motocicletelor.

— Atenție, s-ar putea să fie oamenii din KGB, îi avertiză Barry.

Chris și Milton țâșniră afară din mașină, fiecare pe altă portieră, cu un Uzi în mână. În același moment, Malko zări cum un individ în uniformă iese din ghereta postului de control. Acesta se îndreptă către mașina lor. James Barry scoase un mormăit înciudat:

— Ha, uite că au început problemele. Este generalul Diaz din CESID.

Generalul se apropia cu chipul aspru. Barry se grăbi să-l întâmpine, la fel de rece. Spaniolul îl arătă cu mâna pe Kirsanov:

— Doresc să vorbesc cu acest domn, spuse el în engleză.

Chris și Milton își pregătiseră artileria cu discreție. Din postul de gardă își mai făcură apariția câțiva soldați înarmați, care înconjurară mașina.

— Acest domn a venit în zona americană a acestei baze pentru că are întâlnire cu cineva, făcu James Barry.

— Sunt dezolat, dar acum vă aflați încă pe teritoriul spaniol. Am toate motivele să cred că această persoană

intenționează să părăsească țara în mod clandestin. Nu vă las să treceți. În cazul în care el coboară, ceilalți pot să-și continue drumul.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Kirsanov prin fereastra întredeschisă.

— Eu aparțin Ministerului de Interne, spuse Diaz. Cine sunteți dumneavoastră?

Kirsanov sări din mașină, spumegând de furie. Malkó fu convins că are de gând să-l ia la bătaie pe general.

— Știți perfect de bine cine sunt! urlă el. Gregor Kirsanov, corespondent de presă al agenției *Novosti* din Madrid.

— Nu sunteți cumva și un ofițer KGB?

— Nu, sunt corespondent de presă și am dreptul să merg unde vreau.

— Cu siguranță, dar am impresia că vreți să părăsiți definitiv această țară. Or, acordurile consulare cu Uniunea Sovietică ne obligă să-i avertizăm și să le acordăm ocazia să vă vadă înainte de a vă lăsa să plecați...

— Genul acesta de probleme este de competența Afacerilor Externe, îi tăie vorba James Barry.

El transpira din plin, la fel ca și ceilalți. Era o canicula înfrozitoare. Generalul Diaz își pierdu calmul:

— *Señor* Barry, nu vă respectați angajamentele! Să încetăm acest joc stupid!

Americanul nu mai avut timp să răspundă. Gregor Kirsanov i-o luă înainte și-l interpelă pe ofițerul spaniol într-un mod voit ofensator:

— Sunteți un ticălos vândut celor din KGB! Vreți să rămân aici ca să mă asasineze! Până acum au încercat de două ori.

Generalul se făcu alb la față.

— Nu aveți dreptul să...

Barry sări și el.

— Este perfect adevărat că acest bărbat se află în pericol de moarte. Un comando sovietic KGB a încercat să-l asasineze acum o oră în catedrala din Sevilla. Eram acolo.

— Sunteți direct implicat în această tentativă! urlă Kirsanov.

Chipul lui era vânăt. Brusc el sări și-l apucă de gât pe general, înjurându-l în rusă și în spaniolă.

Soldații, motocicliștii și gorilele se repeziră și ei. Generalul reuși să se salveze din mâinile rusului, destul de șocat.

— Arestați-l pe acest individ! urlă el.

James Barry înlemni. El făcu un pas în față interpunându-se între atacatori și Kirsanov.

— *Over my dead body*[1]! făcu el.

O tăcere grea se lăsă câteva secunde. Chris și Milton erau gata să intervină. Generalul își aranjă cravata.

— Voi face un raport asupra acestui incident, spuse el ceva mai calm. Vă ordon să vă întoarceți în Sevilla și nu vă sfătuiesc să încercați să pătrundeți în bază prin cealaltă poartă. Oricum este și ea păzită. Am fost pus la curent cu cele petrecute la catedrală.

— Suiți-vă în mașină, îi ordonă Barry lui Kirsanov.

Rusul se supuse fără să mai protesteze. Malko întoarse mașina pe sub nasul spaniolilor.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Kirsanov.

— Să negociem, spuse Barry. Și să vă protejăm. Vă asigur că veți părăsi Spania. Chiar dacă vom fi nevoiți să participăm și la acea conferință de presă.

— Dar eu nu vreau! făcu rusul. Dacă insistați să fac asta, voi cere azil politic spaniolilor pentru că americanii sunt niște incapabili.

— Nu aveți decât, spuse rece americanul. Vă semnați însă singur condamnarea la moarte.

O tăcere grea și amenințătoare se lăsă în timp ce mașina lua viteză. După o oră de drum erau în periferia Sevillei și apoi, la hotelul *Alfonso XIII*.

Morți de sete, se îndreptară cu toții spre bar. Malko încercă să o sune pe Isabel, dar aceasta ieșise. El își luă

---

1 *Doar peste cadavrul meu! (n.t.)*

cheia de la recepție, lăsându-l pe Gregor în grija celor două gorile.

Nici nu pătrunse bine în cameră, că rămase *pironit în* prag. Isabel del Rio era lungită pe patul lui, citind o carte. Avea pe ea un portjartier roz, ciorapi negri și pantofi cu toc asortați. Ea se ridică și veni spre el unduindu-și trupul de sirenă și șopti:

— O, era și timpul să mă scapi de Bestie.

Malko nu mai avut timp să răspundă. Ușa fu trântită de perete și în cameră intră Gregor Kirsanov răcnind ca o fiară turbată.

* * *

Strangulată de mâinile rusului, Isabel scoase un țipăt răgușit. Malko îi sări în ajutor, dar primi o lovitură de cot ce îl lăsă fără suflu. Furia rusului se întoarse împotriva lui. Cu ochii ieșiți din orbite, acesta se năpusti asupra lui Malko. Voia să-l strangulеze.

— *Holy shit!* strigă Chris Jones care-l urma pe rus ca o umbră.

El îl apucă de gât de la spate. Kirsanov ripostă însă imediat. Era destul de voinic ca să mai poată riposta.

În toiul luptei, Malko reuși să scape din strânsoare, iar cele două gorile laolaltă îl doborârâ pe Kirsanov la pământ. În cădere, acesta făcu praf un scaun. Isabel se apropie îngrijorată.

— *Dios mio*, nu cumva l-ați omorât?

— Nu. Dar el pe tine ar fi vrut să te ucidă! explodă Malko. Când se va trezi, va fi vai și amar de tine.

— O să-i spun că m-am înșelat în privința camerei, făcu tânăra cu o candoare perversă. Dar ce s-a întâmplat? Credeam că l-ați expediat deja.

— Am avut niște probleme, spuse Malko. Operațiunea se amână cu câteva zile. Vom avea încă nevoie de ajutorul tău.

Chris nu reușea să-și ia ochii de la portjartierul ce nu putea acoperi triunghiul de blăniță neagră. Isabel era

pregătită să facă dragoste... Gregor Kirsanov își reveni în simțiri gemând. Cei doi *baby-sitters* îl ajutară să se pună pe picioare. Când dădu cu ochii de amanta sa, făcu un salt către ea.

Malko îl interpelă în rusește:

— Gregor Kirsanov, este vorba de o neînțelgere! Prietena dumneavoastră a greșit camera. Pe dumneavoastră vă aștepta. Au prevenit-o în legătură cu incidentul petrecut și a vrut să vă facă o surpriză.

— Este adevărat, spuse Isabel. Eram atât de fericită că te pot vedea din nou.

Privirea rusului se plimba neîncrezătoare de la unul la celălalt.

— De ce te-ai îmbrăcat ca o stricată? făcu el.

Isabel nu avu timp să-i răspundă. El o apucă de un braț și o târî afară.

— Pentru câtva timp, vom fi liniștiți, făcu Malko. Unde este James Barry?

— Sunt aici, făcu americanul care tocmai urcase cu liftul. L-au anunțat pe ambasadorul nostru. A făcut un protest. Mă tem însă că vom fi obligați să trecem și prin acea nenorocită de conferință de presă. Va avea loc mâine la ora cinci. Spaniolii s-au jurat că după aceea îl vor lăsa să plece.

— Dar KGB-ul?

— Aceștia tac mâlc. Spaniolii au făcut mare tărăboi pentru tipul pe care l-ați ucis. Le-am arătat însă aparatul de fotografiat trucat și au lăsat-o mai moale. Adevărata problemă va fi conferința de presă. Pentru asta va trebui să luăm măsuri extreme de protecție.

* * *

Trecuse o oră, iar Malko se chinuia zadarnic să aștipească.

Din camera vecină se auzeau țipete și gemete. Era clar că Gregor îi dădea lui Isabel o lecție să o țină minte toată viața. Un pic mai târziu, sună telefonul. Era Isabel.

— Bestia nu vrea să mă lase să plec. Soțul meu nu știe unde sunt și trebuie să plec. În plus, hainele mele sunt la tine.

— Vin imediat.

El adună tot ce găsi și bătu la ușa rusului. Gregor îi deschise înfășurat cu un prosop, cu un aer furios. Isabel era lângă el. Tot corpul îi era plin cu vânătăi. Gregor spuse repede:

— Nu vreau ca ea să plece!

— Fii înțelegător, pledă Malko. Nu este cazul să faci o dramă, mâine ea va fi la Madrid cu noi. Dacă însă dispare, soțul ei va lua măsuri și asta ne va complica situația.

Isabel profită ca să se îmbrace repede. Apoi se strecură printre ei și spuse:

— Pe mâine, iubitule! îi spuse ea rusului și-i făcu cu ochiul lui Malko.

Kirsanov se resemnă.

— Eu nu vreau să mă pretez mâine la acea comedie, făcu el.

— Gregor Kirsanov, încetați să mai faceți pe prostul. Dacă ați fi fost ceva mai prudent, GKB-ul nu v-ar fi găsit în Sevilla. Conferința de presă este ultimul obstacol. Acum, dacă refuzați, e ca și cum v-ați predat în mâinile spaniolilor.

* * *

Chris îi dădu lui Kirsanov o vestă antiglonț și-l ajută s-o îmbrace. Erau cu toții instalați la hotelul *Ritz*, aproape de *Palace*, unde era programată conferința de presă. Milton căzu obosit pe un scaun.

— Sala a fost controlată minuțios. Este OK.

— Ce fac rușii?

— Sunt numai niște ziariști de la *Tass* și *Izvestia*. Ceilalți sunt spanioli. Locul este plin cu omologii noștri spanioli care îi controlează pe toți până la piele.

— Bine. Să mergem acolo!

Era ora cinci fără zece minute. Gregor Kirsanov era foarte palid. El se îndreptă către ascensor înconjurat

pușcași marini. Generalul Diaz îi aștepta la intrarea în *Hotel Palace*, țeapăn.

La intrarea în sală, era instalată o trecere magnetică pentru detectarea armelor. Înăuntru se afla o estradă, iar în fața ei erau câteva rânduri de scaune pentru ziariști. Din metru în metru era postat câte un agent de securitate american sau spaniol, care se uitau chiorâș unii la ceilalți.

Gregor Kirsanov coborî din Cadillac încadrat de Chris și Milton. Vesta antiglonț îl făcea mai țeapăn. Alți securiști se grupară în jurul său și grupul își făcu intrarea în sala de conferință.

Malko și James Barry rămaseră mai lângă intrare, supraveghind pe ultimii sosiți. Generalul Diaz se apropie de un microfon și ceru să se facă liniște.

— Gregor Kirsanov ne va explica comportamentul său. El poate să răspundă la întrebări în spaniolă, engleză și rusă.

Unul dintre sovietici se sculă în picioare și spuse în rusește cu o voce de stentor:

— Gregor Ivanovici, de ce vrei să-ți trădezi patria?

În limba rusă cuvintele a emigra și a trăda sunt aidoma.

Deloc impresionat, Kirsanov îndreptă un deget către rus.

— Acest bărbat nu este ziarist ci un agent KGB care a fost în subordinea mea!

Rușii protestară zgomotos. Gregor începu să-i înjure de mama focului, ca la ușa cortului... Când, în cele din urmă iucrurile se mai calmară, un ziarist de la *El Pais* întrebă:

— *Señor* Kirsanov, vă părăsiți în mod liber funcțiile deținute aici? Se vorbește că ați fi influențat în decizia luată de către serviciile secrete americane.

— Este complet fals! ripostă Kirsanov. Decizia mea a fost luată din motive politice și personale.

Malko își reținu respirația. Spera ca Gregor să nu pomenească numele lui Isabel del Rio. Soțul acesteia nu ar fi fost deloc încântat să afle din presă că îl încornorează nevasta... Din fericire, Gregor se lansă într-o lungă critică a regimului sovietic.

Brusc Malko își dădu seama de realitate. El făcu un salt și urlă:

— Gregor Ivanovici! Înapoi! Înapoi! Nu-l atingeți pe bărbos!

Capitolul XIV

Gregor Kirsanov întoarse capul către Malko și rămase încremenit, dar în hărmălaia din încăpere, nu putea să înțeleagă ce-i striga acesta. Disidentul se apropia de el cu mâna întinsă. Kirsanov ocoli un fotograf ca să i-o strângă. Malko ajunse chiar atunci în spatele bărbosului și sări la picioarele lui, întocmai ca un jucător de rugbi, și îl trânti la podea. Cei doi bărbați se rostogoliră pe jos sub ochii ziariștilor. Aceștia începură să-i fotografieze înnebuniți. Un fotograf întinse mâna disidentului ca să-l ridice de jos, dar acesta nu i-o luă...

— Gregor Ivanovici, plecați de aici! strigă Malko.,

Chris se grăbi să-l scoată pe rus din cameră. Milton Brabeck îl lăsă pe bărbos să se ridice singur sub amenințarea armei sale, un Magnum 357.

Cu ochii ieșiți din orbite, Vladimir Ilici era cuprins de o mare agitație. Generalul Diaz împrăștie mulțimea adunată în jur.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el.

— O tentativă de asasinat, cred, făcu Malko.

Generalul privi nedumerit la rusul cu barbă, care părea total inofensiv, așa neînarmat cum era.

— Cum, despre el vorbiți? Dar nu este înarmat. Cum ar fi putut...!

— Priviți-i mâinile la lumină, vă rog.

Cum Vladimir Ilici își ținea mâinile deasupra capului, era ușor. Pe ele se puteau zări niște dâre de vopsea.

— Sunt convins că i-au uns palmele cu un produs toxic, explică Malko. Era suficient ca Gregor să-i strângă mâna ca să-i intre otrava în piele...

— Dar el? Doar nu este un kamikaze!

Fotografii continuau să-l fotografieze pe rus fără să înțeleagă despre ce este vorba. Acesta începu să se agite:

— Lăsați-mă să plec ! Nu am făcut nimic !

— A primit un antidot, spuse Malko.

El se apropie de rus.

— Ți s-a cerut să-l ucizi pe Gregor Kirsanov?

Cum rusul se făcea ca nu înțelege, generalul Diaz spuse:

— Bine, atunci vei fi interogat.

Vladimir Ilici începu să sară pe loc, lac de sudoare.

— Nu, nu, lăsați-mă să plec. Trebuie să plec.

— Să-l lăsăm să plece, dar să-l urmărim, spuse Malko. S-ar putea să vedem ceva interesant.

Ofițerul spaniol dădu un ordin scurt oamenilor săi care îl lăsară pe rus. Imediat acesta își croi drum printre ziariști și o luă la fugă, străbătând hotelul ca scăpat din pușcă. Malko, însoțit de Chris se străduiau să nu-l piardă din ochi.

Lângă Kirsanov rămase Milton.

La colț cu Calle Cervantes, Malko zări o mașină oprită, cu doi bărbați la bord. Era un Seat 2000, cenușiu. Bărbosul alerga către el. Cei din mașină realizară că bărbosul era urmărit.

Un foc de armă se auzi, rusul se clătină și se prăbuși. Bărbatul care l-a împușcat, întinse brațul și mai trase un foc drept în capul bărbosului. Apoi mașina Seat 2000 demară în viteză, îndreptându-se către Plaza del Castillo. Chris Jones trase trei focuri după ea, fără un rezultat aparent.

Malko îngenunche lângă cadavru. Al doilea proiectil îi sfărâmase capul.

— Trebuie să i se facă analiza pielii mâinilor, spuse Malko. Sunt convins că sunt impregnate cu o otravă extrem de toxică. I s-a promis probabil că i se va administra antidotul după „prestația" sa. De aceea era atât de grăbit.

Câteva minute mai târziu, circulația fu întreruptă, iar strada gemea de polițiști... Generalul Diaz contempla gânditor trupul de la picioarele sale. Malko îi întinse o hârtie pe care erau notate datele mașinii „M-6743 CX".

— Nu cred că sovieticii l-au ucis pe acest om! remarcă generalul.

— Bineînțeles că nu. Am angajat pe alții să o facă. Fiți însă convins că ordinul de a-l ucide pe Kirșanov a plecat din piața Derjinski, din Moscova. Nici un rezident nu ar avea curajul să se lanseze în operațiuni atât de riscante și brutale fără un ordin scris al centralei sale.

Un polițist se apropie cu două dulii goale de calibrul 38. Puteau fi două indicii posibile.

— Generale, noi ne-am respectat promisiunea. Rămâne acum ca și dumneavoastră să v-o respectați, spuse Barry. Gregor Kirsanov trebuie să poată părăsi imediat Spania. Viața sa se află în mare pericol.

— Voi transmite imediat cererea dumneavoastră, spuse generalul absent.

Malko și James Barry se întoarseră pe jos la hotelul *Palace.*

— Unde este Kirsanov? întrebă Malko.

— În camera lui de la *Ritz*, răspunse americanul. Nu se va mișca de acolo până mâine, i-am reținut un loc pentru zborul de la ora 13 și 20, pentru New York.

Malko se rugă cerului să nu mai existe și alte probleme.

* * *

Gregor Kirsanov își privea fix valiza sa nouă așezată peste un vraf de ziare. Toate aveau pe prima pagină fotografia sa și a lui Vladimir Ilici. Se uita apoi la ceas. Era 11 și 10. Isabel del Rio ar fi trebuit să fie acolo.

James Barry plecase după viza lui de „ieșire". Telefonul sună. Malko ridică receptorul. Era Isabel.

— De unde suni? o întrebă el.

— Din Sevilla! Nu m-am putut trezi! spuse tânăra cu o voce confuză.

Pe de o parte, Malko se simți ușurat. Nu mai era vorba de o exfiltrare clandestină, iar Kirsanov era convins că Isabel va lua avionul o dată cu el. Malko știa că urmau momente dificile.

El întinse receptorul lui Gregor.

— Este Isabel. A pierdut avionul.

Ieși din cameră și se alătură celor două gorile. Isabel știa ce să-i spună. Când se întoarse în cameră, Gregor era distrus.

— Va trebui să-mi amân plecarea pe mâine, zise el. Nu vreau să plec fără ea.

— Nici vorbă de așa ceva, spuse cu fermitate Malko. Isabel va veni mai târziu.

Ușa se deschise și apăru James Barry. După chipul lui, se vedea că nu are vești bune.

— Spaniolii nu-i permit lui Kirsanov să părăsească Spania.

Malko rămase înmărmurit,

— Dar de ce?

Americanul se așează obosit pe un scaun.

— De vină este ambasadorul sovietic. Vrea să aibă o întrevedere între patru ochi cu Kirsanov la ambasadă...

— Dar de ce au cedat spanioii?

Barry ridică din umeri.

— Poate pentru că doresc să rămână în bune relații cu rușii. Pe de altă parte și CESID face presiuni asupra guvernului să aibă acces la Kirsanov.

— Atunci ce este de făcut?

— Nimic. Vom merge din nou în ascunzătoarea noastră din Moraleja. Pentru moment situația este înghețată. Se vor descurca diplomații între ei.

Calmul olimpian al americanului îl neliniști pe Malko. KGB-ul avea să profite de acest răstimp pentru a-l lichida pe rusul trădător.

— L-ați văzut pe generalul Diaz?

— Nu. Mă primește la ora trei. Vrea să veniți și dumneavoastră cu mine.

* * *

Generalul Diaz își primi vizitatorii cu mai multă căldură ca de obicei. El deschise un dosar ce se afla pe biroul său.

— Dulíile au vorbit, spuse el. În urma examenului balistic s-a constatat că gloanţele cu care a fost împuşcat Vladimir Ilici provin dintr-o armă utilizată pentru uciderea unui poliţist din Madrid. Principalul suspect este un terorist din ETA, Ignacio Aracama. Cât despre maşină, aceasta avea număr de înmatriculare fals şi, cu siguranţă, era furată.

— Aveţi certitudinea că există legături între sovietici şi ETA?

— Legături directe, nu, dar anumiţi membri ai ETA au fost pregătiţi în Yemen, în Libia sau în Siria. Nu este imposibil ca legăturile să fie indirecte.

— Ce mai ştiţi în legătură cu acest Ignacio Aracama? întrebă Malko.

—Mare lucru nu se ştie. Aceşti terorişti au multe ascunzători în Madrid. au complici şi bani, iar la nevoie, fug în nord în Ţara Bascilor unde sunt la ei acasă.

— Ce ştiţi în privinţa lui Vladimir Ilici?

— Aţi avut dreptate. Analizele de laborator au dovedit existenţa unui venin de şarpe *„bromslang"*, care penetrează prin porii pielii la simplul contact şi declanşează hemoragii interne masive provocatoare de moarte în opt zile de la contact.

— Kirsanov ar fi murit în mâinile noastre, făcu James Barry, iar ruşii ne-ar fi acuzat pe noi de asasinat.

— ETA nu foloseşte metode atât de sofisticate, remarcă Malko. Totul a fost pus la punct de sovietici. Aţi reconstituit itineraiul lui Vladimir Ilici?

— Bineînţeles. Tipul a sosit de la München acum trei zile. Este un disident autentic.

— Mulţi sunt manipulaţi de KGB, îi tăie vorba James Barry. Asta din cauza familiilor rămase în URSS. Vă previn că vă asumaţi o mare responsabilitate împiedicându-l pe Kirsanov să părăsească teritoriul spaniol.

Generalul Diaz făcu un gest de neputinţă ce lui Malko i se păru sincer.

— Totul se petrece acum la Palacio de Moncloa, zise el. Tot ce pot afirma este că atât timp cât se va afla pe teritoriul

țării mele, Gregor Kirsanov va beneficia de o protecție întărită...

Ei se despărțiră. Ceva mai târziu, în timp ce se aflau în Lincoln-ul negru al americanului, acesta spuse pe un ton furios:

— Poate să spună Diaz orice! Principalii aliați ai formațiunii ETA sunt cubanezii. Numai că spaniolii sunt acum în luna de miere cu Cuba și nu vor să strice relația asta.

— Credeți că ucigașii de ieri au fost cubanezi?

— Este posibil.

— În cazul acesta, poate că ar fi ceva de făcut. Dacă rămâneam să așteptăm cu brațele încrucișate, până la urmă vom merge la înmormântarea lui Kirsanov.

— Ce vreți să spuneți?

— Să mergem la ambasadă și am să vă explic, spuse Malko.

* * *

Cu mânecile de la cămașă suflecate, Malko ridică ochii către cerul albastru. De mai multe ore stătea într-un *safe-room*[1] în fața unui calculator, căutând tot felul de informații. Apelase computerul de la Langley în care erau catalogate toate informațiile privind pe ofițerii de legătură identificați în blocul țărilor prosovietice.

Ușa se deschise și intră James Barry.

— Ați terminat? Altfel va trebui să previn securitatea.

— Cred că am găsit ceva, spuse Malko. Priviți.

El îi întinse o foaie. Era fișa personală a unui ofițer de legătură cubanez, reperat de CIA. Era vorba de maiorul Alfonsin Romero, membru al DGI[2], care se afla în post la Madrid de un an de zile. Înainte făcea parte dintr-un departament ce se ocupa de membrii mișcării de Eliberare străini care se antrenau în Cuba. Malko subliniase cu roșu o

---

1. Cameră protejată (n. a.)

2. Dirección General de Inteligencia - Serviciul secret cubanez (n. a.)

frază: *A fost văzut în Mexico împreună cu membri cunoscuți din ETA.*

— Interesant, zise Barry. Am niște fotografii cu toții membrii din DGI, reperați la noi. Trebuie să fie și a lui.

— Gregor Kirsanov îl cunoaște în mod sigur, completă Malko. Poate să ne confirme identitatea lui.

— Este simplu de aflat unde locuiește, spuse Barry. Având în vedere că se află în Madrid cu acoperire diplomatică, trebuie să fie în cartea de telefon.

— Mâine dimineață să vă duceți în Moraleja la Kirsanov ca să-i arătați fotografiile. După aceea să îl conduceți la Isabel del Rio sub protecția oamenilor noștri. Nu vreau ca ea să se ducă în Moraleja.

* * *

Malko deschise ușa camerei sale din hotelul *Ritz* și rămase surprins în mod plăcut.

Isabel del Rio era întinsă în fotoliu în ținuta ei preferată: portjartier, ciorapi și pantofi asortați. În plus, avea niște cercei lungi, iar machiajul era mult mai agresiv. Ea se sculă și se apropie de el, unduindu-și șoldurile în chip mai mult decât provocator.

— Bună seara, iubitule!

Pe covor se afla o valiză desfăcută. Venise direct de la aeroport visând la această întâlnire.

Amuzat, Malko se lăsă în voia ei. Dezmierdându-l și gângurind, Isabel începu să-l dezbrace.

— Astăzi voi fi sclava ta.

Dacă ar fi auzit-o Kirsanov...

Ea îi vorbea dulce la ureche mângâindu-l. Apoi se lăsă în genunchi pe mochetă și începu să-i administreze o felație de zile mari până îl aduse în pragul orgasmului. Apoi se ridică și se culcă pe pat cu brațele și cu picioarele îndepărtate. Acum nu mai rămânea decât ca Malko să termine ceeace începuse ea. Cu câteva eșarfe din mătase, el o legă de pat. Îi fu destul de greu, întrucât imobilierul de la *Ritz* nu era prevăzut pentru acest gen de distracții.

Întins deasupra ei, începu să o mângâie și să-i agaseze sfârcurile sânilor, excitând-o. Isabel gâfâia și gemea încordându-se și încercând să se elibereze.

— la-mă! la-mă, te rog!

El *continua* să o mângâie, făcând-o să *juiseze* orgasm după orgasm. Parcă era posedată. Văzând-o la capătul puterilor, el o penetră, înfigându-se în ea până la rădăcină. Ea țipă:

— Mai adânc! Mai repede!

Era cu ochii închiși și cuvintele ei răsunau răgușit.

Brusc, ea îl mușcă de umăr. Malko uită de bunele maniere. Începu să o posede cu o violență dementă în timp ce ea țipa fără întrerupere. În cele din urmă, explodă în pântecele ei, smulgându-i un țipăt sălbatic.

Rămaseră sleiți de puteri minute nesfârșite, muți și fericiți. Un pic mai târziu, Isabel avea părul lipit de fruntea umedă de sudoare.

— A fost formidabil. Mi s-a făcut o foame de lup. Du-mă undeva să mâncăm, spuse ea.

•

* * *

Chris și Milton stăteau tolăniți într-un salon cu ochii ațintiți la pianista de la *Ritz.* Cu plăcere, i-ar fi tras un glonț în cap. Nu puteau suporta muzica clasică...

Săriră în picioare când îl zăriră pe Malko ieșind din lift cu Isabel de braț. Tânăra arăta minunat într-un furou strâmt, cu cerceii lungi cu smaralde și cu chipul strălucind de satisfacția clipelor de dragoste. Toată făptură ei iradia o sexualitate formidabilă.

Era o adevărată incarnare a lui Jezabel...

— Voi veniți cu noi, spuse Malko. În seara asta, veți fi *baby-sitters.*

Chris o urmări din ochi pe Isabel și-i spuse lui Milton:

— Dacă aș fi în locul lui Kirsanov, m-aș întoarce imediat în Rusia. Nici un tip din KGB nu e capabil să-l rănească așa cum poate să o facă o asemenea muiere.

*
* *

După toată agitația din Madrid, calmul din Moraleja era și mai mare. Malko îl găsi pe Kirsanov stând pe terasă într-un halat, încercând să citească. În fața vilei se aflau două mașini ale CESID ce păzeau în exterior. De interiorul casei se ocupau americanii. Kirsanov lăsă cartea de o parte.

— De ce nu a venit și Isabel?

— Veți fi condus imediat la ea, îi spuse Malko.

— A venit aseară?

— Cred că da.

— Am sunat-o, dar a răspuns robotul.

— Posibil. Să mergem, avem de făcut un lucru foarte important. Cunoașteți un anumit maior pe nume Alfonso Romero din DGI-ul cubanez?

Gregor Kirsanov păru surprins de întrebare.

— Da, cred că da.

— Ați putea să-l recunoașteți?

— Sigur că da.

— Priviți aici.

El îi întinse un teanc de fotografii. Gregor alese una, fără să ezite. Reprezenta un bărbat micuț, cu părul lins și cu o mustăcioară fină. Acesta venea zilnic la Ambasada Cubaneză, în jurul orei două. Domiciliul lui era destul de departe, în Calle Stella Polaris în sud-estul Madridului.

Malko avea exact timpul necesar ca să ajungă acolo. Fusese nevoit să ia altă mașină de la Budget ca să nu fie recunoscut de sovietici. Folosea acum un Seat 1300 de culoare albă.

Lăsându-l pe Kirsanov să plece la Isabel, Malko se întoarse în Madrid. Găsi un loc mai ferit în fața imobilului în care locuia cubanezul și se puse pe așteptat. După numai douăzeci de minute, Alfonsin Romero își făcu apariția și se urcă într-un Audi. Mașina porni spre nord către Paseo de Havana. În dreptul Ambasadei Cubaneze, mașina se opri în parchingul plasat în spatele clădirii oficiale. Malko îl văzu intrând în imobilul ale cărui ferestre aveau storurile trase.

Malko depăși ambasada și se întoarse. Maiorul Romero putea să mai rămână un timp în biroul său.

Malko trebuia să stabilească o supraveghere perfectă a acestuia. Peste două ore, le va cere gorilelor sale să-l ridice. Până atunci era obligat să-și stăpânească nerăbdarea.

* * *

Se scursese deja o oră, iar Malko ocolea ambasada cu storuri la ferestre, când îl zări pe Romero ieșind și îndreptându-se spre parching. Malko se grăbi la mașina sa la timp pentru a zări ieșind din parcare un Seat 600 vechi, în stare destul de proastă, care se îndreptă spre o străduță din apropiere. El se hotărî să mai ocolească o dată clădirea.

Audi era tot acolo, dar cubanezul dispăruse. El acceleră și merse drept înainte. Reuși să zărească Seat-ul 600 departe, în fața sa. Reuși să-l ajungă la un stop și se opri alături de el.

La volan era chiar Romero. De ce luase cubanezul *mașina aceea ca să meargă în oraș? Inima începu să-i bată* cu putere. Celălalt demară. Malko lăsă să treacă mai multe mașini, apoi începu să-l urmărească.

Capitolul XV

Mașina Seat 600 urca pe Paseo de la Castellana cu viteză mică, iar Malko reușea cu greu să se țină de ea de la distanța aceea: Ajuns la o bifurcație, cubanezul o luă la stânga pe o arteră ce se îndrepta către șoseaua de centură din vestul orașului, unde se afla o zonă urbanistică în plină construcție.

După un kilometru, Seat 600 micșoră viteza și vira într-o stradă ce traversa un cartier nou, plin de terenuri virane. În cele din urmă, se opri în fața unui centru comercial *„Madrid II"*. Ofițerul cubanez își continuă drumul pe jos. Malko se luă după el, din ce în ce mai intrigat. În față la *Madrid II* se aliniau o mulțime de barăci făcute din cărămidă roșie, toate identice. Fete îmbrăcate în blugi se plimbau în grupuri. Erau destul de drăguțe. Reprezentau noua generație de spaniole care mâncau mai mult măslîne și luau zilnic pilula de contracepție. Era un cartier sărac, în ciuda aspectului măreț al centrului comercial din centru lui. Oare ce căuta un ofițer de securitate cubanez aici?

Alfonsin Romero se instală pe teresa unei cafenele, *La Manilla,* iar Malko începu să-l supravegheze din interiorul centrului comercial. Din fericire, nu era o circulație prea intensă în zonă.

Cubanezul nu rămase prea mult singur. După numai cinci minute, lângă el își făcu apariția o făptură de-a dreptul uluitoare. Lui Malko îi lăsă gura apă.

Fata avea un păr roșcat natural și avea bustul pietros liber sub un tricou. Pantalonii din jerse erau perfect mulați pe trupul ei superb. Gura roșie era enormă și evoca plăceri

nebănuite. Ea se așeză la masa cubanezului și începu să discute cu el foarte aprins. Totul dură cam un sfert de oră, apoi fata se ridică de la masă.

Malko nu ezită nici o clipă. Pe cubanez avea cum să-l recupereze. Roșcata plecă pe jos către Avenida de Monforte, apoi dădu colțul spre Calle de Sarria, unde intră într-un bloc de locuințe destul de mizer.

Malko fu nevoit să se oprească pe o terasă în apropiere, pe Calle de la Baneza. Roșcata apăru iar după douăzeci de minute. Ea își schimbase pantalonii cu o fustiță, iar sandalele, cu pantofi cu toc ce-i accentuau linia cambrată a feselor. Cu sânii ei agresivi, claia de păr ca focul și gura desenată ca un simbol sexual, ea nu putea trece neobservată. Toți bărbații întorceau capul după ea.

Fata urmărită de Malko se întoarse până la *Madrid II,* unde ea se urcă într-un taxi. Din fericire mașina lui Malko se afla în urmă cu doar douăzeci de metri. Lac de sudoare, Malko puse instalația de aer rece la maximum și urmă taxiul ce urca pe Bulevardul Monforte. Ei ajunseră în Paseo de la Castellana. Taxiul înconjură Plaza de Lima și pătrunse în cartierul Salamanca destul de pustiu la acea oră. În cele din urmă, se opri în fața unui bar *Royalty.* Roșcata coborî din taxi și-l salută cu o înclinare a capului pe barmanul din pragul localului, intrând într-un imobil de alături.

Malko opri și se apropie de intrare. Acolo se aflau doar numerele apartamentelor. Tocmai voia să plece când o voce amicală se auzi în spatele lui:

— *Señor,* căutați pe cineva?

Malko se întoarse: era bărbatul pe care-l salutase fata. El zâmbi încurcat.

— Tocmai am văzut o tânără superbă, o roșcovană, și am văzut că a intrat aici.

Spaniolul îi făcu cu ochiul complice.

— A, era Maité! Frumoasă fetișcană, nu?

— O cunoașteți?

— Da, puțin, spuse celălalt.

Malko intră în bar, comandă un Perrier și se instală la bar. Pentru moment, era singurul client. În Madrid, se

deschiseseră o mulțime de baruri după liberalizarea moravurilor, specifică perioadei postfranchiste. Barmanul veni lângă el.

— V-ar plăcea să vă întâlniți cu Maité? îl întrebă el cu un zâmbet promițător.

— Cum să nu? Ați putea cumva...

— Sigur că da. Așteptați.

El dispăru câteva clilpe. Era radios.

— Vă așteaptă, *señor.* Locuiește în apartamentul 6B.

Tipul adăugă pe un ton dulceag:

— Înțelegeți, *señor.* Este o biată studentă fără familie. Atunci, a închiriat un apartament împreună cu o colegă, și ele se bucură să întâlnească din când în când câte un *caballero* așa ca dumneavoastră, care să le ajute să-și termine studiile.

Cu alte cuvinte, drăgălașa Maité era o *call-girl...*

Decepționat, Malko îi strecură tipului o bancnotă de cinci mii de pesetas, spre marea bucurie a acestuia. După ce ascunse bancnota, acesta scoase de sub tejghea un ziar și îl deschise la pagina cu mica publicitate. La rubrica *„relaciones"* erau subliniate următorele rânduri: *Maité, tânără și atractivă, primește în apartamentul ei. Sunați la tel. 2548461".*

— Următoarea dată, veți putea să o sunați direct, spuse barmanul.

Malko vârî ziarul în buzunar și ieși. Era obligat să meargă la întâlnire. El apăsă pe butonul interfonului.

— *Digame?*

— *Maité?*

Ușa se deschise imediat. Imobilul era elegant, cu marmură și lambriuri de lemn. El luă ascensorul până la etajul șase. Fata îi deschise ușa. Își schimbase fustița cu o rochie de interior bordată cu blană albă, larg desfăcută pe sânii ascuțiți și obraznici.

— *Buenos días, señor,* spuse ea cu un zâmbet strălucitor. Eu sunt Maité.

În ciuda vulgarității ei, Maité era extrem de excitantă cu alura ei de adolescentă. Apartamentul era destul de incolor.

Era mic, modern, cu o sofa mare, o măsuță joasă și un televizor, precum și cu inevitabila combină Akai lângă care se afla un morman de casete.

Maité îl trase lângă sofa, apoi se așeză cu o mișcare largă ce-l asigură pe Malko de faptul că nu purta nimic pe sub halat.

— Sunteți deosebit de simpatic, *señor,* se sclifosi ea. Doriți un scotch?

— Eu nu beau decât votcă, spuse Malko.

Maité păru contrariată.

— O, ce rău îmi pare. Nu am așa ceva! Dar pot în schimb să mă fac iertată.

Ea se aplecă spre Malko și îl sărută cu abilitatea unei profesioniste cu ani mulți de practică. Halatul se deschise complet. Fata își întrerupse sărutul cu un aer „tulburat".

— *Señor,* abia ne cunoaștem, dar mi-ați plăcut din clipa în care v-am zărit...

Ea începu să-i toarne o poveste, pe cât de emoționantă, pe atât de falsă. Că este studentă la Bilbao și că venise la Madrid să-și continue studiile, dar că totul era atât de scump și părinții nu o puteau ajuta... Tot vorbind, degetele ei îl masau ușurel pe Malko. Din când în când îl privea cu ochi languroși și își umezea buzele groase.

Malko descoperi că Isabel del Rio nu-și epuizase toate forțele vitale.

Maité își fixă privirea pe pantalonul scandalos deformat și spuse cu un aer reprobator:

— O, nu vă purtați ca un *caballero!*

Ea scoase un oftat lung și continuă:

— *Señor,* trebuie să vă mărturisesc, am un prieten regulat, care trebuie să sosească din clipă în clipă. Va trebui așadar să plecați. Dar mi-ar plăcea mult să vă revăd. O să vă dau numărul meu de telefon.

În timp ce Malko se aranja, ea îi dădu o carte de vizită cu numărul știut. Când îl conducea către ușă, Malko văzu o legătură cu chei de mașină într-o scrumieră.

— Apropo, cum vă numiți?

— James.

Ea zâmbi:

— Mi-am dat seama că nu sunteți spaniol. Mie îmi plac foarte mult străinii.

Îl sărută repede, șoptindu-i:

— Sunați-mă cât mai curând.

Malko luă ascensorul, dar în loc să se oprească la parter, coborî până la subsol. De ce Maité, care nu avea mașină, avea în schimb atâtea chei? Din cauza prezenței maiorului Romero, nu putea fi o simplă *call-girl.*

La subsol se afla un parching, așa cum bănuise. El începu să cerceteze cele cincisprezece mașini garate acolo. Ultima era un Seat cenușiu. Ceea ce-i atrase atenția în primul rând, fu placa de înmatriculare nou-nouță. Pe spate, lângă farul de poziție, se vedeau urme de vopsea proaspătă. Malko zgârie caroseria cu unghia și descoperi două găuri foarte clare. El își aminti clipa în care Chris trăsese două focuri în mașina ucigașilor lui Vladimir Ilici. Marca mașinii, culoarea, semnele, totul corespundea, în afară de număr.

Malko simți că-i bate inima mai repede. Era convins că în fața sa era vehicolul ucigașilor din ETA.

El încercă să deschidă portiera: era încuiată. Atunci el ieși din imobil. Primul său gând fu să-l anunțe pe James Barry. Brusc însă își aminti că Maité aștepta pe cineva... Poate că fata era veriga între cubanezi și ETA. Profesia de *call-girl* era ideală pentru a avea contacte discrete.

Pe cealaltă parte a străzii, se afla o casă în ruine, abandonată. Chiar în fața ferestrelor lui Maité. Traversând terenul viran, el își croi drum printre ruine. Cu greu, reuși să urce până la etajul șase și se instală la o fereastră murdară.

Maité nu avea perdelele trase. Stătea pe divan în așteptare. După douăzeci de minute, se sculă și se duse la ușă. Bărbatul care intră nu pierdu timpul. Cu o singură mișcare, el îi smulse halatul. Malko nu-i vedea decât spatele. Părea un tip tânăr, în blugi și tricou obișnuit. Bărbatul era teribil de grăbit. O împinse pe fată pe sofa, unde trecu imediat la treabă. I-o puse repede și după câteva hurducături juisă. Atunci Malko reuși să-l vadă din profil.

Malko își ținu respirația. Tipul era cu siguranță Ignacio Aracama, teroristul din ETA! Acesta își aprindea acum o țigară. Maité se lipi de el și începu să vorbească.

Malko se grăbi să iasă din imobilul ruinat și să se urce în mașină. După un sfert de oră, Aracama ieși din clădire și plecă pe jos, dând colțul. Malko abia avu timp să demareze, că o imensă motocicletă trecu pe lângă el, coborând spre Paseo de la Castellana. El încercă să o urmărească, dar motocicleta dispăru repede în fluxul circulației.

Îi mai rămânea să afle dacă tocmai asistase la un contact de rutină sau dacă maiorul cubanez ceruse un nou serviciu prietenilor săi din ETA...

* * *

Malko simți că i se strânge stomacul când o zări pe Isabel del Rio, îmbrăcata într-un costum de pânză albă ce-i contura perfect silueta de porțelan chinezesc. Aceasta sări în întâmpinarea lui, tulburată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko presimțind ceva rău.

— A înnebunit de tot! Este nebun de legat! Bestia a venit la mine, însoțit de prietenii tăi. M-a violat de parcă i-ar fi sunat ultimul ceas. Apoi m-a obligat să-i jur că-l voi iubi pe vecie.

— Sper că ai jurat, nu?

Isabel zâmbi ironic.

— Da, am jurat, dar mai bine nu o făceam. Nici nu am închis bine gura, că el s-a și repezit la telefon și l-a sunat pe soțul meu în Sevilla.

— Nu se poate!

— Ba, uite că se poate! Și i-a spus că-l iubesc pe el și că voi pleca să trăiesc cu el în America.

— *Gott in Himmel!* șopti Malko, consternat.

Gregor Kirsanov era un tip plin de surprize neplăcute.

— Când a plecat de la mine, l-am sunat pe soțul meu și i-am spus că tipul e nebun, că e un mitoman. I-am explicat

că i-am dat ceva speranțe ca să-ți fac ție un serviciu. Pe scurt, i-am spus că ești spion.

— Și ai reușit să-l convingi?

— Nu de tot. În seara asta vine la Madrid ca să mă ia la Sevilla cu el.

Asta era tot ce mai lipsea. Malko se întreba când va reuși el oare să țină situația sub control...

Cele petrecute cu Maité îl făceau să creadă că o nouă mașină infernală începuse să ticăie...

Nu știa însă când și unde va exploda...

Capitolul XVI

— Nu prea ești atent la ce-ți spun, făcu Isabel del Rio.

— Ba da, răspunse Malko.

Prins între ETA și KGB, îi era destul de neplăcut să audă că Gregor îi crea acum noi probleme. Cel mai rău era că dacă o pierdea pe Isabel, rusul risca să devină incontrolabil. Malko își spuse că nu-i rămânea decât să-i ceară ajutorul soțului lui Isabel. Tânăra părea sincer îngrijorată. El îi spuse:

— Încearcă și tu, măcar o dată în viață, să nu mai minți. Spune-mi care sunt adevăratele tale relații cu soțul tău? Nu poate să nu știe că îl înșeli și, în ciuda acestui fapt, se comportă ca un soț îndrăgostit nebunește.

Isabel se așează picior peste picior cu multă grație. Nu părea deloc jenată.

— Noi avem o înțelegere, îi explică ea. Tomas este un tip ciudat. Cred că ține mult la mine, dar din punct de vedere fizic, nu este atras decât de târfe. Pe mine m-a așezat pe un piedestal și nu vrea să mă piardă.

Malko și-o imaginã pe Isabel pe un piedestal. E adevărat, că fusese o vreme când și Stalin fusese idealizat.

— Dar nu știe că i-ai pus coarne? insită el.

— Ba cum să nu? Îi este însă frică să nu mă ia unul de tot. De aceea telefonul lui Gregor l-a tulburat așa de tare.

— E-n regulă. Vreau să-l văd diseară.

— Luăm cina la niște prieteni și apoi, pe la miezul nopții, mergem la *Mau-Mau*, o discotecă.

— Vă voi întâlni acolo, zise Malko.

— Nu ai puțin timp liber și acum? întrebă ea cu un glas pisicos.

— Nu, spuse Malko.

* * *

James Barry era categoric.

— Nu putem vorbi despre această Maité cu spaniolii. Vom rezolva problema asta singuri.

— Este riscant, remarcă Malko. ETA nu e o grupare de amatori.

— Noi, cu atât mai puțin, ripostă americanul. Spaniolii nu reușesc să-i împiedice să le asasineze generalii. De ce credeți că ar reuși mai mult în cazul nostru? Ați reușit să prindeți un fir *hot*[1], așa că îl vom urma.

— Aveți noutăți despre sovietici?

— Nu încă. Au făcut tot ce-au putut. Singura lor speranță este acum în oamenii din ETA. Luați-i pe Chris Jones și pe Milton Brabeck. Trebuie să-l găsim pe tânărul terorist.

— Spuneți-mi cât timp va fi ținut Kirsanov aici?

Barry își puse ochelarii.

— Ca să fiu sincer, nu știu, mărturisi el. Poate o săptămână, poate o lună. Momentan, lucrurile au înghețat.

Situația era nespus de veselă.

— Bine, atunci vom încerca să parăm următoarea lovitură. Până atunci trebuie să-l mai potolesc pe Kirsanov. Veți putea să mă conduceți la el?

* * *

Când îl văzu pe Malko, Gregor păru vizibil ușurat. El îi expedie pe cei doi analiști ce se ocupau de *debriefing*-ul său. CIA îl storcea ca pe o lămâie.

— Gregor Ivanovici, vă comportați ca un copil. Tocmai dumneavoastră, un ofițer de informații!

---

1. Fierbinte (n. a.)

Kirsanov arboră un aer nevinovat.

— De ce? Ce-am făcut?

— Soțul lui Isabel sosește în seara asta la Madrid ca să-și recupereze soția.

— I-am spus adevărul curat. Ea ar fi trebuit să-i spună totul mai de mult. Nu poate să o țină cu forța, nu?

— Nu uitați că ne aflăm în Spania și tipul are numeroase relații cu puterea. Dacă o închide pe Isabel în proprietatea lui din Sevilla, nu vom mai putea face mare lucru.

Gregor păru tulburat.

— Ce ar trebui să fac?

— Ar trebui să fiți mai rezervat față de Isabel, până la plecarea din Spania.

Sovieticul făcu ochii mari.

— De ce toată această comedie? Doar mă iubește!

În clipa aceea, lui Malko i se făcu milă de el. Și când se gândea că acel bărbat manipulase zeci de agenți...

— Ca să evităm scandalul, este necesar acest lucru, explică el. Și așa avem destule probleme și destui dușmani. Când veți fi la adăpost veți putea să vă etalați sentimentele.

— Bine, făcu resemnat Kirsanov. Când însă se va întâmpla asta? Nu mai pot să suport.

— Ar fi bine dacă aș ști. Poate că ám putea face ceva ca să grăbim plecarea. Spaniolii sunt cei care frânează plecarea. Ar trebui să le dăm ceva în schimb.

— Ce anume?

— Pe informatorul dumneavoastră. Pe Don Quijote.

Această problemă trecuse de multă vreme pe un plan secundar. Acum însă redevenea de mare importanță. Gregor Kirsanov îl privi speriat.

— Dar este imposibil! Numele meu a apărut în toate ziarele. Intermediarul meu crede că va fi arestat în orice clipă. Va crede că este vorba de o capcană.

— Încercarea moarte n-are, spuse Malko. Credeți că rețeaua dumneavoastră a fost preluată de un alt coleg rus?

— Nu. În cazuri de acest gen, se taie toate legăturile pe o perioadă de timp nedefinită.

— Perfect. Încercați atunci să-l contactați.

— De aici?

— Bineînțeles că nu! La intrarea în Moraleja, există o cabină telefonică, pe marginea autostrăzii. Vă voi duce eu acolo.

— Iar cu spaniolii cum rămâne?

— Dacă reușiți să stabiliți un contact, vom pune la punct o ruptură de filaj ca la carte.

* * *

Pe ruta Burgos, camioanele făceau un zgomot infernal. Gregor Kirsanov pătrunse în cabină și puse o monedă în aparat. În apropiere erau oprite trei mașini: a lui Malko, a pușcașilor marini și a agenților CESID care asistau la scenă intrigați. Totul dură un minut. Gregor ieși din cabină cu chipul întunecat.

— Mi-a închis telefonul! spuse el. A spus că nu mă cunoaște.

Era de așteptat.

— Cu atât mai rău, făcu Malko. Voi mai reflecta asupra acestei probleme. Acum trebuie să plec. Vă vor duce pușcașii marini la vilă.

— Când o voi vedea iar pe Isabel?

— Mai așteptați un pic. Trebuie să sosească soțul ei. Vă voi ține la curent.

Nu-i spusese nimic despre teroriștii ETA. Nu avea de ce să-l mai sperie. Deocamdată trebuia să-l liniștească pe soțul încornorat.

* * *

Tomas del Rio avea privirea înecată în alcool. Chipul său rasat avea trăsături molatice și era dificil să ghicești ce vârstă are. El se ridică și-l întâmpină pe Malko cu brațele întinse.

— Sunt extrem de bucuros să vă revăd în Madrid, spuse el cu o voce nesigură.

Mau-Mau, o discotecă la modă, era plină cu plante exotice și plină până la refuz de lume elegantă ce consuma J & B din belșug. Malko se înclină în fața lui Isabel, care purta o rochie sobră de culoare gri și era discret machiată. Doar ochii de culoarea smaraldului aveau luciri perverse.

— Bun venit la *Mau-Mau*, zise ea.

Malko comandă o sticlă Dom Perignon. Ei ciocniră cupele cu șampanie și apoi încercară să converseze în ciuda vacarmului din discotecă.

Malko nu știa cum să treacă la subiect. Fu Tomas del Rio cel care îl scoase din încurcătură, după ce dădu peste cap a treia cupă de șampanie.

— Mi se pare că-l cunoașteți pe dementul care voia să-mi răpească soția! îi strigă el la ureche lui Malko.

— Este o poveste lungă și foarte complicată, spuse acesta din urmă.

El începu să-i explice spaniolului rolul avut de el în povestea fugarului. Tomas del Rio asculta privind în gol, în aparență total indiferent față de drama trăită de Kirsanov.

— Dacă tipul ăsta are nevoie de o femeie, Madridul este plin de fete de moravuri ușoare, făcu el. De ce a ales-o tocmai pe nevasta mea?

În ochii lui Malko apăru imaginea lui Isabel în portjartier, ciorapi și pantofi asortați. Atunci avu o inspirație genială.

— Omul nostru este un slav. Este îndrăgostit de Isabel tocmai pentru că știa că este inaccesibilă. Cum în prezent trăiește o mare decepție, se agață de un vis.

Isabel abia putea să nu izbucnească în râs. Soțul ei dădu din cap înțelegător, apoi înghiți o doză de J & B, care ar fi doborât și un taur.

— Înțeleg, înțeleg, făcu el pe un ton ce demonstra contrariul. Sper însă ca totul să se termine cât mai curând. Nu-mi place ca bărbații să se holbeze prea mult la soția mea.

Isabel lăsă ochii în jos. Acum orchestra interpreta o *sevillana*, melodie destul de apropiată de flamenco.

— Tomas, nu vrei să dansăm?

— Doar știi bine că nu-mi place, făcu acesta. Cred însă că prietenul nostru nu te va refuza.

Ea era deja în picioare. Pe pista de dans, ea evolua exact ca o adevărată dansatoare de flamenco, învârtindu-se în jurul lui Malko și terminând prin a cădea în brațele acestuia.

— Tomas este adorabil. Este atât de pur...

— Ai reușit să-l calmezi?

— Cred că da. M-am jurat că nu m-am culcat niciodată cu Bestia, dar mai trebuie să-l convingi și tu.

Când se întoarseră la masă, Tomas del Rio, prăbușit pe scaun ca o zdreanță, urmărea cu privirea o fată vulgară îmbrăcată cu ceva mulat, imitație de panteră.

Malko spuse:

— Dragul meu Tomas, vă mai cer un serviciu personal: să nu vă formalizați dacă Isabel se va mai întâlni cu omul nostru zilele astea. Este unicul mod de a-l liniști, iar acest lucru este de o importanță vitală pentru NATO.

Un zâmbet inocent luminează chipul lui Tomas.

— Știu, am înțeles. Tipul visează. Dar ar trebui să se ducă la o târfă. Sunt unele extrem de frumoase, curate și înțelegătoare. Telefonul lui m-a speriat. Uneori Isabel este atât de impulsivă! A mai fugit o dată de acasă, imediat după ce ne-am căsătorit. Desigur, a revenit, dar oricum, a fost dezagreabil.

— Da, foarte dezagreabil, îl aprobă Malko.

Isabel bătea cu piciorul în tactul muzicii. Ea îi aruncă lui Malko o privire incendiară, iar acesta se grăbi să se ridice de la masă.

— Acum, trebuie să plec. Vă doresc petrecere frumoasă în continuare.

Cazul Tomas del Rio fusese rezolvat. Avea însă încă multe de făcut.

* * *

Chris și Milton îi așteptau la colț cu Calle Juan Ramon Jimenez într-un Ford cenușiu, cam mic pentru carcasele lor imense.

Malko lăsă acolo Seat-ul său și se urcă în mașina lor. Peste cinci minute, se opriră lângă clădirea unde lucra Maité.

Calle Herreros era pustie. Ei reușiră să deschidă ușa garajului și să pătrundă în subsolul imobilului. Milton avea o telecomandă specială, legată de un minicalculator ce folosea toate frecvențele. În garajul subteran se afla Seat-ul cenușiu.

— Milton, poți să deschizi portbagajul? îl întrebă Malko.

Brabeck urma un curs de antrenament la Tecnical Division în CIA, fapt ce-i aducea un supliment de 150 de dolari la salariu și cunoștințe prețioase. Setul său de chei, făcea minuni.

Portbagajul conținea două PM Skorpio, încărcătoare, un revolver P38, un sac de pânză cu o duzină de grenade și tot felul de explozivi.

Milton adulmecă explozivii.

— Aș zice că e vorba de C 4. Afurisită treabă!

Malko privea gânditor la conținutul portbagajului. Dacă îl atingeau, i-ar fi alertat pe adversarii lor. Acest arsenal putea fi destinat numeroaselor atentate executate de ETA, sau dimpotrivă, unei acțiuni împotriva lui Kirsanov. Numai timpul avea să lămurească adevărul. El se hotărî pentru o soluție de compromis.

— Milton, un aprinzător de grenade este de 4 sau de 5 secunde, nu-i așa?

— Exact. E vorba de un M 67 cu fragmentare.

— Nu ai putea să umbli nițel la ele?

Chipul gorilei se lumină în fața unei perspective atât de amuzante.

— O, da, cum să nu?

— Ai nevoie de mult timp?

— Cinci minute pentru fiecare grenadă.

— Atunci, la treabă!

Milton luă sacul cu grenade și scoase una. Cu grijă el deșurubă capacul aprinzătorului și îl scoase din grenadă. Acesta se compunea dintr-o amorsă ce se declanșa în sistem lingură, o meșă plumbuită și un detonator. Milton

trebălui la ea cum știu. Repetă operațiunea și la restul grenadelor pe care le așeză din nou în sac.

În mai puțin de o oră, toate grenadele fuseseră aranjate...

— Bine, zise Malko. Nu putem lăsa mașina asta fără supraveghere. Trebuie să organizăm paza ei.

— O. K., făcu Chris. Mă sacrific eu. Ce trebuie să fac?

— Dacă mașina pleacă, va trebui să o urmărești.

Îi lăsară lui Escort-ul, iar ei plecară pe jos. Chris se înarmă cu răbdare.

Noaptea se lăsa din ce în ce mai răcoroasă. Ceva mai departe, Malko și Milton găsiră un taxi. O angoasă din ce în ce mai apăsătoare îl cuprinse pe Malko. Se simțea ca după o lungă partidă de ruletă rusească în care șansele scădeau o dată cu trecerea timpului.

* * *

Robotul răspunse cu o voce suavă: *„Bună ziua. Pentru moment, nu sunt acasă. Lăsați mesajul...".* În clipa în care Malko vru să închidă, mesajul înregistrat se întrerupse, iar vocea lui Maité întrebă:

— *Digame?*

— Aici este James, spuse Malko. *Caballero* de ieri. Sunteți liberă azi? Aș vrea să vă văd. Urmă un moment de tăcere, apoi Maité spuse:

— *Ah, sí! Como no! A las cinco de la tarde?*[1]

Malko se hotărâ să miște puțin lucrurile. Era dificil să supravegheze Seat-ul cenușiu, în acel cartier liniștit. Era nevoie să folosească vechea rețetă. Se trezise cu aceeași senzație de apăsare, o senzație de sufocare pe care o resimțise și în alte momente dificile din misiunile sale, și care îl înșela foarte rar. Era ca și cum se pregătea o furtună, în ciuda cerului albastru.

Ziarele nu mai pomeneau deloc de Gregor Kirsanov. Spaniolii rămâneau pe poziție, iar situația devenise

1. *A, da. Cum să nu? La cinci după-amiază? (n. t.)*

insuportabilă. Malko știa că aparenta inactivitate a rușilor nu era decât o păcăleală. Aceștia nu aveau să renunțe atât de ușor la omul care îi trădase. Voiau să-l recupereze cu orice mijloc. Sau să-l ucidă.

* * *

Cu o sută de metri înainte de imobilul în care trăia Maité, Malko fu oprit de Chris, care era extrem de agitat.

— Milton a văzut un tip intrând la ea, care seamănă al naibii de mult cu cel pe care mi l-ați descris! spuse el. A venit acum o jumătate de oră.

Începând din noaptea precedentă, cele două gorile făcuseră de gardă cu rândul. Malko simți un nod în gât. Dacă Milton nu se înșelase, însemna că fusese identificat și că Maité îl atrăgea într-o cursă. Și el care voia să urnească lucrurile din loc...

— Bine, bine, tu vino cu mine. Milton o să ne acopere. Dacă după zece minute de așteptare nu dăm nici un semn, să vină după noi.

Prin radio-emițător Chris îi comunică lui Milton instrucțiunile lui Malko, apoi plecă pe jos înaintea acestuia. Când ajunse în fața intrării, Malko sună, iar ușa se deschise pe loc. Chris se strecură cu el o dată și urcă scările, în timp ce Malko se urcă în ascensor. El se ascunse pe palierul de la etajul șapte și începu să aștepte.

Ușa lui Maité era deschisă. Fata îl aștepta îmbrăcată în fustița cunoscută, machiată strident și cu sânii vizibili sub bluza din voal transparent. Ea îi adresă lui Malko un zâmbet devastator.

— *Buenos!*

El păși înăuntru și se trezi cu țeava unui pistol-mitralieră înfiptă în piept. Era Ignacio Aracama, cu chipul crispat și ascetic.

— *Don't move* [1], îi ordonă acesta.

Maité se apropie și îl lovi pe Malko în tâmplă cu un

---

1. Nu te mișca (n. a.)

baston de piele. Acesta văzu negru înaintea ochilor și nu mai știu nimic.

* * *

Chris Jones tocmai cobora scara de la etajul șapte către etajul șase, când o ușă se deschise brusc în spatele lui. Fără să scoată vreun cuvânt, o matahală îndreptă spre el un Colt „45" cu piedica ridicată.

Chris își dădu seama că era inutil să se sinucidă. El se opri și ridică încet mâinile. Matahala îi dădu un brânci și-l împinse în fața ușii lui Maité.

Ușa se deschise și abia avu timp să o vadă pe Maité care-i administră aceeași lovitură în ceafă. Când își recăpătă cunoștința, se trezi cu mâinile legate la spate cu cablu electric. Tot cu cablu îi erau legate și gleznele. Malko era lungit alături în aceeași situație. Maité se apropie și-i trase americanului un picior în burtă ce-l făcu să vomite de durere.

Ignacio se apropie de Malko și se ghemui lângă el.

Era îmbrăcat în blugi și un tricou, iar la cintură avea un revolver.

— *Digame!* zise el. Eu am o treabă de făcut, dar nu știu unde anume. Contez pe tine să-mi spui. *Entiende?*[1]

Bărbatul vorbea cu o voce calmă și neutră.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse Malko.

Tânărul clătină din cap, fără să insiste, se întoarse spre zdrahonul care era cu el.

Imediat, necunoscutul cu trup de docher deschise o valiză și scoase din ea un fierăstrău electric ! Maité puse radio cu volumul la maximum. Tovarășul lui Ignacio se aplecă asupra lui Malko și țipă ca să poată fi auzit:

— Nu avem timp de pierdut! Îmi spui unde este Gregor Kirsanov sau tovarășul tău va fi făcut bucățele! După aceea îți va veni și ție rândul!

Chris era livid, cu ochii ațintiți la roata dințată aflată la un centimetru de umărul lui. Cu o asemenea mașinărie, un braț putea fi retezat în câteva secunde!

---

1. Înțelegi? (n.t.)

Malko nu văzu nici cea mai mică emoție în ochii tânărului terorist. Avea să-i ucidă pe amândoi. Ignacio ridică lent brațul și fierăstrăul se apropie și mai mult, atingând pielea gâtului lui Chris. Acesta încercă să se ferească înjurând de mama focului.

— Opriți-vă! urlă Malko.

Nici un trădător nu valora cât Chris Jones.

— *Si?* făcu Ignacio.

— Adresa este: Vereda de los Alamos, numărul 22, în cartierul Moraleja.

Tânărul sondă un răstimp privirea ochilor aurii. Ceea ce văzu îl făcu să-l oprească pe tovarășul său cu un gest.

Imediat radioul fu închis și în cameră se lăsă liniștea. Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinre în limba bască. Malko adresă cerului o rugă fierbinte.

Ce făcea Milton de întârzia atâta?

Maité și Ignacio începură să-și adune armele. Teroristul desfăcu legăturile de la picioarele lui Malko și îl împinse în bucătărie. Maité îi urmă și închise ușa în urmă.

Matahala scoase revolverul „45" de sub tricou. El, deasemenea părea deosebit de calm. Chris îi întâlni privirea și își dădu seama că celălalt vrea să-l ucidă. La fel cum ar fi ucis un animal, pentru că reprezenta un pericol. Nici nu se ostenea să-i vorbească.

* * *

Milton Brabeck sparse geamul de la ușa de intrare în bloc cu crosa revolverului, vârî mâna prin spărtură și deschise ușa, apoi se repezi la ascensor. Chris ar fi trebuit să-i vină în întâmpinare! Când liftul se opri la etajul șase, nu mai ezită nici o clipă. Cu o puternică lovitură de picior, el sparse ușa apartamentului lui Maité.

Ușa zbură din balamale. El zări un trup lungit pe podea și un uriaș aplecat deasupra lui cu o armă în mână.

Privirile li se încrucișară și cei doi traseră practic în același timp. Proiectilul lui Magnum îl nimeri pe terorist în mijlocul frunții și acesta fu proiectat în zid cu capul zdrobit.

Glonțul destinat lui Chris se înfipse în planșeu, la câțiva centimetri de capul acestuia. O distanță ce separa viața de moarte.

— Repede! strigă Chris. Vor să intenteze o lovitură împotriva lui Kirsanov. L-au luat pe prințul Malko!

Milton îl dezlegă pe Chris și împreună se repeziră afară, pe scări. Când ieșiră în stradă, Seat-ul cenușiu tocmai ieșea din garaj cu Ignacio la volan și cu Maité alături. De Malko, nici urmă.

— Cu siguranță, l-au încuiat în portbagaj! exclamă Milton.

Ei alergară către Escort. Chris își tamponă gâtul însângerat. El râse nervos:

— Nenorocitul ăla voia să mă taie ca pe un cârnat!

În fața lor, mașina cenușie se strecura prin traficul de pe șosea, îndreptându-se către nord. Ei ocoliră orașul sportiv, apoi o luară către vest. Brusc, Seat-ul cenușiu se opri în fața unei porți și claxonă. Li se deschise imediat. Milton mai merse nițel, apoi opri și el în fața unei cabine telefonice. Ca printr-o minune, telefonul funcționa! Putea să ceară ajutoare.

— Prințul Malko a fost luat prizonier de tipii din ETA, îi spuse el lui James Barry. Noi suntem pe urmele lor.

Dacă îl luaseră ostatec pe Malko, era ca acesta să-i conducă direct la Gregor Kirsanov!

Capitolul XVII

James Barry își păstră calmul inalterabil. Din cabina sa fierbinte ca în saună, Milton și-l putea imagina îmbrăcat în patru ace, stând confortabil în biroul său răcoros.

— Blocați toate ieșirile și, dacă puteți, nu vă mișcați de acolo, până vin spaniolii. Este obligația lor să intervină. Unde vă aflați?

— La intersecția Delgado cu Monforte.

— Bine, sosesc și eu imediat.

Milton se întoarse în fugă în mașina în care îl aștepta Chris. Cei doi americani examinară proprietatea. Ea ocupa o formă trapezoidală, a cărei bază era sprijinită pe un spațiu verde, parcul Ventilla. Poarta prin care intrase Seatul lui Maité era prelungită în ambele laturi de un zid înalt de piatră care încercuia toată proprietatea. Ei dădură un ocol și, chiar în locul unde începea parcul, lângă zid, se afla un stâlp de ciment. Chris Jones, a cărui cămașă se îmbibase de sânge, îl escaladă imediat. În interior se afla un imens depozit în fața căruia staționa mașina cenușie, cu portbagajul deschis. Milton îi dădu Magnum-ul său și își păstră pentru el un „38" special și un Uzi.

În vreme ce Chris observa terenul, un camion încărcat cu butelii al firmei Butangaz ieși în marșarier dintr-un garaj. Din el, se dădură jos mai mulți bărbați. Doi dintre ei se suiră pe camion, luând cu ei niște cablu electric pe care îl fixară în diferite puncte de camion.

Chris Jones împietri de groază. Teroriștii puneau la cale un atentat cu un camion capcană. Buteliile de aragaz combinate cu exploziv făceau din camion o adevărată bombă rulantă capabilă să arunce în aer orice clădire.

— Vor să-l arunce în aer pe Kirsanov! îi strigă el lui Milton.

Ei îi zăriră scoțând din portbagajul mașinii trupul lui Malko și încercând să-l urce în camionul-capcană.

— *Motherfuckers!* Trebuie să-l salvăm pe prinț! Dacă reușesc să-l vâre în camion, va fi pierdut!

El își aținti arma spre unul din bărbații ce-l transportau pe Malko. Detonația răsună îngrozitor, iar bărbatul scăpă trupul parcă neînsuflețit al prințului. Al doilea bărbat se uită speriat în jur. El zări silueta lui Chris pe coama zidului și se repezi în hangar.

La zgomotul împușcăturii, toți ceilalți teroriști rămaseră încremeniți. Chris nu mai pierdu nici o clipă. El sări în curte. În același moment o rafală de armă automată mătură zidul din spatele lui. Se auziră strigăte în spaniolă și reuși să se adăpostească după un morman de fiare vechi. O nouă rafală urmă.

Teroriștii alergau în toate direcțiile. Erau peste zece inși. Cel împușcat de Chris se tăvălea pe pământ urlând de durere. Iritat de rana de la gât, Chris îi mai trase un glonț în cap, iar țipetele încetară. El se răsuci. Milton nu îl urma. Probabil că voia să-i atace pe adversarii din spate, sau să-i ghideze pe spanioli. Oricum, el alergă înspre Malko. Îl prinse cu amândouă mâinile și îl târî în spatele unei grămezi de scânduri. Apoi îi tăie cablul eliberându-i astfel mâinile.

— Sunteți O. K. ?

— Așa s-ar spune, făcu Malko încă năucit din cauza loviturii în cap.

Avea o enormă echimoza la tâmpla dreaptă.

Împușcăturile încetaseră și nimeni părea că nu se mai ocupă de ei. Chris Jones își căuta radioemițătorul, dar nu-l găsi. Era rupt de Milton. Și nu se auzea nici un sunet de sirenă!

— Aveți o armă? îl întrebă Malko.

Chris îi dădu pistolul pe care-l ținea de rezervă la gleznă, și care scăpase ca prin minune de la controlul făcut de teroriști. Zgomotul unui motor le atrase atenția.

Camionul cu gaz butan demara. Ignacio Aracama era la volan, cu un alt terorist alături de el. Camionul ocoli depozitul și dispăru.

— Se duc la Kirsanov! Trebuie să-i oprim cât mai iute! strigă Malko.

În clipa când voiră să părăsească adăpostul se auziră împușcături. Nu plecaseră toți. Din fericire, din depărtare, se auzi o sirenă de poliție! Teroriștii o auziră și ei. Trei bărbați și Maité se repeziră la Seat-ul cenușiu. Malko o luă la fugă către depozit ca să le taie calea, acoperit de Chris.

Un glonț îi șuieră la ureche. Maité era la volan. Tânăra scoase un urlet de furie, sări din mașină și introduse mâna în sacul din pânză albă. Scoase de acolo o grenadă.

— Maité! strigă Malko. Oprește-te!

Tânăra îl înjură, trase de inel și ridică brațul. Malko se ascunse după colțul depozitului. Grenada „aranjată" de Milton explodă în mâna fetei învăluind într-o minge de flăcări mașina cu ea cu tot. Când fumul se risipi, Malko zări pe pământ o siluetă chircită și neagră. Părul roșu al fetei mai ardea încă. Mașina era făcută praf, iar ocupanții ei, dezintegrați, erau complet scoși din luptă.

Malko se repezi către Maite. Avea mâinile smulse, iar chipul îi era de nerecunoscut. Trupul ei zvâcni încă o dată, apoi rămase țeapăn.

Un zgomot metalic îi sustrase atenția. Poarta de fier se deschidea și în curte intră o mașină a poliției. Milton alerga pe lângă ea, împreună cu polițiștii spanioli ce se aranjau în dispozitiv de luptă. James Barry apăru și el, însoțit de Bob.

— Tocmai au plecat cu un camion-capcană, îi anunță Malko. Se duc în Moraleja să-l ucidă pe Gregor Kirsanov.

— Dar nu știu unde se află! Generalul Diaz s-a jurat că nimeni nu mai știe în afară de noi.

— Eu însumi le-am dat adresa, făcu Malko.

Când văzu expresia de pe chipul americanului, Malko se grăbi să-i povestească prin ce trecuseră.

* * *

Gregor Kirsanov se afla în plin *debriefing*, împreună cu cei doi analiști din CIA, când sună telefonul. Isabel, care obținuse în cele din urmă permisiunea de la soțul ei de a-l întâlni în aceea după-amiază, se bronza la soare pe marginea piscinei, pregătindu-se pentru prestația ei zilnică. Unul dintre pușcașii marini ai ambasadei ridică receptorul. Imediat se schimbă la față.

— *Sir!* Vă cheamă domnul Barry ! Vrea să vă spună ceva!

Kirsanov luă receptorul.

— Gregor, avem toate motivele să credem că va avea loc un atentat împotriva dumneavoastră.

— Cum? Aici?

— Este vorba de un camion-capcană. Întrerupeți ședința de *debriefing* și coborâți imediat în pivniță.

— În pivniță!? repetă rusul. Dar...

— Nu-i timp de discuții. Fă-mi legătura cu securitatea.

Kirsanov se repezi la piscină și o smulse pe Isabel din toropeală.

— Hai, să mergem în pivniță!

— Cum în pivniță? Doar nu crezi că o să îngădui...

Era obișnuită cu confortul...

— Se pregătește un atentat, îi explică Gregor.

Isabel se întinse, lenește ca o pisică.

— Of! Cu atâta pază în jur... Mă îndoiesc!

În afară de pușcașii marini, mai erau și șase polițiști spanioli în exterior, înarmați până-n dinți.

— Cred că nu e vorba de o glumă, spuse sovieticul speriat.

* * *

Lincoln-ul negru al lui James Barry rula cu viteză maximă în spatele unei mașini în alb și albastru a poliției

madrilene, care deschidea drumul cu toate sirenele în funcțiune prin traficul demențial de pe autostrada N 1.

Malko, cu inima strânsă, se gândea la Maité. Dacă Milton nu ar fi trucat grenadele în garaj, acum ar fi fost el mort în locul fetei, sfârtecat de grenadă. În spatele lui, cele două gorile nu spuneau nici un cuvânt.

Mașina poliției viră pe drumul ce ducea la Moraleja. Acesta era atât de sinuos, încât fură nevoiți să micșoreze viteza, ridicând nori de praf galben în timp ce trecătorii se opreau, speriați de urletul sirenelor.

Brusc, Malko simți că i se oprește inima. La ieșirea din curbă, zări cam la o sută de metri în fața lor, camionul încărcat cu butelii cu gaz metan.

— *Good Lord!* murmură James Barry.

Mașina poliției îl ajunse din urmă și încercă să-l depășească, dar drumul era prea îngust. Malko știa cum aveau de gând să procedeze teroriștii. Nu aveau deloc gânduri sinucigașe. Teroriștii ETA nu erau palestinieni.

Acum, camionul și cele două mașini treceau cât puteau de repede printre casele pașnice. Peste tot, erau copii care se jucau spre disperarea lui Malko.

Nimeni nu băuia ce pericol reprezenta acest banal camion cu butan.

Deodată, camionul frână cu brutalitate. Surprins, șoferul polițist, tamponă spatele camionului, distrugându-și radiatorul! Imediat, camionul se degajă și plecă mai departe. Depășind mașina scoasă din cursă, Lincolnul negru trecu în locul acesteia, în urma vehiculului mortal. James Barry dădea dovadă de curaj, nu glumă... Camionul coti în Avenida Vereda de los Alamos, drumul drept ce conducea la vila în care se ascundea Gregor Kirsanov. Chris și Milton începură să tragă în cauciucurile camionului, fără nici un rezultat.

— Dumnezeule! Ăștia nu glumesc! făcu Barry.

Americanul încerca din răsputeri să-i depășească, iar Malko zări în depărtare mai mulți polițiști spanioli, alertați prin radio. Erau înarmați cu mitraliere. Neputincios, Barry

renunță la depășire. Până la vilă nu erau decât o sută de metri. Malko văzu cum unul din teroriști, cu un mare sac atârnat pe umăr, iese pe ușa camionului, ținând într-o mână o grenadă, iar cu cealaltă mână ținându-se de camion. Era hotărât să o arunce asupra polițiștilor. Malko simți o greutate de plumb în stomac. Nu mai avu timp să-i spună ceva lui Barry despre trucarea grenadelor.

— Întoarceți! urlă el. Întoarceți repede!

Cum americanul nu reacționa, el trase puternic de volan. Lincolnul ieși din carosabil și intră într-un drumeag, pe care merse în zigzag vreo douăzeci de metri, până când se opri într-un șanț. Barry era vânăt de furie.

— Ce naiba v-a apucat?

Malko nu mai fu nevoit să-i dea vreo explicație. Prima explozie, urmată de o bubuitură asurzitoare, se auzi. Deși se aflau sub nivelul șoselei, mașina fu azvârlită la câțiva metri, de parcă ar fi fost de carton. Sub efectul undei de joc, luneta zbură în țăndări, acoperindu-i pe cei patru cu cioburi de securit.

— Dar, ce s-a întâmplat? se bâlbâi James Barry. Au reușit?

— Nu prea cred, făcu Malko.

Ei coborâră din mașină. Un val fierbinte îi izbi în față. Pe șoseaua principală se dezlănțuise un enorm incendiu. O coloană de flăcări și fum urca dintr-un morman de fiare înnegritre, care mai rămăseseră din camion. Acesta se dezintegrase la patruzeci de metri de vilă. Casele din dreptul exploziei ardeau ca niște bețe de chibrit, la fel și copacii, iarba, asfaltul șoselei chiar. Polițiștii din mașina accidentată sosiră și ei, depășiți de evenimente. Tamponarea le salvase viața. Însoțiți de Malko și Barry, ei ocoliră incendiul în care se consumau cadavrele teroriștilor.

În apropiere ardea o mașină CESID. Alta, aflată ceva mai departe, scăpase.

Malko, Barry și cele două gorile se repeziră spre vila în care se afla Kirsanov. O parte din acoperiș fusese smulsă și toate ferestrele erau făcute țăndări.

O rafală de mitralieră șuieră deasupra capetelor celor patru bărbați și un pușcaș marin, cu un M 16 în mână, urlă:

— *Freeze or get shot*[1]*!*

Barry se legitimă și intrară în grădină. Piscina era plină cu cioburi. Parcă ar fi fost bombardament. Din depărtare se auzeau urlând sirenele ambulanțelor.

— Unde este Kirsanov? întrebă Barry pe un ofițer.

— Este în pivniță, *sir*, după cum ați ordonat.

Imediat, ei se ciocniră de rus, care o susținea pe Isabel, aflată în stare de șoc. Kirsanov era alb ca ceara. Nu-și putea lua ochii de la sinistrul incendiu din mijlocul șoselei.

— *Bojemoi! Nam viziot!*[2], șopti el cutremurat.

Isabel se repezi la Malko.

— Ia-mă de aici! Nu mai suport! Sunteți toți niște nebuni! Nu vreau să mor!

— Nimeni nu va muri, spuse Malko.

Kirsanov îl privi întunecat. Pompierii, poliția, ambulanțele își făcuseră deja apariția. Malko se simțea ciudat. Încă o dată reușiseră să scape de adversarii lor.

Sovieticii nu aveau însă să renunțe.

* * *

Malko îl trase pe Gregor de-o parte.

— Gregor Ivanovici, dacă nu facem ceva, vechii dumneavoastră colegi vor câștiga partida.

— Ce-aș putea face eu?

— Să-l identificați pe Don Quijote. Este singurul nostru atu față de spanioli...

— Dar...

— Aveți cumva adresa informatorului dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— Vom merge să-l vedem. Le vom spune spaniolilor că

---

1. Opriți-vă sau vă împușc ! (n. a.)

2. Dumnezeule! Am avut noroc! (n. a.)

mă întovărășiți până la *Ritz*. Sunt prea ocupați cu explozia ca să ne mai însoțească.

— Dar ce aveți de gând să intentați?

— Vreau să-l sperii un pic, făcu Malko. Oricum, nu avem nimic de pierdut.

Capitolul XVIII

Pe plăcuța de alamă de pe ușă era scris „Francisco Parral", fără nici o altă mențiune. Malko îl întrebă pe Gregor:

— Locuiește singur?

— Cred că da.

El sună la ușă. Urcaseră pe jos cele trei etaje ale vechiului imobil aflat pe Calle Antocha, nu departe de Plaza Mayor. Reușiseră ușor să se eclipseze din zona Moraleja. luând Lincolnul lui James Barry. Ușa se deschise. În prag apăru un bărbat ce întruchipa bunăstarea. Era roșu în obraji și un pântece enorm se revărsa peste centura pantalonului. Cămașa era deschisă la piept. Acesta făcu ochii mari când îl zări pe Kirsanov, însoțit de trei necunoscuți.

El încerca să le închidă ușa în nas, dar Chris își pusese piciorul în prag. Americanul îi zâmbi nu tocmai încurajator.

— *You, Francisco Barral?*

Ar fi fost tentat să nege dacă nu s-ar fi aflat acolo Kirsanov.

— Ce... ce vreți de la mine?

— Să stăm un pic de vorbă, făcu Chris îmbrâncindu-l în casă.

Ei pătrunseră într-un living întunecat, plin cu mobile vechi, teancuri de cărți și sticle goale. Milton Brabeck intră ultimul, puse la ușă lanțul de siguranță, apucă un scaun și se așeză cu fața spre spătar și cu coatele sprijinite pe acesta.

Haina i se desfăcuse la piept descoperind patul unui revolver uriaș. Francisco Parral îi privi pe rând total

descumpănit. Prin fereastra deschisă se auzea un radio dat la maximum.

Malko vorbi primul cu o voce calmă și incisivă.

— *Señor* Parral, vă anunț că sunteți la ananghie.

— Eu? Dar de ce?

Zâmbetul rece al lui Malko îl opri repede.

— Îl cunoașteți bine pe Gregor Kirsanov, aici de față, nu-i așa? Știți cine este el? Ce a făcut și ce s-a întâmplat? Eu fac parte din Serviciul de Informații american, iar el a avut încredere în noi. Știți ce înseamnă acest lucru?

— Nu, făcu Francisco Parral gâtuit de emoție.

— Ei bine, el a alcătuit o listă ce conține numele tuturor agenților săi din Spania care trădau în beneficiul Uniunii Sovietice, cu probe cu tot. Señor Parral, sunteți în fruntea acestei liste.

Urmă o tăcere prelungită. Picături mari de sudoare apărură deasupra buzei superioare a lui Parral. El înghiți în sec apoi întrebă:

— Ați venit să mă arestați?

— Asta depinde de dumneavoastră.

— Cum?

— Vreau să știu cine este ascuns sub numele de Don Quijote.

Spaniolul se făcu palid ca un mort. El îi aruncă lui Kirsanov o privire încărcată de ură.

— Imposibil! Nu pot să fac asta! Este prietenul meu...

— Nu aveți de ales. În caz că refuzați, vă vom da pe mâna poliției spaniole și vă veți petrece noaptea asta la Carabanchel[1]. Dacă faceți ce v-a cerut Kirsanov la ultima întâlnire, vom interveni pe lângă autoritățile spaniole ca să nu vă facă probleme mari... Aveți cinci minute ca să vă hotărâți.

În apartamentul vecin radioul continua să urle un flamenco.

— Voi încerca să vă ajut, se bâlbâi ziaristul după un minut de tăcere.

---

1. Închisoare din Madrid (n.a.)

Malko îl privi cu indiferență.

— Sunați-l chiar acum și stabiliți o întâlnire.

Francisco Parral își șterse sudoarea de pe frunte, se ridică și ridică receptorul. Vocea lui Kirsanov se auzi pentru prima oară.

— Amintiți-i de sinteza privind reorganizarea CESID, spuse el. Este un motiv plauzibil ca să vină la întâlnire.

Parral formă numărul. Cineva răspunse la apel.

— Juan?

Ținea receptorul lipit de ureche, iar vocea interlocutorului nu se auzea.

— Da, sunt eu. Trebuie să ne vedem.

După chipul crispat al spaniolului, Malko simți că sunt probleme. Imediat, acesta insistă.

— Da, da, este urgent. Doar mi-ai promis. Mâine, înainte de prânz. În același loc... *Hasta luego.*

El închise telefonul, epuizat.

— Mâine, la ora trei, în marea rotondă a hotelului *Palace,* spuse el cu o voce stinsă.

Era o ironie a soartei. Chiar locul în care Gregor Kirsanov ar fi trebuit să fie ucis.

* * *

Pentru prima oară, James Barry își pierdu morga și aroganța și cu o voce emoțională, el îi spuse lui Malko:

— Vă felicit din suflet. Ați făcut o treabă minunată.

Malko se trezise pe la ora unsprezece, mai liniștit ca înainte. Echimoza îl desfigura și îi provoca o nevralgie supărătoare dar, cu toate astea, se simțea mai ușor. Pentru orice eventualitate, plasase o supraveghere discretă în jurul locuinței lui Parral, dar acesta știa că informatorul său este ascultat. Nu avea de gând să se sinucidă, așa că acum își servea noii stăpâni.

— Așteptați ca să-l avem pe acest Don Quijote în față. Afacerea Kirsanov ne-a pricinuit deja destul surprize și decepții.

James Barry făcu un gest cu mâna, apoi scoase din buzunar un plic.

— Am încredere în dumneavoastră. Iată aici un ordin de plată ireversibil pe numele lui Gregor Kirsanov – pentru o bancă din Caiman Island. Să i-l dați din partea mea. Mâine mă întâlnesc cu generalul Diaz. Vreau să-i fac o surpriză.

Malko vârî plicul în buzunar. Se termina ca în povești. Bine că Tomas del Rio era încă în Madrid și avea grijă de Isabel... În patru ore aveau să afle cine era Don Quijote.

* * *

Canapelele din marea rotondă a hotelului *Palace* erau aproape goale. Gregor Kirsanov și Malko, protejați de un important dispozitiv, se aflau în apropierea unui magazin de marochinărie Loewe. Kirsanov, cu ochelari fumurii, citea un ziar ce-i ascundea fața.

— Este un loc destul de frecventat, remarcă Malko. Nu este prea riscant pentru ei?

— Nu, făcu Kirsanov. Amândoi sunt spanioli și nu au motive să se ascundă... Iată-l pe Parral.

Parral urca treptele spre rotondă. Avea în mână o mare servietă-diplomat și părea destul de crispat. Nu-i dădu nici o atenție lui Bob, care era instalat pe o canapea, cu tot felul de aparate de fotografiat. Părea un turist inofensiv.

Spaniolul se îndreptă spre o canapea mai îndepărtată. Un sfert de oră mai târziu, la ora trei fix, își făcu apariția un tip de statură uriașă, cu ochi protuberanți și cu chipul gras ca de împărat roman. Era asudat și gâfâia. El se îndreptă spre *Francisco Parral*.

Era Don Quijote, misteriosul informator al KGB-ului, ce vindea secretele cele mai importante ale statului spaniol!

Gregor Kirsanov părea o stană de piatră. El murmură ceva în rusește, apoi se aplecă spre Malko.

— Este de necrezut. Am impresia că tipul ăsta este chiar Juan Braganza, unul dintre consilierii primului-ministru, Felipe Gonzales...

— Îl cunoașteți?

— Personal, nu, dar l-am întâlnit. El este cel ce primește toate sintezele de la CESID, de la Guardia Civil și de la Corpul Superior al Poliției.

— Ei bine, spaniolii au de ce să se bucure! făcu Malko.

Juan Braganza îi dădu lui Parral un teanc de hârtii, tot discutând cu el. Bob, agentul CIA, sub pretextul că fotografiază niște tapițerii, îi fotografia cu conștiinciozitate.

— Ce mai știi despre el?

— Este dintr-o familie veche din Andaluzia, spuse rusul. Fac parte din dreapta spaniolă. S-ar putea să fie chiar și în Falangă.

Francisco Parral se ridicase în picioare. Cei doi își luară rămas bun, iar Juan Braganza comandă un scotch.

— Mergeți să recuperați acele documente și aduceți-mi-le, spuse Malko.

Kirsanov se ridică și fu urmat de cele două gorile.

Se stabilise să-l întâlnească pe Parral într-un birou vecin cu agenția *Iberia.* Malko îl observa pe Juan Braganza care citea o revistă. Cu gușa revărsată peste cravată, cu pântecele burduhănos și cu o havană în mână, acesta se îndopa cu prăjiturele uscate așa cum o șopârlă înghite muștele.

Era însăși imaginea respectabilității burgheze.

Gregor Kirsanov se întoarse cu un plic în mână, pe care i-l înmână lui Malko. Acesta îl deschise și-i parcurse conținutul: era un studiu extrem de detaliat asupra reorganizării Serviciilor de Informații spaniole, cu vechile și noile organigrame, cu propunerile de promovare și de îndepărtare din funcții a anumitor ofițeri, și cu obiectivele noului organism... Totul era acoperit de numele de cod „Operațiunea Phoenix".

Era dinamită curată.

Malko închise dosarul și se uita la Kirsanov. Acesta primise deja scrisoarea de credit ireversibil...

— Vă mulțumesc, spuse Malko. Puteți să vă întoarceți la *Ritz.*

Imediat ce rusul se îndepărtă, Malko se apropie de Juan

Braganza. Acesta îi adresă un zâmbet mașinal, apoi arboră o expresie de surpriză când îl văzu că se așază lângă el.

— *Señor* Braganza?

— *Si.*

Zâmbetul apăru iar. Unde oare îl mai întâlnise pe acest străin cu ochi aurii?

— *Señor* Braganza, mă numesc Malko Linge și lucrez pentru Serviciile de Informații americane.

Grăsanul își încruntă sprâncenele.

— Și ce mă privește pe mine acest lucru, *señor* Linge?

— Dumneavoastră ați transmis niște documente ultrasecrete unui agent sovietic. spuse el calm. Ați fost fotografiat în timpul acestui schimb, iar documentele respective se află acum în posesia noastră.

Juan Braganza deschise și închise gura ca un pește pe uscat. Părea că va face atac de cord. Își desfăcu primul nasture de la cămașă și își lărgi nodul de la cravată.

— Cariera dumneavoastră politică a luat sfârșit, adăugă Malko. Dacă însă veți coopera cu noi, am putea să vă ajutam pentru restul.

— Minți-ți, asta este imposibil!

Malko îi vârî sub nas documentele pe care i le dăduse Parral.

— Dar astea ce sunt?

De astă dată, grăsanul păru că se topește. După câteva momente reuși să articuleze cu greu:

— Dar Francisco nu lucrează pentru ruși. Eu îl cunosc de douăzeci de ani. Este absolut ridicol...

— Ba da, zise Malko.

Grăsanul rămase mut, respirând din greu.

— Ascultați-mă, vă voi spune tot, făcu el cu o voce nesigură. Este însă îngrozitor.

— Vă ascult, făcu Malko.

— Este adevărat că i-am comunicat informații confidențiale prietenului meu Francisco, dar niciodată nu am bănuit că le vinde rușilor. Altfel nu aș fi făcut nici mort așa ceva.

— Pentru cine ați crezut că lucrează acesta?

— Pentru americani, bineînțeles! S-a jurat că le dă americanilor!

Malko îl cercetă privindu-l direct în ochi. Aceștia nu se feriră.

Nefericitul nu mințea. Francisco Parral era un ticălos de cea mai joasă specie.

— Prietenul dumneavoastră a abuzat de încrederea pe care i-ați acordat-o. Tot ce îi trimiteați ajungea în mâinile rușilor.

— O, ce îngrozitor! făcu Braganza. Soția mea...

— Pentru ea aveați nevoie de bani? îl întrebă brusc Malko.

Spaniolul lăsă ochii în jos.

— Da, spuse el. Soția mea a trăit mereu pe picior mare, iar eu nu am prea avut noroc în afaceri. În politică nu se poate face avere.

— Iar vechiul dumneavoastră prieten s-a oferit să vă plătească anumite informații, nu?

Braganza nu răspunse. El își șterse din nou fruntea și înghiți ultima prăjiturică. Era de-a dreptul patetic.

— Ce intenționați acum?

Lui Malko i se făcuse milă de el.

— Vrem să transmitem informațiile guvernului spaniol. Cred că vom putea evita scandalul. Veți fi însă obligat să demisionați.

— Acum, pot să plec? întrebă Braganza umil.

— Dacă doriți, spuse Malko.

Bărbatul, alb ca un cadavru, se îndepărtă cu pași nesiguri. Viața sa se terminase aici în acest cadru rococo.

Malko plecă și el. Spera ca lucrurile să ia o turnură definitivă. Abia aștepta să se termine afacerea Kirsanov ca să se poată întoarce în Austria.

* * *

Juan Braganza se urcă în Mercedesul său și căzu pe banchetă. El plecă pe Paseo de la Castellana. O durere ascuțită îi străbătea pieptul, dar nu avu curajul să ia o pilulă de trinitrină.

Mai avea de străbătut încă douăzeci de kilometri până acasă, la vila sa din afara Madridului. Soția sa avea să fie neliniștită: aveau o masă importantă. Brusc își dădu seama că uitase să ridice de la croitor o rochie pentru ea. Ce furioasă va fi!

Încercă să-și imagineze cum va reacționa când va afla că totul se prăbușise. Fără să-și dea seama, ajunse în N1. Fu obligat să accelereze, forțat de claxoanele celor din spatele său și ajunse la 140 km pe oră. În acel loc, cele două sensuri de circulație nu erau separate printr-o bandă centrală.

Simți cum îl cuprinde o amețeală puternică și închise ochii. Când îi deschise văzu cum vine înspre el un imens camion. Era suficient să tragă nițel de volan ca să redreseze Mercedesul, dar nu o făcu și continuă drept înainte.

* * *

Era parcă și mai cald ca de obicei. Numai cât traversă curtea ambasadei americane, Kirsanov se făcu lac de transpirație. Fu condus în biroul lui James Barry care-l întâmpină călduros:

— Cred că necazurile noastre au luat sfârșit, făcu acesta. Am curând o întâlnire cu ministrul Afacerilor Externe care îmi va da autorizarea pentru ca să părăsiți țara.

Gregor Kirsanov zâmbi anemic.

— Mulțumesc. V-am spus că vreau să o iau cu mine pe Isabel del Rio...

— O, dragul meu. Poți să iei pe cine vrei. Amintiți-vă însă că veți mai fi reținut la *Fermă* câteva luni pentru *debriefing*. Apoi vă vom ajuta să vă continuați viața sub un alt nume, pentru propria dumneavoastră securitate. Ar fi bine să știți că prin această femeie, oricând ați putea fi găsit de sovietici...

— Știu, spuse rusul, dar o să-mi asum acest risc.

— *Up to you?* [1], zise Barry. Mai este o formalitate. Am pregătit un dosar complet pentru spanioli în legătură cu

---

1. Dumneavoastră hotărâți (n.a.)

agenții informatori. Constituie moneda noastră de schimb. Este bazat pe mărturisirile făcute de dumneavoastră. Apropo, Juan Braganza a murit ieri pe autostrada N1. Presupunem că este vorba de o sinucidere.

— Poate să ne pericliteze situația? făcu îngrijorat Kirsanov.

— Nu. Avem suficiente documente cu amprentele sale, cu numele său conspirativ, cu fotografii și cu mărturisirea dumneavoastră. Este mai mult decât suficient. Priviți, citiți-le!

Kirsanov răsfoi dosarul. Deodată ridică privirea speriat.

— Dumnezeule! Sunt aici câteva nume despre care nu știu absolut nimic. E vorba de membri ai Partidului Socialist, de redactorul șef adjunct al ziarului *El Pais*, de editorialistul de la *HOLA!*, de profesorul de la Centrul Universitar din Barcelona, ziarist specializat în Europa de Est! Sunt oameni pe care abia îi cunosc.

James Barry luă o expresie indiferentă.

— Numele lor se aflau în carnetul dumneavoastră, nu-i așa?

— Sigur, dar...

— Dacă sunt nevinovați, vor putea să dovedească asta.

— De ce faceți asta? protestă Kirsanov. Este oribil, le veți distruge viața. Refuz să semnez acest document pentru că este o infamie.

Barry îl privi cu răceală.

— Dacă refuzați, îi voi spune doamnei del Rio că ați strangulat-o pe Larisa Petrov. Mă îndoiesc că va mai consimți să vă urmeze...

Gregor Kirsanov simți că i se urcă tot sângele la cap. Nu uitau nici un amănunt! Îl aveau în mână, se gândi el cu amărăciune. Avu impresia că-l are în față pe Anatoli Petrov.

Când îi zări expresia de pe chip, Barry scoase din sertar revolverul ce aveau un glonț pregătit pe țeavă.

— Ei? făcu el.

O lucire ucigașă trecu prin ochi verzi ai rusului. Mâna americanului se îndreptă spre el.

Barry avea nevoie de o afacere „bombă" ca să-i asmută pe spanioli împotriva sovieticilor, înainte de referendumul cu privire la intrarea în NATO.

Gregor Kirsanov văzu cum degetul lui Barry se așează pe trăgaci. Ochii săi întâlniră ochii reci ca gheața ai americanului. Va semna, sau nu? Cu rușii ăștia nu se știa niciodată...

Capitolul XIX

Privirea lui Gregor Kirsanov era ațintită la mâna lui James Barry, apoi cu un surâs disprețuitor el spuse:

— Nu vă voi face plăcerea asta.

Luă un stilou și începu să semneze fiecare pagină a „declarației" sale. Americanul îl observa fără să lase din mână arma. Putea respira ușurat. Se rezolvau mai multe treburi. După ce termină, Kirsanov azvârli hârtiile pe masă.

— Încă ceva, preciză Barry. Vreau ca totul să rămână între noi doi.

— Bineînțeles, spuse rusul. Tot ce doresc acum este să plec la *Ritz* și să o găsesc pe Isabel del Rio.

— Veți fi condus acolo.

De când cu atentatul criminal din Moraleja, Gregor fusese instalat la *Ritz* într-o cameră alăturată aceleia ocupate de Malko, sub protecția dublă a americanilor și spaniolilor. Știind că pentru o nouă acțiune, rușii mai au nevoie de ceva timp, americanii nu erau prea îngrijorați. Sovieticii făcuseră și așa un efort deosebit pentru ultima tentativă. Chris și Milton îl așteptau pe Gregor într-un Cadillac blindat condus de Bob, pus la dispoziția defectorului din KGB.

Isabel aștepta în holul hotelului.

— Unde este soțul tău? o întrebă repede Kirsanov.

— La clubul lui.

El o prinse de braț, fericit, și o trase către lift.

— Gata, totul s-a aranjat. Mâine plecăm spre Statele Unite.

Isabel îl privi consternată.

— Ce, nu credeai că voi reuși, nu? Nu te bucuri?

— Ba da, făcu ea.

Nici nu intrară bine în cameră, că el o aruncă pe pat. Fără să-i mai scoată fustița scurtă el se apucă să i-o tragă cu

mișcări ample, de parcă ar fi vrut să o sfârtece. El explodă curând cu un răcnet ca de fiară, apoi îi spuse la ureche:

— Curând, vom putea face dragoste în fiecare zi, cât vom vrea.

Isabel contemplă în oglindă imaginea trupurilor lor înlănțuite. Cum trebuia să procedeze? Gregor ajunsese să o înspăimânte. Forța sa fizică și pasiunea îl transformau într-o fiară.

Iar soțul ei o aștepta să se ducă împreună cu el în Sevilla...

* * *

Tomas del Rio ieșea din club când fu abordat de un bărbat cu o înfățișare severă, cu chipul neutru al unui funcționar, îmbrăcat cu un costum aproape negru, în ciuda canicule i de afară.

— Sunteți *señor* del Rio?

— Da.

— Mă numesc Nicolai Talanoff și sunt primul secretar al Ambasadei Uniunii Sovietice din Madrid. Aș dori să stăm de vorbă câteva minute.

Vorbea spaniola la perfecție, dar mai lent. Soțul lui Isabel se uită la el surprins.

— Sunteți sigur că nu vă înșelați?

— Absolut sigur, făcu rusul. Doresc să vorbim despre o persoană pe care o cunoașteți, Gregor Kirsanov.

Tomas del Rio zâmbi anemic.

— Ah, da. Este bărbatul îndrăgostit nebunește de soția mea.

— Cred că nu vi s-a spus tot adevărul în legătură cu el, făcu rusul. Doream să vă pun în gardă. Nu ați vrea să mă însoțiți până la ambasada noastră?

În fața expresiei de pe chipul lui Tomas del Rio, diplomatul zâmbi destul de crispat.

— Putem merge cu mașina dumneavoastră. Și dacă vreți să veniți mai târziu, nu-i nici o problemă. Cred însă că este vorba de o urgență și este în interesul dumneavoastră.

— Vă urmez chiar acum, spuse Tomas, intrigat.

El se urcă în Rolls și-i ceru șoferului său să-l urmeze pe diplomatul rus. Ei se reîntâlniră în fața ambasadei sovietice. Nicolai Talanoff îl conduse până într-o mică sală de proiecție.

— Îmi este nespus de penibil să fac acest lucru, dar ne simțim obligați din punct de vedere moral să vă prevenim. Soția dumneavoastră s-a îndrăgostit de un bărbat extrem de periculos care, din nefericire, este cetățean sovietic. Dacă v-am abordat astăzi, a fost pentru că vrem să evităm ca această afacere să se termine cu o tragedie.

Tomas del Rio îl privi speriat.

— Ce vreți să spuneți?

— Îl cunoașteți pe Gregor Kirsanov ?

— Mi-a telefonat o dată și știu că s-a întâlnit de mai multe ori cu soția mea.

Nicolai Talanoff îl fixă cu gravitate.

— Știți ce există între cei doi?

— Lui Isabel îi place să fie curtată, este o fire romantică, uneori, chiar exaltată.

— *Señor* del Rio, vă rugăm să priviți ceva ce vom proiecta imediat.

El apăsă pe tasta unui video Akai. Încăperea se întunecă, iar pe ecran apăru un sex ce părea cu mult mai impresionant decât în realitate. Acesta era înghițit de o gură ce imediat se deformă. Imaginea se lărgi și Tomas putu să vadă trăsăturile soției sale. Camera de filmat își mări câmpul de filmare, arătând femeia ce stătea în genunchi, aplecată deasupra lui Gregor Kirsanov, care stătea culcat pe spate și îi ținea capul cu mâna dreaptă ghidându-l. Isabel era la fel de goală ca și el. Felația continuă timp de câteva minute interminabile. Tomas del Rio nu putea să-și dezlipească ochii de ecran, mut de oroare. Când văzu cum rusul o îndepărtează pe Isabel și o întoarce cu brutalitate cu fața în jos, nu-și putu reține un geamăt înfundat.

Pe ecran, Gregor Kirsanov se apropia pe la spate cu sexul lui monstruos și voia să o sodomizeze.

Nicolai Talanoff se aplecă spre Tomas del Rio.

— *Señor*, sunt dezolat să vă arăt toate aceste grozăvii,

dar nu m-ați fi crezut că vă spun adevărul.

Tomas del Rio nu-i răspunse. Camera de filmat arăta degetele crispate ale lui Isabel, ce mototoleau cearșaful, în timp ce pe chipul ei șiroia transpirația de plăcere. Gregor Kirsanov își retrase membrul. Pe chipul amândurora se citea o satisfacție completă...

Filmul se întrerupse brusc iar lumina inundă camera.

Tomas del Rio era livid. Nicolai Talanoff îl lăsă să-și revină, apoi îi întinse un document dactilografiat.

— Am dorit să vă deschidem ochii asupra adevăratelor raporturi dintre soția dumneavoastră și Gregor Kirsanov , spuse el. Nu mi-am permis niciodată să mă amestec în viața personală a cuiva, dar această relație pune în pericol viața soției dumneavoastră. Aveți aici un raport făcut de poliția spaniolă. Gregor Kirsanov este acuzat de asasinarea sălbatică a unei angajate a ambasadei noastre. Am descoperit destul de târziu că acest bărbat este un monstru.

Tomas del Rio parcurse cu privirea raportul ce relata cu lux de amănunte sadicul asasinat. Ce citi acolo îi ridicase părul măciucă..

Cuvintele dansau în fața ochilor săi dar nu reușeau să-i estompeze oroarea imaginilor precedente.

— Dar, cum de ați reușit să faceți acel film? reuși el să articuleze.

— A fost găsit în apartamentul lui Kirsanov, spuse diplomatul rus, recuperând raportul poliției spaniole.

Tomas del Rio se lăsă condus către ieșirea din ambasadă. Înainte de a se despărți de el, Nicolai Talanoff îi spuse trist:

— Mi-ar plăcea să evităm o nouă dramă și un nou scandal...

Tomas nu-i răspunse. El se urcă în Rolls, clocotind în sinea lui. Știa că Isabel are o slăbiciune deosebită pentru un anumit tip de bărbați și, chiar îl avertizase că într-o bună zi s-ar putea îndrăgosti de unul. Amenințările ei de acest fel nu erau rare, dar el credea că e doar un joc. Imaginile văzute îl tulburaseră profund. Isabel se comporta de parcă ar fi fost sclava acelui bărbat.

* * *

James Barry era în al nouălea cer. Toate ziarele anunțau cu litere de o șchioapă „Complot sovietic contra Spaniei" sau „Serviciile spaniole descoperă o importantă rețea de spionaj a KGB"...

Istoria rețelei lui Kirsanov era pe toate buzele. Contra publicitatea costa milioane de dolari. Brusc, vizita în Spania a lui Boris Ponamarev, directorul Departamentului de Externe, era pusă sub semnul întrebării. În drum spre aeroport, americanul se gândi că un milion de dolari nu fusese o sumă prea mare față de toate aceste rezultate. Lincoln-ul său era urmat de Cadillac-ul blindat în care se aflau Gregor Kirsanov, Malko și cele două gorile.

Mai mulți agenți din CESID așteptau în aeroport ca să-i conducă în sala de îmbarcare. Gregor Kirsanov coborî din mașină și se uită în jurul său.

— Unde este Isabel?

— Cred că vă așteaptă în interior, spuse Malko.

Cu o seară înainte acest subiect fusese obiectivul unor delicate negocieri. Malko reușise cu greu să-l convingă pe Kirsanov că este stupid ca Isabel să plece cu el, deoarece avea să fie trimis direct la „fermă" pentru un *debriefing* serios care avea să dureze mai multe luni, la care Isabel nu putea fi admisă. Ea se jurase atunci că va veni să-l întâlnească imediat ce va fi liber. Astfel va avea timp să-i explice totul soțului ei.

Ei pătrunseră în aeroport. De Isabel, nici urmă. Se stabilise ca ea să vină acolo însoțită de soțul ei. Malko se uită în jurul său și-l văzu deodată pe Tomas del Rio!

Într-un exces de orgoliu, acesta o împiedicase pe soția sa să vină. Spera ca să nu fie nevoiți să-l urce cu forța în avion pe Gregor. Soțul lui Isabel se îndreptă spre Malko. Chris se pregăti să-l intercepteze, dar Malko spuse:

— Lasă-l să treacă.

Gregor Kirsanov se încruntă.

— Dar ce se întâmplă?

Malko nu mai avu timp să-i răspundă.

Când ajunse la o distanță de trei metri. Tomas del Rio scoase un revolver cu țeavă scurtă din haină și îl aținti către Gregor Kirsanov .

Se auziră trei împușcături una după alta. Se produse o busculadă și se auzi clar zgomotul produs de arma ce cădea pe pardoseală. Chris Jones îl dezarmase.

Kirsanov își ținea mâinile pe pântece. El se îndoi din șale, apoi își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ ghemuit pe o coastă. În aeroport se produse o panică îngrozitoare. Pasagerii fugeau în toate direcțiile. Oamenii din CESID formară un zid compact în jurul rănitului, imobilizându-l pe Tomas del Rio care se lăsase prins fără să-i mai arunce vreo privire lui Gregor Kirsanov.

Malko, aplecat deasupra lui, îi desfăcu pantalonul și cămașa. Sângele curgea șuvoi din cele trei răni din abdomen. Gregor încă nu simțea durerea fiind în stare de șoc. Apăru un medic, îi luă pulsul, tensiunea și îi administră un tonic cardiac. James Barry îl privi pe Malko cu aceiași ochi de un albastru inexpresiv.

— Nu aș fi crezut una ca asta, făcu el.

Malko se apropie de Tomas del Rio, căruia i se puseseră cătușele.

— De ce ați făcut asta? V-am spus doar că nu aveți motive să vă îngrijorați.

„El señorito" îl privi cu un profund reproș în ochi.

— Dumneavoastră m-ați mințit. Am aflat adevărul de la colegii acestui nemernic. Mi-au arătat un film...

James Barry îl apucă pe Malko de braț.

— Trebuie să o anunțăm pe doamna del Rio. Cu un avocat bun, ar putea să-și salveze soțul, mai ales în țara asta...

Americanul părea perfect calm.

— V-ați așteptat la un asemenea lucru? îl întrebă Malko.

— Mă așteptam la un incident, mărturisi americanul. El a sunat ca să întrebe la ce oră pleacă Kirsanov, nu mă gândeam însă că va merge atât de departe.

— De ce nu ați intervenit când l-ați văzut?

James Barry râse:

— Habar n-aveam că este înarmat...

— Ce veți spune celor de la Langley?

— Le voi spune că a fost un caz de forță majoră.

Malko se întoarse spre Tomas.

— Așadar v-ați întâlnit cu rușii... Ei au fost cei care v-au spus...

— Bineînțeles, făcu spaniolul. Și le sunt foarte recunoscător pentru asta.

Polițiștii spanioli îl luară de acolo.

— Spuneți-i lui Isabel că totul este în regulă, îi strigă el lui Malko.

Acesta îl privi cum urcă în mașina poliției.

Așadar KGB-ul reușise în cele din urmă să-l elimine pe Gregor Kirsanov, după atâtea tentative eșuate. Folosiseră o stratagemă extrem de abilă. O ambulanță apăru și Kirsanov fu ridicat în stare de inconștiență. Un medic se apropie de Malko.

— Are puține șanse de scăpare. A suferit multiple hemoragii interne.

O siluetă își croia drum prin mulțimea curioșilor. Era Isabel del Rio. Ea văzu balta de sânge de pe jos și rămase împietrită.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Soțul tău l-a împușcat pe Gregor, îi spuse Malko. Unde te aflai?

— Îl așteptam afară pe Tomas. De ce a făcut asta?

— Prietenii noștri din KGB și-au vârât coada, o să-ți explic mai târziu, făcu Malko.

— Și a murit...

— Încă mai trăia când a fost luat de ambulanță. Vrei să te conduc la spital?

— Nu, răspunse Isabel după o scurtă ezitare.

Capitolul XX

Un soare ca de plumb dogorea asupra marelui cimitir *Necropolis del Este* unde fuseseră duși morții din cele două tabere ale războiului civil. Cimitirul se afla între Calle O'Donnel și Avenida de Daroca, nu departe de autostrada M 30.

Gregor Ivanovici Kirsanov își dăduse duhul în timpul extragerii proiectilelor, fără să-și mai fi recăpătat cunoștința. Nimeni nu-i ceruse cadavrul. Nici ambasada, nici soția sa. Grație intervenției făcute de Malko, James Barry, într-un moment de generozitate, consimțise să acopere cheltuielile de înmormântare ce includeau și concesiunea pentru treizeci de ani a unui loc de înmormântare. Desigur, făcuse o economie extraordinară, deoarece recuperase milionul de dolari.

Malko fusese educat să-și respecte adversarii morți sau învinși. Acest lucru era diferența între barbarie și civilizație. De fapt, Gregor Kirsanov, în clipa când fusese ucis, nu mai era un adversar, ci mai degrabă un aliat. Plătise cu viața trădarea față de ai săi. Anatoli Petrov fusese cu siguranță bine răsplătit pentru modul isteț în care reușise să-l lichideze pe ex-ofițerul KGB.

Malko privea sicriul ce înainta pe aleea centrală din *Necropolis del Este.* Pe sicriul modest se aflau trei coroane de flori: una de la Malko, a doua de la Isabel, iar a treia era anonimă. Probabil de vreun membru al ambasadei, care îl regreta pe Kirsanov. Nu aveau să afle niciodată, de la cine era acea coroană.

Fordul cu Chris Jones și Milton Brabeck rula imediat după sicriu. Ca și cum Gregor ar mai fi avut nevoie de

„baby-sitters"... În urma lor venea Jaguar-ul lui Isabel, iar în urma convoiului, Lincoln-ul lui James Barry. Micul convoi se pierdea în imensele alei ale cimitirului.

Din partea spaniolilor, nu venise nimeni.

James Barry aruncă o privire la ceasul său din aur masiv.

— Fir-ar să fie de treabă! Ce greu merge! Trebuie să merg urgent la o reuniune !

— James, spuse Malko. Sunt momente în care mă întreb dacă nu sunteți un ticălos fără pic de suflet.

Americanul râse scurt.

– Același lucru mă întreb și eu, făcu el cu un surâs cinic.

Avea în servietă toate tăieturile din ziare, ce conțineau relatări privind afacerea Kirsanov. Suficiente pentru ca să-i satisfacă pe americani. Totul, de la sinuciderea lui Juan Braganza și până la arestarea mai multor „cârtițe" și etalarea activităților KGB-ului în Madrid. Nu lipseau nici articolele ce se refereau la idila dintre Gregor și Isabel del Rio.

Principalul lucru câștigat era că opinia publică spaniolă fusese montată împotriva Uniunii Sovietice, lucru ce nu se mai întâmplase de multă vreme. Vechii membri ai Falangei cereau chiar ruperea relațiilor cu Uniunea Sovietică. Contrar obiceiurilor, Guardia Civil nu interzisese această manifestație. Și toate aceste evenimente se întâmplau chiar în ajunul referendumului asupra integrării în NATO.

Câțiva gropari își făcură apariția lângă un mormânt deschis. Ajunseseră. În afară de ei, în cimitir nu mai era nimeni. Gregor Kirsanov nu era jelit de nimeni.

Malko coborî din mașină și se duse să deschidă ușa Jaguarului albastru și rămase blocat. Până în acea clipă nu o văzuse pe Isabel. Era îmbrăcată complet în negru. Ca o văduvă îndurerată!! O rochie din dantelă neagră se mula ca o mănușă pe talia ei de viespe. Avea ciorapi negri fini și pantofi cu tocuri de doisprezece centimetri.

— Văd că te-ai îmbrăcat adecvat, făcu Malko după ce-și reveni din surpriză.

Isabel se răsuci pe scaun cu un genunchi ridicat, pentru ca să coboare din mașină. Malko zări o fâșie de piele albă

deasupra ciorapului negru. Apoi rochia acoperi totul, iar el îi întinse mâna ca să o ajute. Isabel se îmbăiase în parfum.

Cu paşi legănaţi ea înainta în faţa lui cu mişcări de felină.

Isabel se opri în faţa mormântului deschis, cu frumoşii ei ochi plecaţi în jos. Juca rolul de văduvă cu o vădită plăcere. Chris şi Milton erau cu gura căscată. Chris se apropie de Malko şi-l întrebă:

— Credeţi că se va arunca în groapă?

— Chris, văd că nu respecţi nimic.

James Barry, ceva mai retras, transpira cu stoicism. Isabel rămase complet nemişcată în tot timpul în care coşciugul fu coborât în groapă. Apoi se aplecă, luă un pumn de ţărână şi o aruncă peste el.

Se părea că moartea lui Gregor Kirsanov aranja pe toată lumea.

Isabel se întoarse, făcu câţiva paşi şi se clătină.

— Te rog, ajută-mă, nu mă sint prea bine, îi spuse ea lui Malko.

Acesta o conduse până la Jaguar. Tânăra spuse cu o voce de muribundă.

— Nu ai vrea să conduci tu? Nu cred că mă simt în stare să ţin volanul în mâini.

Malko îi făcu un semn lui Barry. După câteva secunde, americanul demară şi se îndreptă către ieşirea ce dădea în Avenida de Daroca. Chris şi Milton îl urmau în Ford. Groparii astupau groapa de zor. Malko era deja la volanul Jaguarului.

— Ia-o drept. Există o ieşire înspre parcul Elija.

Mormântul lui Gregor Kirsanov rămase în urmă. Malko conducea încet printre mausolee. Alături de el, Isabel părea că doarme, cu chipul acoperit de un văl negru.

Deodată Malko ajunse în faţa unui grilaj închis. Era vorba de o poartă, dar aceasta era încuiată. Această parte a cimitirului părea mai degrabă abandonată, mormintele fiind invadate de buruieni. Nu se vedea nici un vizitator prin preajmă.

— O, ce tâmpenie! Va trebui să ne întoarcem! spuse Isabel.

Malko tocmai voia să întoarcă, dar simți cum femeia îi atinge mâna.

— Așteaptă un pic! Am niței timp la dispoziție. Vizitele încep abia la ora două.

După înmormântare, trebuia să meargă la închisoarea *Carabanchel*, pentru o scurtă vizită la soțul ei.

Avocatul familiei le promisese că-l va scoate basma curată pe Tomas, într-un proces rapid și fără riscuri. În Spania, un bărbat care ucide pentru a-și spăla onoarea nu poate fi pedepsit.

Cei doi rămaseră tăcuți un timp. Malko observa profilul lui Isabel. Gura îi era întredeschisă în spatele voaletei. Sânii ei se mișcau în ritmul regulat al respirației. Genunchii ei începură să se îndepărteze pe lent, parcă desfăcuți de o mână invizibilă. Degetele femeii se crispară ușor pe mâna lui.

Isabel alunecă ușor în față pe bancheta ei. Rochia i se ridică pe coapse descoperind picioarele lungi și frumoase, în ciorapi negri. Curând se ivi pielea albă și jartierele lungi...

Cu un gest de somnambulă, Isabel luă mâna lui Malko de pe levier și o ghidă pe coapsa ei. Ea începu să gâfâie. Mâna lui Malko urcă și pătrunse sub rochia strâmtă. Ce găsi mai sus îi produse o bruscă descărcare de adrenalină în corp. Isabel părea într-o stare de catalepsie.

El se răsuci și îngenunche pe planșeu în fața ei. Când membrul său inflamat atinse nailonul ciorapului, Isabel îi mușcă buzele și se trase și mai pe spate.

Malko știa ce dorește ea. Centimetru cu centimetru, el avansă până atinse sexul inundat al femeii, apoi se opri. Era o clipă de neuitat. Prin parbriz, soarele îi ardea spatele. El vru să-i îndepărteze voaleta ca să o sărute, dar Isabel îl rugă în șoaptă:

— Nu, nu, lasă-mă așa, nu-mi ridica voalul!

Atunci, el se înfipse adânc în pântecele ei dintr-o singură mișcare. Unghiile femeii zgâriară pielea canapelei, trupul ei fu scuturat de spasme și un țipăt lung și răgușit, capabil să-i

scoale din morminte pe toți combatanții Războiului Civil, răsună în cimitirul pustiu.

În acest fel își luă ea adio de la Gregor Ivanovici Kirsanov!

Tehnoredactare computerizată: ***Mariana Radu***

Tiparul executat sub comanda nr. 20 182

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001